

O ŞARKIDAKİ KIZ BENİM

CHRIS RUSSELL

ROMAN

Çeviren: Aytül Vatansever

Ateş ve Işık

CHRIS RUSSELL

O ŞARKIDAKİ KIZ BENİM

“Yeryüzündeki istediğin herhangi bir kızı elde edebilirsin.” “Evet belki edebilirim,” dedi. Bir parmağıyla nazikçe dokunduğu çenemi göz göze gelene kadar kaldırdı. “İşte tam olarak bu nedenle seni istiyorum.”

Charlie Bloom'un sıradan hayatı, birbirinden yakışıklı dört erkekten oluşan *Fire & Lights* grubunun sahne arkası fotoğraflarını çekmeye başlamasıyla tamamen değişir. Paparazzi ve sahne arkası çekişmelerinin dünyasına adım atan Charlie, göz kamaştırıcı Gabriel West ile grubun diğer üyesi Olly Samson arasında kalır. Üyelerin çekişmesi yüzünden grup dağılma tehlikesi yaşarken Charlie, şarkıların sözlerinde akıllara durgunluk veren bir sırrın gizli olduğunu keşfeder.

Aşk, aile ilişkileri, arkadaşlık ve ihanet üzerine sürükleyici bir roman olan *O Şarkıdaki Kız Benim* çarpıcı sonuyla sizi şoke edecek.

f /eksikparcayayinlari
t /eksikparcayayin
www.eksikparca.com

İnanılmaz gerçekçi.
The Guardian

Aile ilişkileri, arkadaşlık ve
ihamet üzerine baştan sona
sürükleyici bir hikâye.
School Librarian

Kitap en heyecanlı yerinde bitti
ve beni daha da meraklandırdı:
**DEVAMI NE ZAMAN
GELECEK?**

Queen of Teen Fiction

O Şarkıdaki Kız Benim,
müzikten daha fazlası.
Büyümek, diğerlerinin her gün
karşı karşıya kaldığı sorunlarla
başa çıkmak ve güçlü bir insan
olup hayallerinden
vazgeçmemek hakkında bir
roman. Asla bitmesini
istemediğiniz bir kitap ve bir
sonraki bölümü hemen
istiyorum lütfen.
Much Loved Books

Chris Russell

Aslen Londralı olan Chris Russell, 13 yaşında okuldan en iyi arkadaşlarıyla birlikte pop/rock grubu The Lightyears'ı kurdu. Grup, bugüne dek İstanbul, Wembley Stadyumu ve Glastonbury Festivali de dâhil olmak üzere birçok yerde konser verdi.

Russell, 2013'te One Direction grubunun fan kulübünde üç ay hayalet yazarlık yaptıktan sonra erkek gruplarını takıntı hâline getirdi ve *O Şarkıdaki Kız Benim'i* yazmaya karar verdi.

2014 yılında, yazarın The Lightyears'ın tur günlüklerinden ilham alarak yazdığı ilk kitabı *Mockstars* yayımlandı.

Russell, hem yazarlığı hem de müzik kariyerini sürdürüyor.

Bu kitabın taraması Ay ışığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

O ŞARKIDAKİ KIZ BENİM

CHRIS RUSSELL

Düzenleme
Ny.ozlem

*Hiçbir şey tutku kadar
önemli değildir.*

*Yaşamda neye ulaşmak isterseniz
isteyin, tutkulu olun.*

– Jon Bon Jovi

Eksik Parça Yayınları

O Şarkıdaki Kız Benim

Chris Russell

Orijinal adı: Songs About A Girl

Copyright © Chris Russell 2016

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Aytül Vatansever

Editör: Burcu Terzioğlu

Redaktör: Zühre Güldoğdu

Sayfa Tasarımı: Mineral Görsel İletişim

Kapak Tasarımı: Gülşah Aksoy

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 289 30 10 (pbx)

Baskı ve Cilt: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul

mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Haziran 2017

ISBN - 978-605-9442-75-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Johnson & Alcock Ltd'den alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

O ŞARKIDAKİ KIZ BENİM

CHRIS RUSSELL

Çevirmen: Aytül Vatansever

BİRİNCİ BÖLÜM

Olly Samson, her açıdan gayet sıradan, on sekiz yaşında bir gençti, tek şey dışında.

Okuldan mezun olmadan önce, bizim evin biraz aşağısında, Twin Oaks'da yaşıyordu. Oldukça popüler ve iyi bir delikanlıydı, çok arkadaşı vardı. Herkes gibi futbola meraklı olmak yerine, şarkı söylemekten hoşlandığı için on birinci sınıfların bir kısmı onu biraz küçümserlerdi ama bunun dışında diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Her gün koridorda yanından geçtiğiniz yüzlerden bir tanesiydi işte. İşin garibi, onun *beni* fark etmiş olmasıydı, çünkü benden üç sınıf büyüktü ve üstüne üstlük ben, her zaman dikkat çekmemek için özellikle çaba harcayan biriyimdir.

“Sevgili Charlie...”

Ekranımdaki mesajına tekrar dikkatle baktım ve şaka olabileceğine dair bir ipucu aradım. Sırf dalga geçmek için böyle bir şey yollayacak birine pek benzemiyordu ama benimle ilgili yazdığı şeylere bakınca bu mesajın gerçek olması pek mümkün görünmüyordu.

Dediğim gibi Olly oldukça normal, on sekiz yaşında biriydi. Herkese iyi davranan, sorun çıkarmayan, kendi işine bakan biri.

Tabii ufak bir detay hariç; evrendeki en ünlü genç pop müzik grubunun da bir üyesiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

GABRIEL WEST BİR KALP DAHA KIRDI

Fire&Lights grubunun yürek hoplatan yakışıklısı, süper model kız arkadaşını terk etti.

Evet, F&L hayranları, gerçekten... Gabriel West tekrar piyasada!! Ella Mackenzie, dün akşam otelden AĞLAYARAK çıkarken paparazziler tarafından görüntülendi ve bugün Ella'nın basın danışmanı, çiftin kesin

olarak ayrıldığıını doğruladı. Üstelik bu sefer gerçekten geri dönüşü yok.

Bu harikaaaaaaaa!! Muhteşem Gabriel tekrar yalnız ve Noel'e yalnızca iki ay kaldı.

Bütün bunların üstüne, bizi bir seneden fazladır single'lar ve EP'lerle¹ oyaladıktan sonra Gabriel, Aiden, Yuki ve Olly sonunda ilk gerçek albümlerini, BİR KIZ HAKKINDA ŞARKILAR'ı, 9 Aralık'ta çıkartıyorlar. Evet. EVET. ÇOK HEYECANLI. Turne için biletlerinizi aldınız mı?? Yorumlarınızı aşağıda bekliyoruz!! :):)

Arkası Yarın!! xxx

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Her zamanki sekizinci sınıf kızları, telefonlarının etrafında toplanmış ciyaklıyorlardı. Sesleri kantinde çınılıyordu. En bayıldıkları hayran bloğunu yüksek sesle okumak öğle tatilindeki günlük olağan işlerinden biriydi ama bugün gerçekten fazlasıyla cırtlaktılar. Kitabıma konsantre olmakta

¹ Single: Tek bir şarkı. EP: Standart albümden daha kısa, genellikle 4-5 şarkıdan oluşan kayıt. (Ç.N.)

zorlanıyordum.

“Zaten Gabriel için yeterince iyi değildi ki.”

“Bütün fotoğrafları Photoshop’lıymış diye duydum.”

“Gabriel kesinlikle o kızıdan daha hoş görünüyor, o kız onunla aynı kulvarda bile değil.”

Olly Samson sayesinde, Fire&Lights hayranlığı, bizim okulda çok erken yayılmıştı. Fakat Olly’nin bir zamanlar Caversham Lisesi formasını giymiş olması bile, onu müzik grubunun en popüler üyesi yapmaya yetmiyordu. Tüm ülkede olduğu gibi burada da o onur, grubun yıldızı Gabriel West’e aitti.

“Saçları *harika*.”

“Bence gözleri. Gözleri o kadar *koyu* ki.”

“Elinizi tuttuğunu hayal edin.”

“Bütün şarkılarını kendisinin yazdığını biliyor muydunuz? O, hepsinden çok daha yetenekli.”

“Tanrım, o kadar seksi ki ölmek istiyorum.”

İçimi çekerek kitabımı kapattım ve okul çantama kaldırdım.

Yemin ediyorum, bazı günler bana öyle geliyor ki bu dünyada Gabriel West’e âşık olmayan tek kız benim.

Küçük kuş, yuvasının kenarında zıplarken kanatlarını çırpıyordu. Kameramdaki lensin ayarıyla oynayıp odağını

değiştirdim ve kuşun yüzüne zumladım. Bir serçeydi ya da bir ardıç kuşu veya öyle bir şey ve her öğle molasında, aşağı yukarı aynı saatte bu noktaya geliyordu. Aynı kuş olduğuna emindim çünkü sırtında kahverengi tüylerinin altından zorlukla fark edilen, değişik turuncu bir lekesi vardı.

“Hey, Bloom.”

Sesi hemen tanı mıştım. Kameramı indirdim ve kuş kaç ıverdi.

“Hey, seninle konuşuyorum.”

Caversham Lisesi’ndeki herkes, Aimee Watts ismini bili rdi. Buraya gelmeden önce en az üç okuldan kovulmuştu ve işlediğ i suçlar hakkındaki dedikodular her gün kafeteryada ve soyunma odalarında konuşulurdu. Kimisi yemekhanedeki kadınlardan birine kafa attığını, kimisi de bir kediyi öldürüp çalışanların odasındaki çöpe bıraktığını anlatıyordu. Söylenenlerin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordum ama doğrusu öğrenmeye de hiç niyetim yoktu.

“Birine sırtını dönmenin kaba bir davranış olduğunu bilmiyor musun?”

Kameramı arkamda saklayarak yavaşça döndüm. Aimee etrafında, hepsi de kendisi gibi ağır makyajlı üç kızla kuşatılmış bir şekilde duruyordu. Kızlar pişmiş kelle gibi sırtıyorlardı ama Aimee çok ciddi görünüyordu.

“Pardon, sizi duymamışım.”

“Ne?” dedi Aimee, kırık bahçe taşlarının üstünden bana doğru yürürken dudaklarını kıvırmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başlarken başka bir öğrencinin gelip Aimee’nin dikkatini dağıtması ümidiyle grubun arkasına doğru baktım. Fakat okulun bu kısmını sevmemin esas nedeni zaten buraya neredeyse hiç kimsenin uğramamasıydı.

Avlu tümüyle ıssızdı.

“Derste bana baktığını gördüm,” dedi Aimee kısık bir sesle. Yüzüme sadece birkaç santimetre kalana kadar yaklaşmış ve beni duvara kıstırmıştı. “Sanki benden daha iyi olduğunu düşünüyormuşsun gibi.”

Gözlerimi yerden kaldırmadan, başımı salladım. Sıcak nefesini yanaklarımda hissediyordum. Aimee ve ben çoğunlukla farklı dersleri alıyorduk ama yine de haftada birkaç defa karşılaştığımız dersler vardı. Eğer sınıfta ona bakıyor bile olsam -ki genellikle bunu yapmamaya çok dikkat ediyordum- o da sadece korkudan olabilirdi.

“Seni bir sınıf atlattılar diye kendini pek zeki mi zannediyorsun?”

“Hayır, ben...”

“Ve ben de bir varoş sürtüğüyüm... Ha?”

Aimee uzun boylu ve yapılıydı, özellikle benimle kıyas-

ladığınızda. Üstelik on birinci sınıfı tekrarladığını düşünürseniz benden neredeyse üç yaş büyüktü. Bana doğru eğilip o kadar yaklaşmıştı ki yüzündeki pütürlü pudra ve fondöten katlarını görebiliyor ve nefesindeki bayat sigara kokusunu alabiliyordum.

“Ben bir sürtük değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim ki.”

Koluyla boğazıma bastırıp beni duvara yaslayınca cümlemin sonu duyulmaz olmuştu. Öbür eliyle şapkamı çekip yakındaki bir su birikintisinin içine fırlattı. Karman çorman saçlarım omuzlarıma dökülürken onları avuçlayıp sertçe yukarı doğru çekti.

“Böylesi daha iyi,” diyerek yüzümü kendisinininkine doğru çekti. Hâlâ saçlarımdan sımsıkı tutuyordu ve bütün kafama iğneler batıyormuş gibi bir acı yayıldı. “O yün şapka seni oğlan çocuğu gibi gösteriyor. Biraz rimel sürsen aslında yüzün hiç fena değil.”

“Bırak beni.”

Bütün gücüyle bana doğru bastırınca nefesimin kesildiğini hissettim.

“Ne zaman savaşmayı öğreneceksin, Bloom?”

Öksürdüm, tükürüğümü yuttum, dirseğinin baskısı altında nefesim kesilmeye başladı, gözlerim yaşardı.

“Ne zaman savaşmayı öđ... Hey, bu da ne?”

Gözlerini kısıp dikkatini boynumun yanına doğru verince Aimee’nin tutuşu biraz gevşedi.

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

Saçımın bittiği noktadaki doğum lekesi çok küçüktü, ancak beş kuruş büyüklüğünde bir alev şeklindeydi. Genellikle saçım la veya okul tişörtümün yakasıyla saklardım ve hiç kimseyi onu görecek kadar kendime yaklaştırmamıştım. Bu doğum izinin varlığını bilen tek kişi babamdı.

şu ana kadar.

“Bunu yaktırıp sildirmelisin,” diye tısladı Aimee, tekrar bana doğru yaslanarak. O kadar yaklaşmıştı ki burnunun ucu benimkine değiyordu. “Senin için yapabilirim istersen, çok kolay. Sadece sigarayı üstüne bastırırız ve yanmasını seyrederek.”

Parmağını derime bastırdı ve sertçe çevirdi. Kızgın bir acı dalgası kolumdan aşağıya doğru indi, gözlerimi sıkıca kapatıp geçmesini bekledim.

“İşte burası aslında okulun en çok bakım isteyen bölü mü, yani yapısal olarak ama eminiz ki uygun bir miktar yatırım ile...”

Başka bir yetişkinle konuşmakta olan okul müdürünün sesi, yakındaki köşeden avluya doğru yayıldı. Aimee’nin bakışları o tarafa doğru kaydđ ve kolunu indirdi.

“Bugün şanslı günündesin Bloom,” diye fısıldadı kulağıma. “Ama bir daha bana öyle tepeden baktığını görürsem boyununu kırarım.”

Gözlerimi yerde tuttum ve yumruklarımı sıktım. Yukarıdan Aimee’nin nefesini hâlâ hissediyordum ve arka planda, sesler yaklaşıyordu. Sonunda bakışlarımı yukarı kaldıracak cesareti topladığımda, Aimee kıs kıs gülerek beni taş duvara doğru hızla itti ve yürüyüp gitti.

“Hayran bloğunu okudun mu Charlie? Bugünkü bloğu? Oh Tanrım, yine yalnız... SONUNDA. Şükürler olsun.”

Kasabanın ana caddesi, her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Öğrenciler karşıdan karşıya uçarak geçiyor, arabaların arasından sıyrılıyor ve birbirlerine bağıryorlardı. Neredeyse eve varmak üzereydik ama hâlâ yan gözle Aimee’yi görür müyüm diye kolluyordum.

“Gabriel West’in benim gibi bir teknoloji ineğinin peşine düşmeyeceğini biliyorum,” diye devam etti Melissa, “Ama yine de onun erkek arkadaşın olduğunu bir *hayal etsene*. TANRIM.”

Melissa Morris, ince kemikli kolları ve bacaklarıyla bir yel değirmenine benzerdi ve neredeyse hiç susmadan konuşurdu. Babamla beraber Reading’e taşındığımızdan beri,

yıllardır, kendimi bildim bileli, yürüyerek okula beraber gidip gelirdik. Geçtiğimiz üç aydır, sadece tek bir sohbet konumuz vardı.

“Gerçekten, bir düşünsene. Sen ve muhteşem Gabriel... PEKÂLÂ da mümkün bu. *Teen Hits* dergisinin yazdığına göre uzun, koyu renk saçlardan hoşlanıyormuş -bu tamam- ve kocaman kahverengi gözler -bu da tamam- ve sen de *bayağı* güzel sayılırsın. Bana gelince ben daha on beş bile olmadım ve biraz kıızıla çalışıyorum, o yüzden saçlarımı boyatmam gerekir. Ve de yeni bir yüz lazım. Ama hey, tıp bilimi bugünlerde artık her şeye bir çözüm bulabiliyor. Ve eğer o benim erkek arkadaşım olsaydı, *canın her istediğinde*, bizimle takılmana izin verirdim.”

Melissa, flörtöz bakışlı gözlerini fal taşı gibi açmış, yanımda hoplayıp zıplayarak yürürken sırt çantası arkasında sallanıp duruyordu.

“Teşekkürler, Mel. İlk randevunu ayarladığında beni haberdar et, yeter.”

Melissa sırtınca dişlerindeki rengârenk teller ortaya çıktı. Sonra yüz ifademi görünce yüzünü buruşturdu.

“Ne oluyor?”

Sessizce omuzlarımı silktim ve önüme doğru baktım. Hislerimi gizlemekte genellikle iyiydim ama Melissa beni

herkesten daha iyi tanıyordu.

“Charlie?”

“Yok bir şey. Sadece...”

Aimee’nin kıvrık dudakları ve boyalı gözleri içime işle-mişti, boynumdaki iz de hâlâ zonkluyordu.

“Berbat bir gündü sadece.”

Melissa, “Benim için öyle değildi,” dedi neşeyle Tower Close’a doğru yaklaşırken. “Matematikte bileşik eşitsizlikle-ri yaptık ve MUHteşemdi. Yani, gerçekten, ikinci dereceden fonksiyonlardan bile daha iyi. Ama bu sene seni ÖYLE ÇOK özlüyorum ki Charlie. Bayan Walker beni Şişko Barwick’in yanına oturtuyor ve o peynir gibi kokuyor.”

Sessizce güldüm ve şapkamı kulaklarımın üstüne doğru iyice çektim. Ne olursa olsun, Melissa beni hep güldürürdü.

“Her neyse peki Fire&Lights grubunun üyelerinden biri-ni yangından kurtaracak olsan,” diye devam etti, “Hangisini seçerdin?”

Ona defalarca bu grupla ilgilenmediğimi söylememe rağmen, Melissa hâlâ bana bu soruları sormaya devam edi-yordu. Hem de her gün.

“Bu konuya pek kafa yormadım.”

“Ah, bence düşünsen iyi edersin. Beklenmedik bir şekil-de, bir pop yıldızıyla ne zaman karşılaşacağın belli mi olur!”

Melissa'ya bir kaşımı kaldırarak baktım.

“Yani, hem de yangında mahsur kalmış bir pop yıldızıyla demek istiyorsun?”

“Evet.”

Melissa, çok gerçekçiymiş gibi omuzlarını silkti ve bir şarkı mırıldanmaya başladı. Neredeyse evlerimizin bahçe kapısına varmıştık.

“Eh, neyse... Bugünlük bu ihtimal yok sanırım,” diye onu cevaplarırken bilgisayarımda gizli, beni bekleyen Olly'nin mesajını düşünüyordum.

“Sen bilirsin, *Charlotte!*” diye seslendi ve şaka yaptığını sanıp gülerek kendi bahçe yolundan aşağıya doğru inişe geçti. (Beni Charlotte diye çağıran tek kişi annemdi, daha doğrusu öyle olduğu söylenmişti bana. Melissa'ya bundan hiç hoşlanmadığımı son derece açık bir şekilde belirttiğim hâlde, yine de öyle seslenmeye devam ediyordu. Yani anlayacağınız, gerçekten pek komik bir şaka sayılmazdı.)

Babam kaşları çatık bir şekilde birtakım kâğıtların üzerine eğilmiş, çalışma odasında çalışıyordu. Pazartesi günleri evden çalışırdı.

“Oh merhaba,” dedi, kapısının önünden geçerken. “Günün iyi miydi?”

“Hı hı,” diye cevapladım, önünden kayarcasına geçip

merdivenlerden yukarı doğru çıkarken.

Yatak odamın güvenli ortamında, dizüstü bilgisayarımı çekmecedan çıkardım ve okul çantamı masanın altına attım. Bilgisayar vınlıyarak açılırken Melissa Fire&Lights grubunun ikinci en popüler üyesinden bana özel bir mesaj geldiğini keşfetse kim bilir ne yapar diye düşünüyordum. Heyecandan gerçek anlamda patlayabilirdi.

İnternet tarayıcımı açıp direkt profil sayfama gittim ve gelen kutumda aşağıya doğru inip Olly'nin mesajına tıklayarak derin bir nefes aldım.

Artık bir cevap yazmanın zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sevgili Olly, bana yazdığın için çok teşekkür ederim.”

Derin derin içimi çektim ve açılış cümlemi dördüncü kere sildim. Ne yaptığımı sanıyordum böyle, iş başvurusu filan mı?

“Hey Olly, bana bir haber uçuşman çok havalı.”

Bu daha da betardı. Okulun bana öğrettiği tek bir şey varsa o da benim, yani Charlie Bloom’un, havalı olmaktan çok ama çok uzak olduğuydu.

Kollarımı kavuşturup kendimi yatağa sırtüstü attım. Olly’nin mesajına karşılık vermek için neredeyse iki gün beklemiştim ve bu iki gün gerçekten çok yavaş geçmişti. Ekranda

görünen kelimelerini tekrar gözden geçirdim ve söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Bu mesajda kafamı karıştıran iki nokta vardı:

Birincisi, benim kim olduğumu nasıl oluyor da hatırlıyordu ki?

“Sevgili Charlie... Beni hatırlamayabilirsin ama...”

(Ben mi *onu* hatırlamayacaktım? Olly’nin gülümseyen yüzünü, bir sırt çantasının veya kalem kutusunun üstünde görmeden geçen tek bir günüm bile yoktu ki.)

“Caversham Lisesi’nde senden birkaç sınıf büyüktüm. Şimdi Fire&Lights grubundayım. Belki bizi görmüşsündür. Sana fotoğraflarınla ilgili bir şey sormak istiyordum. Profilineki albümlere bakıyordum, şu konserlerde çektiklerine, muhteşemler!! Belki bir ara, bizim için de sahne arkası fotoğrafları çekersin diye düşündüm.”

İkincisi ve daha önemlisi, gerçekten gidip *onun grubunun* fotoğraflarını çekmemi mi istiyordu yani? Dünyaca ünlü Fire&Lights grubunun? Bir kere ben fotoğrafçı bile sayılmam, sadece ikinci el kamerası olan bir lise öğrencisiyim. Ayrıca Diamond Storm konserinde çektiğim fotoğraflar fena değildi, yani sanırım öyleydiler, ama profesyonel bir pop grubu için yeteri kadar iyi olmasına imkân ihtimal yoktu.

Profil sayfama geri dönüp *DS konseri Temmuz 2013*

isimli albümü açtım. Fotoğraf galerimde aşağı yukarı kırk tane fotoğraf vardı. Hepsi, dönem sonuna doğru, okuldaki salonda çalan Diamond Storm konserine aittiler. Caversham Lisesi'nin En İyi Grubu olduklarını herkes biliyordu ve onlar, doğru düzgün bir fotoğrafçıları olmazsa doğru düzgün bir pop grubu sayılmayacaklarına karar vermişlerdi.

Maalesef, ellerindeki tek seçenek bendim.

Ve her ne kadar fotoğrafları kendi sayfalarında deliler gibi paylaşıp dursalar da bana göre, ortada bu kadar heyecanlanacak bir şey yoktu. Sadece bir müzik grubunun sahnedeki hâliydi sonuçta. Ben kameramın nasıl çalıştığını bile tam olarak keşfettiğime emin değildim.

“Yönetici ekibimizin yeni bir fikri var,” diye devam ediyordu Olly'nin mesajı, “Konser fotoğraflarımızı çeken profesyonel bir ekip var ama sahne arkasındaki şamata kısmını bizim yaşımıza yakın birinin çekmesinin daha iyi bir fikir olacağını düşündüler... Bilirsin işte, hayran sayfamız filan için. Gelecek cumartesi Reading'in konser salonunda çalacağız, düşündüm de oraya gelip bir denemeye ne dersin? Not: Sana arkadaşlık isteği yolladım, umarım senin için sorun değildir.”

Olly hakkında kesinlikle söyleyebileceğiniz tek şey, şöhretin başını döndürmemiş olduğuydu. Sanki asıl meşhur

olan *benmişim* gibi davranıyordu.

Ama ben meşhur filan değildim. Ve aslında gerçek bir fotoğrafçı bile değildim.

Demek ki bu mesaja verebileceğim tek bir cevap vardı.

“Selam Olly, mesajın için sağ ol. Senden haber almak çok güzel ve müzik grubunu da tebrik ederim. Çok harika bir öneri ama...”

Durakladım ve pencereden dışarı baktım. Twin Oaks, evimden sadece birkaç sokak aşağıdaydı. Olly de okula giderken her gün aşağı yukarı benim geçtiğim yollardan geçmişti. Peppard Road’daki kalabalıktan kaçmak için bazen golf sahasındaki kestirmeden de geçiyordu herhâlde.

Fakat bu benzerlik dışında, tümüyle farklı dünyaların insanlarıydık.

“Ama yapabileceğimi sanmıyorum. Bir sürü ödevim var ve aslına bakarsan yeteri kadar iyi olduğumu düşünmüyorum. Yine de bana bunu sorman çok hoş. Her şey için iyi şanslar, Charlie.”

Parmağım, “Yolla” tuşunun üzerinde bir süre havada durdu. Şimdi artık tek ümidim, çok çok büyük bir hata yapmamış olmamdı.

*

“Evet dedin. BANA EVET DEDİĞİNİ SÖYLE.”

Çok büyük bir değerlendirme hatası yapmıştım. Melissa'ya mesajdan bahsetmiştim.

“Eh, durum aslında o kadar basit değil, M...”

“Basit değil mi? Nasıl yani?! Nasıl? Kahretsin???”

Melissa'nın eldivenli elleriyle başının iki yanındaki atkuyruklarını çekiştirmesini seyrettim. Nefesi kocaman, sürekli kıpırdayan ağzından çılgın gibi, kesik kesik çıkarken buhara dönüşüyordu. Neredeyse kasım gelmişti ve o soğuk kış sabahlarından biriydi. Yolun kenarındaki ağaçlar, ayaz yüzünden beyaza çalıyorlardı.

“Bu duyduğum EN manyakça şey.”

“Abartma. Muhtemelen, zaten gerçekleşmeyecekti.”

“Hayır Charlotte Bloom, sen beni dinle.” Neredeyse Charlotte derken sırtıacaktı ama sonra yeniden durumun ciddiyetine kendini kaptırdı. “Dünyadaki en seksi pop grubunun, en seksi ikinci üyesi seni turneye katılıp onlarla takılman için çağırıyor ve SEN HAYIR DİYORSUN.”

“Beni onlarla turneye çağırmadı, Mel. Sadece bir tek konser.”

“Oh, hay Allah, çooooook özür dilerim. Sadece bir tek konser ha. Fire&Lights grubundan Olly Samson ile tek bir konser. Eğer hemen şimdi ona mesaj atıp fikrini değiştirdiğini söylemezsen seninle bir daha asla, ama asla konuşmam.”

İçimi çekip mantoma sıkıca sarındım. Tam bir cevap mırıldanmaya başlamıştım ki Melissa sözümü kesti.

“Hem baksana, fotoğrafçılık senin olayın, ahmak şey. Senin tek kıyak özelliğin. Bütün gün çiçekleri ve böcekleri çekmekten sıkılmadın mı?”

Dört yol ağzında durduk ve derin bir nefes aldım.

“İşin gerçeği...” diye başladım tereddütle, “İşin gerçeği... Yeterince iyi değilim.”

“Nesin?”

“Yeterince iyi bir fotoğrafçı değilim.”

“SAÇMALIK,” diye suratıma öyle bir haykırdı ki ağaçlardaki tüm kuşlar ürküp havalandılar. “Kendini sürekli aşağılayıp durmayı bırakman lazım artık.”

Elimin üstündeki küçük beni kaşındım ve o sırada yeşil küçük adam ışığı yanıp sönmeye başladı.

“Artık başka bir konudan bahsedebilir miyiz?”

“Bak mesela, beni ele alalım,” diye devam etti, beni kolumdan tutup yolun karşısına sürüklerken, “Ben hangi konuda iyi olduğumu BİLİYORUM.”

“Haklısın.”

“Dün akşamüstü yaptığımız bilgisayar programlama hikâyesi mesela, ACAYİP kolaydı. Herkes... ‘Hööö, bu HTML de neyin nesi’ derken ben şu şekildeydim; ‘bağlantılı

metin dili', *çok teşekkürler.*"

Bunu yüksek sesle dile getirmek istemiyordum ama aslında tam olarak bu tip cümleler bizim gibilerin bu kadar antipatik görünmesine neden oluyordu.

"Ama sen bu konuda uzmansın," diye cevapladım. Okul kapısının önüne gelmiştik. "Sen her akşam bilgisayarında şey yapıyorsun... Şey yani her ne yapıyorsan işte ondan. Bana gelince ben doğru düzgün bir fotoğrafçı sayılmam ki."

Melissa durdu, bana doğru döndü ve iki elini omuzlarıma koydu.

"Bunu sana sadece bir kere söyleyeceğim, sonra bir dahaki görüşmemizde, yine eskisi gibi Yuki'nin mi Olly'nin mi saçları daha güzel diye tartışmaya devam edeceğiz. Aslında tabii ki Yuki'ninki daha güzel."

Gözlerimi ayaklarıma diktim.

"Tamam."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın ve her zaman yeterince iyisin."

Aramızda birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Melissa garip bir şekilde gülümsedi ve eldivenini salladı.

"Teneffüste görüşürüz!"

"Bugün *geleceğiniz* hakkında konuşacağız," dedi Bay Crouch gözlüklerini düzelterek ve bir önceki dersin notla-

rını tahtadan sildi. Sınıfın arkalarından birisi minicik bir cisim fırlattı. Cisim öğretmenin omzuna çarpıp sekti ama o farkına bile varmadı.

“Siz henüz farkında değilsiniz ama bugün aldığınız kararlar, hayatınızın geri kalanını etkiler,” diye devam ederek bize doğru döndü. “Ve sanki çok önemli değilmiş gibi gel... Jamie, bırak onu lütfen. Teşekkürler. Ve şu anda sanki çok önemli değilmiş gibi gelse de bir gün öyle olduğunu göreceksiniz, *benden söylemesi*.”

Birisi küçük bir trompet çalıyormuş gibi sesler çıkardı ve sınıftan bir gülüşme dalgası geçti.

“On birinci sınıflar, *lütfen*.”

“Hocam?”

Bay Crouch, kel kafasının arkasını kaşıdı ve yorgun bir tavırla yüksek sesle nefesini verdi.

“Evet, Aimee?”

Aimee her zamanki gibi en arka sırada, Jamie Wheeler ve Sam Croft’un arasında oturuyordu. En azından bir tanesi, onun erkek arkadaşıydı. Çiklet çiğnediğini duyabiliyordum ki bu kesinlikle yasaktı.

“Ya ben, Radio One’da DJ olmak istiyorsam?”

Bay Crouch, gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti, ellerini beline koydu ve bir an için düşündü.

“Eh, bunu mu istiyorsun?”

“Bilmem ki belki.”

Ben her zaman Aimee’den iki sıra önde oturdum. Burası, tüm ders boyunca onunla göz kontağına girmemek için mükemmel bir yerdi. Tek yapmam gereken başımı eğik tutmaktı.

“Şey, eğer bir hayaliniz varsa peşinden gitmelisiniz. Ama unutmayın, *önce sınavlar*.”

Sınıfın arka taraflarında bir karışıklık oldu ve Aimee, birisine *sesini kesmesini* fısıldadı.

“Radio One’da sınavları umursadıklarını hiç sanmıyorum, efendim,” diye yüksek sesle devam etti Aimee. “*Drum and Bass*”² dan ne kadar anladığınıza bakıyorlar sadece.”

Bay Crouch yanaklarını şişirdi.

“Peki sen ne kadar anlıyorsun, şey, yani elektronik müzikten?”

“Bilmem ki... Biraz.”

“Bakın, eğlence sektöründe,” diye sınıfın önünde, aşağı yukarı yürüyerek cevap verdi Bay Crouch, “İnsanlar kararlılık, hırs ve yetenek ararlar. Bu alanda başarılı olmak istiyorsanız, korkusuz olmanız lazım.” Ellerini çırpı. “Her neyse... Başka? Restoran açmaya can atan birisi belki? Ya da nörolog

² Drum&Bass: 1990’ların başında İngiltere’de ortaya çıkan ve yayılan elektronik müzik türü. (Ç.N.)

olmaya heveslenen bir bilim adamı?”

“Ben McDonald’s’da çalışacağım efendim.”

Bunu söyleyen Jamie Wheeler’dı.

“Annen McDonald’s’da çalışıyor.”

Ve bu da Sam Croft’du.

“Hadi ama on birinci sınıflar, biraz toparlanın. Bu konuda bu kadar aptalca espriler yapmak için fazla büyüksünüz. Hadi mantıklı cevaplar alayım, lütfen...”

“Charlie Bloom’a sormanız lazım.”

Aimee benim ismimi söyleyince sınıf sessizleşiverdi.

“Pardon, Aimee?”

“Büyüyünce ne olmak istediğini, Charlie Bloom’a sormanız lazım. Çünkü onun ‘kafası basıyor’, öyle değil mi?”

Bay Crouch dönüp bana doğru bakarken üstüme bir sıcaklık bastı. Bana doğru gözlüklerinin üstünden bakarak parmağını salladı.

“Eee... Evet, birkaç sene önce toplantı salonunda fotoğrafçılıkla ilgili bir sunum yaptığını hatırlıyorum da bayağı iyiydi doğrusu. Senin yapmak istediğin kariyer yolu o mu Charlie?”

Başparmağımın tırnağını kemirdim.

“Bilmiyorum, efendim.”

“Evet, biliyorsun,” diye cevapladı arkamdaki Aimee. “Hep elinde o aptal fotoğraf makinesiyle dolanıp bir haltlar karış-

tırıyorsun.”

Bu cümle üzerine sınıfta bir kahkaha tufanı koptu. Bay Crouch eliyle susturdu.

“Eh, en azından vaktini *yapıcı* bir şeylerle uğraşarak geçiriyor, Bayan Watts. Charlie’nin kariyer beklentisinin sizinkinden yüksek olduğunu söyleyebilirim.”

Sınıfta bir an için telaşlı bir fısıltı dolaştı ve Bay Crouch’un yüzünden hafif bir panik ifadesi geçti. Böyle söylememesi gerekiyordu ve bunu fark etmişti.

“Eee, her neyse,” diye geveledi, elinin tersiyle alnını sıvazlayarak, “Bu kadar yeter. Haydi, hımm, şimdi bugünkü ödevin üstünden geçelim, tamam mı? On altıncı kâğıt, dördüncü bölümdü, değil mi?”

Bay Crouch kendi kendine bir şeyler mırıldanarak tahtaya not almak için döndü. Sınıfa bir ölüm sessizliği çökmüştü ki bir sandalyenin taşların üstünde çekilme sesini duydum. Arkamda bir hareket hissetmiştim, gözlerimi önümden hiç ayırmadan, egzersiz kitabıma konsantre olmaya çalıştım ama kelimeler gözümün önünde anlamsız ve bulanık çiziktirmelerden farksızdılar.

Sonra, onun hırıltılı ve kısık sesini, benden başka kimse-
nin duyamayacağı kadar alçak fısıltısını duydum:

“Senin nerede oturduğunu biliyorum, kaltak.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O danın bir köşesinden televizyonun sesi geliyordu. Kedi maması hakkında bir reklam oynuyordu. Hani pırıl pırıl tüyleri olan bir kediye küçük bir yastığın üzerinde akşam yemeğinin sunulduğu türden. Babam kendi koltuğunda oturuyordu, ben de kendi koltuğumda oturmuş, dizüstü bilgisayarına bakıyordum. Babam bir kâğıt yığnını karıştırıyordu.

“Kırk dört puan... Ne? Hımm, bu toplam tutmuyor...” diye sinir olmuş bir şekilde mırıldanırken kedi reklamı değişmiş, ünlü birinin Noel ağacına güldüğü bir şey başlamıştı.

Mutfaktan fırının uyarı zilinin sesi geldi.

Birkaç dakika sonra elimde bir mutfak beziyle salona gi-

rerken “Akşam yemeği beş dakikaya hazır,” dedim. Babam başını kaldırıp bakmadı. Sadece gözlerini ovuşturdu ve elindeki kâğıtlara küfretti.

Kendimi koltuğuma attım. Neredeyse yarım saattir tarih ödevimde aynı noktaya bakıp duruyordum ve sadece dokuz kelime ekleyebilmişim.

“Pardon... Bir şey mi dedin?” diye sordu babam.

“Yemek dedim. Beş dakika sonra.”

Yazdığım yazının başlığını dört-beş kere daha okudum, anlamsız bir şekilde, birkaç kelimeyi değiştirdim ve dosyayı kapattım. Fotoğraf dosyamı açıp önceki hafta Reading merkezde, kanalın aşağısında çektiğim fotoğrafları gözden geçirdim. Fotoğraf ayarlarını kullanarak renkleri daha yoğunlaştırmaya, beton ofis bloklarına ve gösterişsiz ufuk çizgisine biraz canlılık katmaya çalışıyordum ama olmayacak bir işle uğraşıyordum. Kanal, şehrin nispeten güzel yerlerinden biriydi ama buna rağmen Reading’in pek insanı heyecanlandıran bir manzarası yoktu. Her şey tekdüze ve tek renkti. Gök-yüzü de binalar da griydi... Hatta insanlar bile griydi.

“Şey... Okul iyi gidiyor mu?” dedi babam içini çekip elindeki kâğıtları bırakırken. Aimee’nin bana o akşamüstü son söylediklerini düşününce oturduğum yerde kıvrandım. Nefesindeki sigara kokusunu hâlâ tenimin üstünde hissediyordum.

“İyi.”

“Yani her şey yolunda mı dersler filan?”

“Hı hı.”

Babam boğazını temizledi.

“Bu senin için çok önemli bir sene, Charlie.” Şimdi tüm dikkatiyle bana bakıyordu. “Bunun farkında mısın?”

Tam o sırada, ekranımın üst köşesinde bir şey yanıp söndü. Küçük bir konuşma balonu, yeni mesajım olduğunu bildiriyordu.

“Selam Charlie,”

Olly Samson. *Fire&Lights grubundan.*

Charlie?”

“Ha?”

Babam koltuğunun kenarından bana doğru eğilmiş, dikkatimi bilgisayarımdan kendisine çekmeye çalışıyordu. Bakışlarım bir ona, bir Olly’nin mesajına gidip geliyordu. Ağzım açık kalmıştı.

“Senin için çok önemli bir dönem,” diye tekrarladı babam, televizyonun sesini kapatırken. “Sınavlar, okulu bitirmek, başvuru formları, üniversite... Bunlar senin tüm hayatını etkileyecek şeyler, biliyorsun.”

“Ben iyiyim. Gerçekten.”

“Tamam...” diye cevapladı babam, ikna olmamış bir şe-

kilde. Eliyle kâğıt yığınınını işaret etti. “Yani şey, hayatını kazanmak için yerel şirket defterlerini tutmaktan başka bir şey bulabilirsen çok iyi edersin. Anlatmaya çalıştığım şey bu.”

“Hı hı,” diye onaylayıp tekrar ekrana döndüm. Anında, daha önce görmediğim bir şeyi fark ettim: Olly’nin isminin yanında minik yeşil bir nokta yanıyordu.

O sırada, gerçekten *çevrim içiydi*.

Ve ben kafamda ona bir cevap bulmaya çalışırken -kendimi aptal, takipçi bir sapık ya da groupie³ durumuna düşürmeyecek bir cevap- birincinin arkasına, ikinci ve daha uzun bir mesaj daha eklendi.

Ama yazdıkları çok anlamsızdı. Hem de tümüyle.

“Konsere gelme konusunda fikir değiştirmene çok sevindim!! Harika olacak...”

Telaşla bilgisayarımı kapattım, ayağa kalktım ve odadan çıktım. Ben odadan çıkarken babam bir şeyler söylüyordu ama merdivenlere doğru ilerlerken sesi duyulmaz oldu. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp sahanlığa vardım ve sessizce odama daldım.

“Charlie?” yazıyordu ekrandaki mesaj balonunda.

“Charlie?” diye seslendi babam salondan. “Seninle konuşuyordum.”

³ Pop müzik grubu üyelerinin peşinde koşan genellikle seks takıntılı kız. (Ç.N.)

“Pardon!” diye seslendim aşağıya. Parmaklarım klavyenin üstünde, yatağımda bağdaş kurup oturmuştum. “Bir şey unuttuğumu fark ettim de... Okul için...”

Olly’e cevap yazmam gerekiyordu, *bir şey* söylemem şarttı.

“*Hımm, evet, buradayım,*” diye yazdım telaşla. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Birkaç saniye sonra cevabı ekranda belirdi.

“*Sadece diyordum ki fikrini değiştirmen harika bir haber. Buna bayılacaksın. Yöneticilere geleceğini haber verdim, giriş kartın halledildi, ismin VIP listesinde... Artık resmî olarak! :)*”

Gelen mesajlar kutuma tıklayıp eski mesajları yukarıdan aşağıya taradım. Olly ile son haberleşmem dün akşamdı ama mesaj dökümüm farklı bir hikâye anlatıyordu. Bu döküme göre, bu akşamüstü ona bir mesaj yollamıştım: “*Olly, fikrimi değiştirdim. Tabii ki cumartesi geleceğim!!! Lütfen bana detayları yolla. xoxo Charlie :) :)*”

Bu benim yazmadığım bir mesajdı.

“*Hiçbir şeyi dert etmene gerek yok, biliyorsun değil mi?*”

Yine Olly’den bir mesaj. Hemen cevap yazdım.

“*Dert etmek mi? Neyi?*”

“*Herkes gerçekten çok arkadaş canlısıdır,*” diye cevapla-

dı, "Ve fotoğraf çekerken çok eğleneceksin. Artı, biliyorsun, Fire&Lights konserleri aslında bayağı havalı oluyor :)"

Mutfaktan fırının son bir kere daha sesi geldi. Pizzamız artık yanmak üzereydi.

"Tabii ki," diye yazdım, kabaran peynirin kokusu üst kata kadar geliyordu. "Muhteşem olduğuna eminim."

"Nasıl şeyler çekeceğini heyecanla bekliyorum," diye cevapladı ve ekledi: "Gitmem lazım... Sana detayları yarın yollarım xx."

Ve sonra küçük yeşil ışığı kırmızıya döndü.

Şapkamı kulaklarımın üstüne doğru çekiştirdim ve son mesajına bakakaldım. Sonunda iki öpücük vardı.

Ama şu anda, daha önemli bir sorunum vardı.

Birisi benmişim gibi yapıyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Melissa musluğa doğru eğilmiş, eliyle düğmesini itip duruyordu. Zayıf bir şekilde aktığı için eğilip suyu ağzıyla yakalamaya çalıştı.

"Bence biliyorsun Mel," diye cevapladım, sesimi iyice alçaltıp neredeyse fısıldayarak. Arkamızda insanlar, itişip kakışarak ve bağırarak ikinci derse doğru ilerliyorlardı.

"Olly'den haberi olan tek kişi sensin. Dünyadaki tek insan

Ve ben seni açık bir kitap gibi rahatça okuyabiliyorum.”

Melissa doğruldu, burnunu çekti ve koluyla ıslak ağzını sildi.

“Yani bu demektir ki konsere gidiyorsun, ha?”

“Eh, pek bir seçeneğim kalmadı, öyle değil mi? Yöneticilerine de geldiğimi söylemiş ve VIP giriş kartı ayarlamış... Hem ayrıca artık tekrar fikrimi değiştirdiğimi söyleyemem, değil mi?”

Melissa omuzlarını silkti.

“Hayır, sanırım bunu yapamazsın.”

Koridordaki itişip kakışan kalabalığa karıştık ve akıntıyla beraber fen laboratuvarlarına doğru ilerledik.

“Şey, şunu söylemeden *geçemeyeceğim*,” diye devam etti Melissa, kendini beğenmiş bir tavırla sırt çantasını omzuna atarken. “Eğer hesabını kıracak olsaydım -ama tabii ki yapmadım- bu çok zor olmazdı çünkü şifreni yıllardır biliyorum.”

Ona sert bir bakış attım.

“Ne?”

“KatherineCharlotte.”

Midem kasıldı. *KatherineCharlotte*: Annemin isimleri. Yıllardır yüksek sesle söylendiğini duymamıştım.

“Haklıyım, değil mi?” diye sordu Melissa, yedinci sınıflardan birisi omzuna çarpınca ona küfretti.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Seni açık bir kitap gibi okuyabilirim,” diye cevapladı, sırtarak. “Neyse ki şansına en sevdiğim kitap, çok iyi bildiğin gibi, Geek Kız.”

Bana sırtarak baktı ve o sırada ikinci ders zili çaldı.

“Dinle bak, bugün *Pop Dedikodusu* programını seyre-di-yordum ve o komik saçlı spiker dedi ki F&L grubu Ame-rika’dan döndüğünden beri EFSANE bir egzersiz rutini uy-guluyormuş ve Olly’nin baklavaları, yani karın kasları çok SEKSİYMIŞ. Bana bir fotoğrafını getirir misin?”

Kimya bir sınıfının önüne gelince ikimiz de yavaşlamıştık.

“Olly Samson’un üstü çıplak bir fotoğrafını çekmeyece-ğim,” diye cevapladım. Melissa yanaklarını şişirdi ve alt du-dağını sarkıttı.

“Kendi çizimlerimle idare etmem gerekecek o zaman.”

“Çizimlerin mi?” diye sordum ama aslında cevabına ihti-yacım yoktu. Tabii ki çizimleri vardı.

“Üç gün sonra Olly’i gerçekten göreceğine inanamıyo-rum, yani gerçek yüzünü,” diyerek şaşkınlıkla başını salladı. “FİZİKSEL OLARAK GERÇEK YÜZÜNÜ.”

“O da herkes gibi normal bir insan işte.”

Melissa yüzüme aval aval bakakaldı.

“Olly Samson normal bir insan değil, Charlotte. Olly

Samson erkeklerin dünyasında bir tanrı. Ve sen ona kendi gerçek gözlerinle bakacaksın ve o sana âşık olacak ve ben de düğününüzde baş nedime olacağım.”

Kollarımı kavuşturdum ve gülümsememi saklamaya çalıştım.

“Ama her neyse işte,” diye devam etti, eli kapının kolunda. “Okuldan sonra Bilgisayar Kulübü’ne gideceğim, o yüzden beni...” -kolundaki saate bakarak- “On yedi saat ve elli sekiz dakika boyunca göremeyeceksin. Beni özleyecek misin?”

“Tahmin edebileceğinden bile çok,” diye cevapladım, Melissa hoplaya zıplaya kimya laboratuvarına dalarken. Köşedeki masada oturan kabadayı tipli bir grup kız Melissa içeri girerken onunla alay ettiler, ama o sadece onlara dilini çıkarttı ve ön sıradaki boş bir sandalyeye kendini attı.

Bunlar onu hiç rahatsız etmiyordu ve bunu anlayamıyordum.

Sınıfın dışında, koridorda hâlâ gürültülü bir kalabalık akıyordu ve ben de düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde aralarına karıştım. Yerdeki karo taşlara basan ayaklarıma bakarak kendimi cumartesi gecesi, Fire&Lights grubuyla beraber sahne arkasında hayal etmeye çalışıyordum; gerçek bir pop müzik fotoğrafçısı olarak... En azından kâğıt üstünde.

Bu düşünceyle parmaklarım karıncalandı.

Hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu.

O akşam kőseyi dönüp Tower Close'a yaklaşırken hava karanlık ve sisliydi. Yol boştu ve havada keskin bir soğuk vardı. Kaldırımlar don yüzünden parlıyordu.

Eve giden yolda hayallerimin içinde kaybolmuş bir şekilde ilerliyordum. Olly ile konuşmanın, onun yüzünü görmenin ve sesini duymanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Sonra garip bir şey beni hayallerimden uyandırdı.

Melissa'nın bahçe kapısının önünden geçtiğim sırada, bizim araba yolunda beklenmedik bir hareketlilik dikkatimi çekti. Sis yüzünden yarı kr gibi gözlerimi kısıncı sokak lambasının ışığında zorlukla görülen bir şey veya birini fark ettim. Yaklaştıkça karanlığın içinde dans eden minik turuncu benekler gibi karanlığın içinden toplaşmış birileri ortaya ıktı.

Evimin önünde, sigara içen beş kız vardı.

"Evine hoş geldin, Charlie," dedi Aimee, n kapıda yaslandığı yerden.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“**A**nnen sana insanlara gözlerini dikip bakmanın
ayıp olduğunu öğretmedi mi?” dedi Aimee, elin-
deki sigarayı çiçek tarhının içine fırlatırken.

Sırt çantamın saplarına sıkıca yapıştım.

“Ah hayır,” diye ekledi, “Unutmuşum. O öldü.”

Dilimin kenarını ısırırken gözlerim Aimee’ye kilitlen-
miş, bu iki kelime *-o öldü-* bana hiçbir şey ifade etmiyor-
muş gibi davranmaya çalışıyordum. Sanki beni hiç altüst
etmiyormuş gibi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum, konsantre olup sesimin
sakin çıkması için kendimi zorlayarak. Babamın eve gelme-
sine daha en az yarım saat vardı.

“İstemek mi?” Aimee etrafındaki kızlara, yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi ile bakındı. “Bir şey istemiyoruz. Sadece merhaba demeye gelmiştik.”

Ön kapıya doğru bir adım attım.

“O zaman geçmek istiyorum, lütfen,” diye cevapladım. Aimee’nin arkadaşları kıpırdanınca ceketlerinin duvara sürtünme sesini duyabiliyordum. Aimee kapıdan çok azıcık uzaklaştı.

“Önce bir konuda seninle konuşmamız lazım.”

Diğer iki kız hafifçe iki tarafa doğru kaydılar ve iki yanımda durdular. Nefesleri soğuktan buhar gibi çıkıyordu.

“Bize biraz para lazım.”

Kapının üstündeki ışık, Aimee’nin yüzünü ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Dilini ağzının içinde dolaştırdı.

“Ne için?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmez.”

O sırada, kızlardan biri arkama geçmiş gibi geldi bana, ama emin değildim. İçimde bir panik duygusu yükselmeye başlamıştı.

“Eee, niye buradasınız o zaman?”

Aimee kişner gibi güldü ve diğerleri de onu taklit etti.

“*Bize biraz para lazım,*” diye tekrarlarlarken aramızdaki mesafeyi birkaç santime indirmişti.

“Bende hiç para yok.”

“Ama babacığının evde bir yerlerde zulası vardır, değil mi?” Bakışlarını garaj yolunda dolaştırdı. “Güzel bir arabası var ve güzel küçük bir evi.”

O sırada grup iyice bana yaklaşmış ve etrafım tümüyle sarılmıştı.

Uzaklarda bir köpek havladı.

“Beni rahat bırakın. Param yok.”

Aimee omuzlarını silktilti, uzun derin bir nefes aldı ve elini ceketinin cebine attı. Birkaç saniye cebindekileri karıştırdıktan sonra, elini tekrar çıkarttığında bir bıçak tutuyordu.

“Emin misin?”

Vücudumdan sadece birkaç santim ötedeki bıçağa gözlerime inanamayarak baktım. Yedi-sekiz santim uzunluğunda, bir kenarı tırtıklı, sustalı bir bıçaktı. İçime sessiz bir çaresizlik doldu.

“Ne yapıyorsun?” dedim bir anda incelen, titrek bir sesle. Bir adım geriye kaçmaya çalışınca sırtımdaki elleri hissettim.

“Ben bir halt yapmıyorum Bloom, anlıyorsun değil mi? Ama *senin* ne yapacağını söyleyeyim. Eve giriyorsun, babanın küçük domuzcuk kumbarasını açıyorsun ve bize biraz nakit getiriyorsun. Kırk papel idare eder.”

Beynimin içinde kendi nefes alış verişimi gümbür güm-

bür hissediyordum. Aimee'nin üç kez okuldan atılmak için neler yaptığıyla ilgili okul koridorlarında dolaşan dedikoduları hatırladım. Ama bu kadar olamazdı. Gerçekten o *bıçağı* benim üstümde kullanamazdı. Ya da kullanır mıydı?

“Bekliyorum.”

Gözlerini kırpmadan bana dik dik bakıyordu.

“Tamam, bakayım... Size biraz para bulurum. Ama sonra gitmeniz lazım.”

Aimee söylediklerimi bir an düşündü. Yüzü iğrenmiş gibi bir ifadeyle çarpılmıştı.

“Burada kuralları sen koymuyorsun, Bloom. Hadi, içeri gir.”

Kızlar ön kapıya doğru gidebileceğim şekilde bana yol verdiler ve telaşla anahtarımı aradım. Karanlıkta, ellerim korkudan ve soğuktan titrerken deliği bir türlü bulamıyordum ve her başarısız denememde aklımdan Aimee'nin elindeki bıçak geçiyordu. Sonunda sokmayı başardım ve anahtar soğuk, metalik bir sesle kilidi açtı.

Kapı açılınca Aimee beni içeri doğru itti.

“Hadi oyalanma Dahi Çocuk, burası buz gibi.”

Tek başıma antrede durup kapıyı kapattım. Kısa ve boğuk bir çarpma sesi kapının kapanmasına engel oldu. Aşağıya bakınca Aimee'nin kapıyı durduran ayağım gördüm. Yukarıda, kapının aralığından yamuk gülümsemesi ve bir gözü görünüyordu.

“Hadi fırla, Charlotte.”

Çantamı yere atıp babamın çalışma odasına daldım ve hemen en alt çekmeceye yöneldim. Emin değildim ama eğer evde bir yerlerde para tutuyorsa orada olma ihtimali yüksekti. Açınca ağzına kadar dolu, karman çorman, işle ilgili kâğıtlar, raporlar, mektuplar ve makbuzlar buldum. Kalbim deli gibi çarparak kâğıtları yere atıp çekmeceyi boşalttım ve yığının içinden bir şeyler bulmaya çalıştım; kâğıt para, bozukluk, ne olursa...

“Orada birilerine telefon etmezsen iyi edersin, Bloom,” diye ön kapıdan Aimee’nin sesi duyuldu. Cebimdeki telefonu yokladım. Birisini arayabilirdim. Babamı, polisi. Ama Aimee bunu yaptığımı duyardı ve aslında kimsenin bu işe karışmasını da istemiyordum. Belki bir kereliğine istediğini yaparsam beni rahat bırakırdı.

Belki.

“Hayır, telefon etmiyorum. Söz. Sadece para arıyorum...”

Gruptan konuşmalar ve gülüşmeler geliyordu. Aimee cevap verince ağzında sigarayla konuştuğu anlaşılıyordu.

“Sana dedim, burada popom donuyor. Otuz saniyen var, sonra içeri geliyoruz.”

Midem ağzıma geldi, çekmecedeki bulduğum tüm kâğıtları ve dosyaları yere atmaya devam ettim. Halının üstü, kâ-

ğitlardan bembeyaz olmuştu. Sonunda çekmecenin dibine ulaştım ve en dibine itilmiş garip bir şey buldum. Hiç babamın tarzı olmayan bir şey. Dikdörtgen şeklinde, kapağının üstü dekoratif boyalı, içi oymalı ahşap bir kutu.

“Bloom?”

“Bekle, sanırım, ben...”

Ellerim hâlâ titreyerek paslı metal dili kaldırdım ve kutuyu açtım. Mucizevi bir şekilde, kutudaki bir sürü ıvır zıvırın üstünde lastik bantla tutturulmuş bir tomar para vardı. Hızla lastiği çekip çıkardım ve tozlu banknot rulosunu açtım. Birden hayal kırıklığıyla çöktüm: Amerikan dolarıydı. Toplam seksen beş dolar.

Kızlar kapının önünde gürültüyle gevezelik ederlerken gözüm kutunun içindeki başka bir şeye ilişti. Bir tomar kâğıda ataçla tutturulmuş, solmuş bir fotoğraf çekmecenin içinden bana doğru bakıyordu. Daha önce hiç görmediğim, ama garip bir şekilde tanıdık gelen bir görüntü.

Annemin bir fotoğrafı.

“İçeri geliyorum, kaltak.”

“Hayır! Hayır,” diye bağırdım, “Dur... Paranı buldum.”

Çalışma odasından fırladım ve tam Aimee eşikten geçerken kapıya ulaştım. Geriye doğru bir adım attı ve elimdeki buruşuk tomarı ona verdim. Parayı kapıp avucundaki

tomara bakakaldı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, gerçekten... Başka bir şey bulamadım. Yine de harcayabilirsin, sadece postaneye gideceksin ve orada bozdur...”

“Ben salak değilim, Bloom,” diye tükürürcesine tersledi. “Paranın nasıl çalıştığını biliyorum.”

Birbirimize gözlerimizi dikip baktığımızda garip bir sessizlik oldu. İki taraf da tümüyle sessizdi. Sanki göğsümde büyük bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Tek duyduğum, kalbimin neredeyse kaburgalarım vuracak kadar kuvvetle deli gibi attığıydı.

Ana yoldan bir siren sesi duyuldu.

“Okulda görüşürüz,” dedi sonunda Aimee ve kapıyı suratıma kapattı.

Kızların araba yolundan gülüşerek ilerlediğini duyarken kapıyı kilitledim ve olduğum yere çöküp başımı dizlerime gömdüm. Ağzımdan tek bir rahatlama hıçkırığı çıktı ve elimle ağzımı kapatıp sesimi bastırdım. Aimee’nin karanlığın içinden, yolun aşağısından gelen sesini hâlâ duyabiliyordum. Eğer kapıma kadar gelip bana bıçak çekebiliyorsa daha ne kadar ileri gitmeyi göze alabilirdi acaba?

Koridordan ileriye, bir tek mikrodalga'nın yanıp sönen

yeşil ışığıyla aydınlanan mutfğa doğru baktım. Babamın terlikleri masanın altında duruyordu.

Sonra, kalbimin atışları biraz sakinleşince içimde dayanılmaz bir istek uyandı.

O fotoğrafa bir daha bakmam şarttı.

Tekrar çalışma odasına dönüp masanın çekmecesindeki tahta kutuyu çıkardım ve iki elimin arasında tuttuğum fotoğrafla beraber babamın büyük döner sandalyesine oturdum. Fotoğrafta sadece annemin olmadığını hemen fark ettim: Babam da vardı. İkisi birlikte, normal bir çift, genç ve mutlu, şeyden önce... Ehh yani sadece önce işte. Aslında ilk defa anneme ait bir fotoğraf görüyor değildim ama ikisinin bir arada olduğu bir fotoğrafa ilk defa rastlamıştım. Evde böyle bir fotoğrafın varlığından bile hiç haberim yoktu.

Babam yıllar önce, ben ilkokuldayken bana annemin fotoğraflarını göstermişti ama şimdi sanki bir şey farklı görünmüştü. Önemli bir şey. Ve ben geçmişimize ait bu küçük parçaya bakarken birden ortaya çıkan bir hayalet gibi üstüme çöktü, kulağıma fısıldadı.

Ona benzemeye başlamıştım.

Şimdi, onun yüzündeki çizgileri ve şekilleri inceleyince aynı bana benzediğini hemen fark etmiştim. Aynı benim gibi minyon bir yapısı, karman çorman sütlü çikolata rengi

saçları ve hepsinden ötesi de aynı benim gibi gözleri vardı. Kocaman, kadife gibi Bambi'ye benzer gözlerimin beni her zaman çok çocuksu gösterdiğini düşünürdüm ama onun yüzünde kalbimi heyecanla çarptıracak kadar etkileyiciydiler. Annem çok güzeldi.

Ve onu tanımayı ne kadar isterdim.

Onunla konuşmak isterdim, dudaklarının hareketini seyretmeyi, sesindeki tınıyı duymayı. Parfümünün nasıl koktuğunu, mutfak penceresinin önünde çayını içerken sırtındaki kıvrımın duruşunu bilmek; okulda günümün nasıl geçtiğini sormasını ve bana ne kadar akıllı olduğumu söylemesini dinlemek isterdim. Fakat bunlar sadece birer fanteziydi çünkü orada tek başıma oturmuş, eski bir fotoğrafı çözmeye çalışırken tüm bu hayallerin benim için Ay'da dans etmek kadar uzak olduğunu çok daha net bir şekilde fark ediyordum.

Derin bir nefes aldım ve fotoğrafın geri kalanını inceledim. Annem, tanımadığım bir odadaydı. Herhâlde bir yerlerdeki bir oturma odasında, yere diz çökmüştü. Arka planda bir televizyon açıktı ve üzerinde *Little Boy Blue* yazan bir tişört giyiyordu. Babam da onun solunda diz çökmüştü ve ikisi beraber fotoğraf çerçevesinin dışında kalan bir yere doğru bakıyorlardı. Göremediğimiz bir yere doğru bakıyor-

lardı çünkü sağ taraftaki yırtık, fotoğrafın yarısının yırtılıp atıldığını gösteriyordu. Kutunun içini aradım ama yırtık diğer yarıyı bulamadım. Sadece eski paslı bir araba fotoğrafı vardı. şu uzun dikdörtgen kaportası olan, kan kırmızısı boyalı ve tamponun üstünde “Lincoln” yazan seksenlerdeki, eski moda Amerikan arabalarından birinin fotoğrafıydı.

Bu iki fotoğraf dışında, kutunun içindekilerin çoğu rock konserlerinin broşürleri ve kullanılmış bilet koanlarıydı. Bunları incelerken fark ettim ki hepsi aynı gruba aittiler: *Little Boy Blue*. Annem bu grubun büyük bir hayranı olmalıydı çünkü her şey bir yana, tüm konserler farklı Amerikan şehirlerindeydi. (Bu da en azından kutudaki dolarları açıklıyordu.) Austin, Teksas. Burlington, New Jersey. Twin Falls, Idaho. Bu üçüncü isim, duraksamama neden oldu. Kutunun kapağını kapatınca üstündeki fotoğrafta iki devasa şelale resmi çizilmiş ve ikisinin arasına “*Twin Falls-Idaho’nun Gururu*” yazılmış olduğunu fark ettim.

Çocukken Amerika’ya gittiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Hayır Jen, toplantıda böyle bir karar vermedik. Daha kaç defa bu konuyu konuşmamız gerekecek...”

Araba yolundan babamın sesi duyuldu.

Kucağımda kapağı açık kutuyla donakaldım. Babamın

Çalışma odası darmadağınktı. Her tarafa fırlatıp attığım kâğıtların ortasında, onun sandalyesinde oturmuş, şahsi eşyalarını karıştırıyor durumdaydım. Elimdeki fotoğrafa baktım ve fotoğraftaki annem de dosdoğru bana baktı. Babam özel hayatına çok önem veren biriydi ve eğer bunları görmemi isteseydi, kendi gösterirdi.

Ve yaklaşık on iki saniye sonra ön kapıdan içeri girecekti.

ALTINCI BÖLÜM

“**B**ak, aslında hayır, çünkü Winderman projesinin bitmesine çok var,” diyordu babam, ayak sesleri kapıya doğru yaklaşıırken. Birkaç saniye sonra, kapının dışındaki lamba otomatik olarak yandı.

İçeride, panik hâlindeydim. Bazı kâğıtları çekmecelere tıkmıştım ama babam beni bulmadan önce hepsini toparlamam için yeterli zaman yoktu. Babam anahtarları elinde evirip çeviriyordu ve kapıyı kilitli bulunca kendi kendine söylendi. Anahtarları şangırdadı ve deliğe girdi, bu sayede bana birkaç saniye kazandırdı. Bu zaman zarfında ben de kapıyı, ışığı kapatıp sessizce oturmaya ve dua etmeye karar vermiştim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve babam içeri girdi.

“Sadece artık her çarşamba günü aynı şeyleri konuşmaktan bıkkınlık gel... Ha, ne? Evet, kesinlikle. Bu iş ya yapıp bitmiştir ya da bitmemiştir...”

Eğer babam mutfağa doğru yürümeye devam ederse yırttım demektir.

“Hı hı, tabii ki... Yaptığını takdir ediyorum, ama genel kurul sunumu senin sorumluluğunda, Tracy’nin değil...”

Babamın ayakkabısının sesi tahta parke üzerinde, çalışma odasının önünden geçip gidene kadar nefesimi tutmuş-tum. Bir an duraksadı. Telefondan gelen Jen’in sesini duya-biliyordum.

“Eh, peki, Jen... Tamam, iyi, ama eğer yarın işe geldiğimde, raporda tam tersini görürsem” -eli oda kapısının kul-punu kavradı- “O zaman pek bir seçeneğim kalmayacak,” -kapı iki santim aralandı- “Ama bir dosya... Jen? Jen? Tüh bu telefon çekmiyor.”

Babam “Bir içkiye ihtiyacım var,” diye ağzının içinden mırıldandı ve kapıyı aralık bırakıp mutfağa doğru yön de-ğiştirdi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, yerlere sa-çılmış kâğıtları ve dosyaları topladım, yerlerine kaldırdım, annemin fotoğrafını Twin Falls kutusunun içine geri koy-dum ve sessizce çalışma odasından dışarı süzüldüm. Babam

musluğun başında dikilmiş, gelen mektupları gözden geçiriyordu.

“Merhaba,” dedim mutfak kapısında durup.

“Oh merhaba,” diye cevap verdi babam dikkati dağınık bir şekilde ve mektupları bir kenara bırakıp dolaptan bir şişe şarap çıkardı. “Neden ön kapı kilitliydi ki şimdi?”

Omuzlarımı silkip dudaklarımın arasından püfledim.

“Sadece güvenlik için.”

Hafifçe kaşlarını çattı ve şişenin mantarına açacağı batırdı.

“Baba,” dedim, onun şişeyi açmasını seyrederken. “Melissa’yla beraber cumartesi akşamı kasabada takılacağız... Eğer senin için de uygunsa.”

Fire&Lights konseri için bir kamuflaj hikâyesine ihtiyacım olduğuna karar vermiştim. Bir pop grubuyla takılmamın, babamın Okula Konsantre Olma tanımıyla uyuşmayacağına kesinlikle emindim.

“Tamam peki,” dedi babam, arkası bana dönük şekilde büyükçe bir kadehe şarap doldururken. “Ama eve geç kalma.”

Derken her şey yeniden normale döndü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Saat daha beş bile olmamıştı ama Arena'nın önünde şimdiden yüzlerce kız toplanmıştı. Ellerinde evde yaptıkları pankartlarla kıkırdayarak soğuktan korunmak için bir araya toplanmışlardı. Ben bariyerin ters tarafından ilerlerken birkaç tanesi beni seyrediyordu.

Şapkamı kulaklarımın üstüne doğru çekiştirdim ve bakışlarımı yerden kaldırmadım.

“Affedersiniz bayan.”

Önümde duran koruma kesinlikle devasa bir adamdı ve tümüyle siyah giyinmişti. Kocaman avucunu açmış yolumu kesiyordu. Konuşmak için ağzımı açtığımda lafımı kesti.

“Arka tarafa geçemezsiniz.”

Arkasındaki ana kapıya bakmaya çalıştım ama yana doğru bir adım atıp görüş alanımı kapattı.

“Ben...”

Sıranın önündeki kızların beni dikkatle dinlediğini fark edince sesim kesildi.

“Ben gruptanım,” diye tekrar denedim, bu sefer daha alçak bir sesle ama daha söylerken kendimi aptal gibi hissetmiştim. Olly Samson’la görüşeceğim.”

Koruma bana hiç inanmıyormuş gibi baktı ama o sırada ben de olsam kendime inanmazdım zaten.

“İsmin ne?”

“Charlie Bloom.”

Tüm süreç boyunca gözünü üstümden ayırmadan, omzundaki telsize bir şeyler mırıldandı. Lafını bitirince bacakları açık, hiçbir şey söylemeden öylece durmaya devam etti. Buz gibi havada ikimiz de beklerken sanki asırlar geçmiş gibi geldi.

“Eee geçeyim mi?”

Tam o sırada arkasındaki kapıdan yüksek sesli bir kapı otomatiği sesi geldi ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının arkasında ne olduğunu görmek için içerisi çok karanlıktı ama koruma eliyle geçmem için işaret edince beklemeden gir-

dim. Gözden kaybolurken sıradaki hayran kızların hakkımda fısıldaştıklarını duyabiliyordum.

“Aman Tanrım, bu *haksızlık*. Bu *kız da kim oluyor?..*”

Arkamdaki kapı otomatik olarak kapandı ve bir ışık yandı. Ve işte oradaydı. Tek bir ışık hüzmesi üstüne vuruyordu.

Olly Samson. Popstar.

Ağzımdan hafif bir ah döküldü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu gülümseyerek ve sonra bana sarılmak için öne doğru çıktı. Bunu hiç beklemiyordum, o yüzden birden donup kaldım. Birdenbire o kuvvetli, sıcak ellerinin sırtımdaki varlığının fazlasıyla farkına varmıştım.

“İyiym,” dedim, Olly geri çekilirken. Soğuğa rağmen, üstünde sadece v yakalı dar bir tişört ve dar kesimli bir kot pantolon vardı. Aşağı yukarı onu hatırladığım gibiydi; yakışıklı ve nazik bir yüz ifadesi vardı ama sanki biraz daha cilalanmış gibiydi. Sanki bir dergi fotoğrafına yaptıkları gibi, ayarlarla oynayıp renkleri daha yoğunlaştırarak saçına ekstra bir parlaklık, tenine bir ışıltı vermişlerdi. Melissa egzersiz programı konusunda haklıydı. Olly okuldayken biraz sıksa bir tipti ama şimdi tişörtünün göğsünü sardığını ve gerildiğini görebiliyordunuz.

“Hadi içeri girelim, burası dondurucu soğuk.”

Olly beni gösteri merkezinin arkasına doğru, sahne ka-

pısına yönlendirdiğinde, heyecandan midemde kelebekler uçuşuyordu. İçeride mikrofonların test edildiğini ve baterinin gürültüsünü duyabiliyordum.

“Ah bekle,” dedi, cebinden bir şey çıkartırken. “Buna ihtiyacın olacak.”

Burnumun dibinde bir Fire&Lights bilekliği salladı ve kalın mantomun kolunu yukarı doğru iterek bileğime takıp ucunu bağladı. Soğuk tenimde parmaklarının ılıkliğini hissedebiliyordum.

“Şimdi sen de bizden birisin,” diye şakalaşarak kapıyı itip açtı.

Ve içeri girdik.

İçeride kalabalık bir ekip telaşla dolaşüyor, kulaklıklardan konuşuyor, kıyafetleri katlıyor ve kabloları açıp seriyorlardı. Uzun ve dar koridorlardan geçtik, merdivenlerden çıktık ve indik. Sonsuz gibi görünen bir sürü kapıdan geçtik; sonunda üzeri cipsler, kutu içecekler ve rengârenk meyve tabaklarıyla bezenmiş masalar olan geniş bir sahne arkasına vardık.

“İşte burası,” dedi Olly ve iki kutu kola alıp birini bana uzattı. İstedğimden emin değildim ama yine de aldım. “Şovdan önce burası bayağı kaotik olur ama eğer yanımda takılırsan rahat edersin.”

Gölümsedi ve yakındaki bir kanepayı işaret etti. İkimiz de oturduk ve elini kısa kestane rengi saçlarının içinden geçirdi.

“Gelmen harika oldu.”

Olly’nin okulda hiç fark etmediğim, çarpıcı mavi bakışları vardı. Kanepenin üstünde huzursuzca kıpırdandım.

“Çağırдыңın için teşekkürler.”

“Benim *sana* teşekkür etmem gerek,” dedi, hafifçe öne eğilerek. Dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti. “Aramızda kalsın ama sahne arkasında normal birinin olması çok güzel. Burada genellikle çok sığ tiplerle takılmak zorunda kalıyoruz. İnan bana, popstarlar *garip* tipler.”

Kendi kendine hafifçe güldü ve ben yine midemdeki kelebeklerin dansını hissettim.

“Sadece iyi bir iş çıkarabileceğimi ümit ediyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun,” derken kolasını açtı. “Fotoğrafların müthiş. Gerçekten çok yeteneklisin.”

“Bilmem, makinem pek harika değil... İkinci el. Daha iyisini almaya gücüm yetmiyor.”

Ayağımın dibindeki fotoğraf makinesi çantama bir göz attı ve birkaç saniye düşündü.

“Artı,” diye ekledim omuzlarımı silkerek, “Çoğunu o sırada doğaçlama uyduruyorum, dürüst olmak gerekirse.”

“Ama sen fotoğraf konusunda bayağı iddialısın, değil mi?”

Yani kariyer olarak filan?"

"Sanırım," diye cevapladım, gözlerimi ellerime dikip. "Sanat öğretmenim, hayatımı fotoğraflarımın içinde yaşadığımı söylüyor. Bu biraz salakça ama."

Başımı kaldırıp bakınca Olly'nin yüzünü gölgeleyen biraz garip, ciddi bakışlarını gördüm.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hımm, ev-et, bir şey yok," dedi ama o yoğun bakışları hâlâ devam ediyordu. Bu havayı üstünden atmak ister gibi başını salladı. "Eee, peki eski okulumuz nasıl? Hâlâ Koca Kulaklı Bennett mi müdür?"

Buna gülmeye başlayınca Olly de bana katıldı.

"Hı hı, evet hâlâ o var."

"Ve sen de artık onuncu sınıftasın."

"Öyle olmam lazımdı ama beni bir sene sınıf atlattılar."

"Oh, tamam. Aslında..." Olly omzunun üstünden bir bakış attı ve sesini iyice alçaltıp fısıldadı. "Eğer soran olursa on altı yaşındasın, tamam mı? Aslında bizim bunu yapmamamız lazım."

"Hey, Samson! O zavallı kızı rahat bırak."

Yuki Harrison olduğunu hemen anladığım, kirpi saçlı, yarı Japon biri odanın öbür tarafından bize doğru yürürken elindeki elmayı havaya atıp tutuyordu. Kanepenin yanına geldiğinde elmayı havaya attı, başıyla selam verdi ve elma

yine mükemmel bir şekilde avucuna düştü. Sonra kocaman sulu bir ısırık aldı.

“Fotoğrafçı, değil mi?”

Kamerama bir göz attım.

“Ehh, sayılır.”

“Geldiğine sevindim. Şu yaşlı şişko, geçen haftaki tüm fotoğraflarda beni gözlerim kapalı yakalamış. Artı, biraz ürkütücü bir tipti zaten.”

Yuki şimdiye kadar tanıdığım en havalı tiplerdendi. Soluk renkli bir Muse tişörtü ve bağcıkları açık bırakılmış uzun siyah botlar giymişti. Kuzguni siyah saçlarının arkası ağaçkakan gibi havada duruyor, ön tarafı alnının yarısını kaplayarak sanki yeni-yataktan-çıkış havasında, püskül gibi sarkıyordu.

Yanımızdaki geniş metal bir kasanın üstüne hoplayıp oturdu ve elmasını çiğneyerek bacaklarını kenardan sallandırdı. Olly ona doğru döndü.

“Eee, Gabe nerede?”

“Şimdi Carla geldi,” dedi Yuki, gözlerini devirerek. “Yani, sahneye çıkana kadar onu bir daha görmeyiz.”

“Carla kim?” diye sordum. Yuki uzun bir ısıklık çaldı.

“Carla Martinez’in kim olduğunu bilmiyor musun?” diye gözlerini kocaman açarak sordu. Bir ona, bir Olly’e, sonra tekrar ona baktım.

“Bilmem mi gerekiyor?”

“Yok be adamım,” diye güldü Yuki, dirseklerinin üstüne arkaya doğru yaslanarak. “Salağın teki.”

“Hampton Beach’deki baş vokalistlerden biri,” diye açıklarken saatine baktı Olly.

“Ah... Tabii ya,” derken bu konuyu kafamda tarttım. Hampton Beach’in bir televizyon şovu olma ihtimali yüksekti. “Korkarım pek televizyon seyretmiyorum.”

Yuki, şaşkın bir sessizlikle yüzüme bakakaldı. Tam artık bu bakışları yüzünden gerilmeye başlamıştım ki yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Senden hoşlandım, Charlie Bloom,” dedi ve elindeki elma koçanını yakındaki bir çöp kutusuna fırlattı. “Ama yani... O kız GQ’nun en Seksi Fıstığı filan gibi salak bir şey. Tipik Gabriel.”

Etrafına hızla bir bakış atan Yuki, kasanın üstünden atladı ve kanepenin benim tarafımdaki koluna tüneyerek kulağıma fısıldadı: “Dürüst olmak gerekirse o kız için üzülüyorum. Normalde o kadar kısa sürüyor ki ancak bir...”

Kapı açılıp içeri giren çifti görünce kendini tutup sustu. Gabriel West ve Carla Martinez içeri girerken Gabriel bizden taraftaydı ve bir kolunu kızın omzuna atmıştı. Kız ise bize yakın tarafta, pahalı görünümlü bir el çantasını doğal

bir şekilde sallayarak yürüyordu. İnanılmaz derecede parlak saçları ve çok zarif ama hafif ciddi ifadeli bir yüzü vardı. Sanki bir film setinden fırlamış gibi bir havası vardı ki muhtemelen öyleydi zaten.

Bu kızın gerçekten inanılmaz güzel olduğunu kimse inkâr edemezdi.

Büfe masalarının önünden geçerken ileri doğru bakıyorlardı. Gabriel birkaç paket atıştırmalık ve altılı bir kola paketi kaparken Carla da tek bir tane soda şişesi alıp çantasına attı. Şu hiçbir şey yemeden yaşayan kızlardan birine benziyordu.

Ters taraftaki kapıya doğru ilerliyorlardı ve merhaba demek için durmaya niyetleri olmadığı belliydi. Aslına bakarsanız, burada olduğumuzun bile farkına vardıklarını sanmıyorum.

Tam odadan dışarı çıkarlarken Gabriel dönüp koyu renkli gözleriyle bizim tarafımıza doğru baktı... Ve göz göze geldik.

Düzenleme
Ny.ozlem

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gabriel'in bakışları benimkine kilitlendiğinde, midemin kasıldığını hissettim. Gerçekten çok yüksek bir binanın tepesinde durup güvenlik parmaklıklarını kavradığınızda, kafanızın içinde bir ses size atlamanızı, kenardan aşağıya bir yıldız gibi kayarak düşeceğinizi söylediğinde hissettiğiniz gibi bir duyguydu bu. O kısacık an sanki beş, on, yirmi saniye sürdü ve ciğerlerimin sıkıştığını, ensemdeki saçların dikildiğini hissettim.

Bir lanet gibi.

Şimdiye kadar Fire&Lights grubu ile ilgili haberlere hiç dikkat etmediğim hâlde, aklımdan haber başlıkları geçmeye başladı. *“Gabriel İskandinavyalı iç çamaşırı mankeniyle beraber”*,

“Fire&Lights grubunun kalpleri hoplatan yakışıklısı Gabriel West, İngiltere’nin en seksi erkeği seçildi”, “Muhteşem Gabriel bir skor daha yaptı”...

“Hey, hop. Charlie. İyi misin?”

Yuki gözümün önünde parmaklarını şıklatıyordu. Yüzünde meraklı bir bakış vardı.

“Sanki hayalet görmüş gibisin, adamım.”

“Ah... Evet. Pardon. İyiyim.”

Tekrar dönüp Gabriel’e bakma dürtüme engel olmaya çalıştım ama içgüdüsel olarak bakışlarım yine kapıya döndü. O zamana kadar çoktan gitmişti ve tabii Carla da ama açık kapıdan görünen koridora bakarken midemdeki kasılma hâlâ inatla devam ediyordu. Kantindeki kızların haklı olduğu tek bir nokta vardı: Gerçekten çok etkileyici bakışları vardı. Koyu, ateşli bir kehribar rengi. Göz göze geldiğimizde gözlerinde bir an için bir ışık yanıp sönmüştü... Sanki bana bir şey anlatmak ister gibi.

Aslında, belli tipteki kızların ona neden kapıldığını anlayabiliyordum.

“Hadi gel,” dedi Olly, kanepeden kalkarken. “Aiden giyinme odasında, seninle tanışmaya gerçekten çok hevesli.”

Fire&Lights grubunun giyinme odası tam olarak filmlerdeki gibiydi. Aynaların etrafında ampuller, minik buzdolapları

ve M&M şekerleriyle dolu kâseler vardı. Aiden Roberts, kendine ait köşede oturmuş, kafasında kulaklıklarla ağır ağır başını sallıyordu.

“Hey, Aid!”

Aiden, Olly’nin sesini duyunca sandalyesini döndürüp beni gördü ve aniden ayağa fırlayıp tişörtünü düzeltti. Kulaklıkları elinde karman çorman olmuştu.

“Hey, hımm. Selam. Sen... Sen Charlie’sin.”

“Hı hı,” diye cevap verdim, ben de ona gülümseyerek. Hepsinin kim olduğumu bilmeleri garip geliyordu.

“Olly bana çektiğin şu grubun fotoğraflarını gösterdi,” dedi Aiden, elleri ceplerinde. Kuvvetli ama yumuşak bir İrlanda aksanı vardı. “Onlar, şey... Muhteşem.”

“Oh, gerçekten mi?” dedim. Aiden başını heyecanla salladı. “Teşekkürler.”

Aiden oldukça ufak tefek ve inceydi. Benden pek uzun sayılmazdı. Süpürge gibi kabarık sarı saçları ve çok ciddi ifadeli yeşil gözleri vardı. Parlak ve yoğun bakışlarının farklı bir güzelliği vardı, neredeyse bir kız gibi. Melissa’ya göre, Galway yakınlarındaki minicik bir balıkçı köyünden geliyordu ve büyük finalde tüm İrlanda nüfusu Fire&Lights grubu için oy verdiğiinden büyük bir farkla kazanmışlardı.

Aiden, “Bu akşam bizim için fotoğraf çekeceksin, değil

mi?” diye sorarken Yuki bir avuç M&M almış teker teker ağzına atıyordu.

“Umarım, evet... Ne yapacağımı ben de daha bilmiyorum.”

“İdare edersin,” diye cevapladı Aiden, tezgâhın kenarına dayanarak. “Her durumda, geçen haftaki, o, hımm... Yaşlı heriften daha iyi olacaksın, kimdi o? Clive bir şey.”

“KESİNLİKLE,” diye ekledi Yuki, ağzı çikolata dolu bir şekilde, parmağıyla beni işaret ederek. “Aynen benim dediğim gibi. Ürkünç Clive.”

Buna gülümsedim ve Aiden da karşılık verdi. Yuki ona bir M&M fırlattı ve ucu ucuna vuramayınca Olly’e iki tane birden fırlattı. İkisi de Olly’nin yüzüne çarptı ve hepsi birden gülmekten koptular.

“Saç ve makyaj zamanı, beyler.”

Bu ses açık kapıdan uzanan bir kafadan gelmişti. O kafa beni görünce yüzünden onaylamayan bir ifade geçti ve sonra geldiği gibi ortadan kayboldu.

“Sen de gelebilirsin istersen Charlie,” dedi Olly, hepsi beraber çıkışa doğru ilerlerken. “Belki birkaç fotoğraf çeker-sin?”

“Yaa, gel suratlarımızın nasıl boyandığını seyret,” diye ekledi Yuki, başını sallayarak. “Ne erkekçe ama değil mi?”

Saç ve makyaj odasına doğru giderken Yuki ve Olly önden

ilerliyor ve aralarında şakalaşıyorlardı. Yuki, Olly'nin saçlarını karıştırıp kaburgalarını dürtüyordu. Soyunma odasından çıktığımızdan beri ağzını açmamış olan Aiden'a ayak uydurarak onların arkalarından ilerledim.

"Bunun senin için garip olduğunu biliyorum," dedi birdenbire cesaretini toplayıp bana kısa bir bakış atarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada olmak... Bizimle beraber. Müzik grubuyla."

Yürürken gözlerimi yere dikmiştim.

"Şeyy, haa. Evet, sanırım, öyle."

"Merak etme. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bir an bir okulda, diğer herkes gibi normal biri olarak oturuyorsun, sonra bir bakmışsın, buradasın, bu çılgın dünyada ve hiçbir kural... Yani demek istediğim her şey bir anda değişiyor. Tümüyle."

Ona doğru döndüm ve kısa bir an bakışlarımız karşılaştı. Aiden, şu her an bir konuda derin derin düşünüyormuş gibi görünen insanlardandı.

"Ben hâlâ, kendi hakkımda bile bir garip hissediyorum," dedi, tekrar gözlerini kaçırırken. "Yani demek istediğim, bunu çok seviyorum, beni yanlış anlama ama bu çok normal değil, haksız mıyım? Hep aynı insanlarla bu kadar çok vakit geçirmek..."

Sakallı bir adam, koca bir kablo yığını taşıyarak geçti. Ya-

nımızdan geçerken cık cık yaparak bana söylendiğine yemin edebilirdim.

“Ama siz, hepiniz, gayet iyi geçiniyorsunuz, değil mi?”

Aiden cevap vermeden önce ön tarafı kontrol etti. Yuki ve Olly bizi duyamayacakları mesafedeydiler.

“Evet, tabii öyle.” Başparmağının tırnağını kemirdi. “Çoğunlukla.”

“Oh?”

Aiden’in kemirdiği tırnağı çıtırdıyordu. Gözünü önümüzde ilerlemekte olan arkadaşlarından ayırmadan sesini alçalttı.

“Yani demek istiyorum ki Yuki her zaman soğukkanlıdır filan ama Olly ve Gabe... Ne bileyim, her zaman bir şey hakkında *rekabet içindeler* ve bazen öyle endişeleniyorum ki.”

Esas sahne arkası bölümüne gelince Aiden’in lafı yarım kaldı ve bir grup makyajcı, grubun üstüne çullandı. Elinde devasa bir fön makinesi tutan bir kadın tarafından başka tarafa sürüklenirken Aiden bana hafifçe komik bir gülümseme yolladı. Sonra bir baktım ki artık tek başımaydım.

Elimdeki kamera çantasına baktım. Artık kaçış yoktu: “İşimi” yapmaya başlamam lazımdı.

Dikkatle fotoğraf makinemi çıkardım, çantayı yere bıraktım, bir köşeye çekildim ve çekmeye başladım. Durduğum yerden, makyajcılar etraflarında koşuştururken saçlarını jöleler ve

yüzlerini pudralarken Yuki, Olly ve Aiden'i tek sıra hâlinde mükemmel bir şekilde kadrja alabiliyordum. Bir ara elinde devasa saç kurutma makinesi olan kadın, makinemin klik sesini duyup bana döndü ve kaşlarını çattı. Durdum bir an için ama sonra Yuki ağzına yer fıstığı atınca ve saç spreyi ile Aiden'a saldırınca tekrar başladım.

O kadını takma, diye düşündüm. Burada olma nedenim bu ve bu fotoğraflar çok güzel çıkacak. Bütün gece görünmez olmakla uğraşamazdım. Bu akşam olmazdı.

Çektiğim fotoğrafları şöyle bir tarayınca yüzüme bir gülümseme yayıldı. Üçü bir arada çok mutlu ve rahat görünüyorlardı, gülüyorlar, şakalaşıyorlar ve makyajcı kızlarla flört ediyorlardı. Aynı grupta çalmaktan öte, yakın arkadaşlıklar ve bu çok açık seçik belliydi. Şimdi neden hayranlarının onlara bu kadar takık olduklarını anlamaya başlıyordum. Fire&Lights grubunun tanımlaması imkânsız bir yönü vardı; kesinlikle sahte olmayan tavırlarını her fotoğrafta rahatça görebiliyordunuz.

Fakat her fotoğrafta, bir görüntü tekrar tekrar adeta beni rahatsız etmek için ortaya çıkıyordu. Spot ışıklarının altında, odanın öbür ucunda, Gabriel West'in olması gereken yerde, tek bir boş sandalye duruyordu.

•

Kalabalıktan çıkan ses kulakları sağır edici boyuttaydı. Binlerce hayran, bir hayranlar denizi, heyecandan histerik bir şekilde el çırpıyorlar, ağlıyorlar, pankartları sallıyorlar ve bir saniyelğine göz göze gelebilmek için ümitsiz bir şekilde kendi favori grup üyelerine sesleniyorlardı. Benden sadece bir veya iki yaş küçük bir grup kız, ellerinde MUHTEŞEM GABRIEL, SENİ EVE GÖTÜRMEK İSTİYORUZ yazan bir pankart taşıyordu. Kocaman, simlerle kaplı, dergilerden kesilmiş Gabriel'in fotoğrafları ile süslenmiş bir pankarttı. Onu yapmaları kim bilir ne kadar uzun sürmüştür diye düşündüm. Bir tanesi aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu.

Sahne kenarındaki kanatlarda duruyordum; müzik sesi, havai fişekler ve tezahüratların gürültüsünden kafanızın içindeki kendi sesinizi bile duymanız mümkün değildi. Konser sırasında fotoğraf çekmemem gerekiyordu; o nedenle tek yapabildiğim karanlıkta durmak ve onları seyretmekti.

Ve doğruyu söylemek gerekirse gerçekten büyüleyiciydiler.

Grubun dört üyesi de çok güzel şarkı söyleyebiliyorlardı ve çok uyumluydular. Sahnede tümüyle gayet doğal ve rahattılar. Sanki hiçbir şey önceden planlanmamış gibi sahnede koşuyorlar, birbirlerine muziplikler yapıyorlar, saçma sapan dans figürleri yapmayı deniyorlar ve bazen arka tarafa doğru koşup müzisyenlerle takılıyorlardı.

Melissa'nın aksine, ben hiç onların müziğini dinlememiş, internetten onların hakkında bir şeyler okumamış, Fire&Lights grubu hakkında bütün bir gece hayran sayfalarını karıştırıp hayal kurmamıştım... Ama bir buçuk saatin sonunda, sahnenin kenarında dururken artık anlamıştım. Bu histerinin nedenini kavrayabiliyordum artık.

Kendimi tümüyle kaptırmıştım, hem de tüm konser boyunca. Final şarkısı sona erip müziğin sesi iyice kısılırken dördünün hep beraber sahnenin arka tarafına doğru yürümelerini, arkaları kalabalığa dönük dizilmelerini seyrettim. Çok çok yavaş bir şekilde müzik tekrar yükselmeye başladı, hayran kitlesi tempo tutan davulların sesini aşacak şekilde tezahürat yaparken bir an için ön sıradaki kızlardan biri dikkatimi dağıttı. Sanki her an bayılacakmış gibiydi. Sonra, gözümün kenarıyla gördüğüm bir şey dikkatimi tekrar sahneye çevirmeme neden oldu.

Bu, sıranın sonunda duran Gabriel'di.

Ve benim olduğum yöne doğru bakıyordu.

Ya da en azından, bana öyle gelmişti. Işıklar o kadar hızlı yanıp sönüyordu ki kolaylıkla hayal görmüş olabilirdim. Kafamdan bu düşünceyi hızla attım ve müzik zirve yapmaya doğru yükselirken dikkatimi tekrar kalabalığa çevirdim. Binlerce çift göz, Fire&Lights grubunun dönüp onlara bakması için heyecanla bekliyordu.

Ve davullar tekrar başlarken döndüler.

Hepsi birden, yani Gabriel dışında hepsi. O hâlâ aynı yerde durmuş, yan tarafa doğru bakıyordu... Beni izliyordu.

Bu sefer bana baktığına emindim çünkü ışıklar yüzünü aydınlatıyordu ve ben tek başıma duruyordum. Midemde aynı kasılmayı tekrar hissettim ve başımı çevirmek istedim ama nedense çevirmedi. Bir saniyeden kısa bir süre için bakışlarımız kilitlendi, aramızda bir bağ oluştu, ta ki Olly, Gabriel'i omzundan yakalayıp döndürene kadar. Gabriel tökezleyerek tekrar harekete geçerken derin bakışları biraz daha benimkilere takılı kaldı ve kalbimin davulların ritminde deli gibi çarpmasına sebep oldu.

Konser sona eriyordu, ışıklar yanıp sönüyordu ve tüm kalabalık ayaktaydı. Nabzım tekrar normale dönerken kendi kendime gülümsedim. Sadece dakikalar önce, ön sıradaki kızlara aşağılayarak bakıyor, Gabriel'in büyüüne kapıldıkları için onların saplantıları ile dalga geçiyordum.

Daha sonra, alkışların yankısı devam ederken sahnenin karşı tarafındaki kanatlara baktığımda, orada gergin bir şekilde duran ince uzun silüeti fark ettim. İki gözünün beyazları, karanlıkta parlıyordu.

Carla Martinez orada durmuş, gözlerini doğrudan bana dikmiş bakıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fire&Lights grubunun konser sonrası partisi tam gaz devam ediyordu. Müzik setinde Maroon Five çalıyor, Aiden bir köşede gitarını tıngırdatıyor ve bir VIP hayran grubu heyecanla büfenin önünde zıplayıp duruyordu. Bu arada, odanın öbür tarafında duran Carla, şov bittiğinden beri neredeyse bir an bile gözlerini benim üstümden ayırmamıştı.

Saat neredeyse onu çeyrek geçiyordu ve babamın resmî yat borusu saat on birde başlıyordu. Carla'nın bana bakışları hoşuma gitmedi ve zaten kendimi partilerde hiçbir zaman rahat hissetmezdim. O yüzden sessizce sırtıma mantomu geçirdim, kamera çantamı omzuma attım ve çıkışa doğru yöneldim.

“Hey Charlie, nereye gidiyorsun?”

Olly, saçları hâlâ şovdan dolayı terli, elinde neredeyse bitmiş bir su şişesiyle yolumun üstünde duruyordu.

“Artık gitmeliyim diye düşündüm,” dedim gözlerimi kapıdan ayırmadan.

“Partiye kalmayacak mısın?”

“Kalmam gerekir mi bilemedim...”

“Hadi ama sen artık bu takımın bir parçasısın,” diye cevapladı ve o mükemmel gülüşünü patlattı. *Takımın bir parçası*. Hâlâ kafamda bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

“Sadece... Geç oldu. Gerçekten benim gitmem gere...”

“Hımm yani, fotoğrafçı bu, ha?”

Mikrofondan dinlediğimin haricinde, Gabriel’in konuşmasını ilk defa duyuyordum. Konuşma sesi de şarkı sesi gibiydi; grup arkadaşlarından daha gür, kalın, güçlü ama net ve ayrıca dikkat çekici hafif pürüzlü bir tınısı vardı. Arkamda durmasına rağmen, bel kemiğimden aşağıya doğru bir titreme indi. Yüzleşmek için ona doğru döndüğümde yanık tenli elini saçlarının içinden geçirdi. Siyah, dalgalı saçları, alnına iki-üç kat hâlinde dökülüyordu.

Bir kere daha koyu renkli gözlerini benimkilere dikti.

“Gabe,” diyerek içini çekti Olly, eliyle beni işaret edip. “Bu Charlie Bloom.”

“Ben Gabriel.” Sanki dünyadaki en meşhur on sekiz yaşındaki kendisi değilmiş gibi ismini söylerken bakışlarını benimkilerden hiç ayırmamıştı.

“Selam,” diye cevap verdim, şapkamı kulaklarımın üstüne doğru çektiştirirken.

“Gitmiyorsun değil mi?” diye sordu, başıyla mantomu işaret ederek.

“Ben de tam gitmeyi düşü...”

“Hey, buraya bak,” derken benimle konuşuyordu ama herkesin duyabileceği bir sesle ekledi, “Bu bir *konser sonrası parti*, değil mi?”

(Odadakilerden biri tezahürat yaparak onayladı.)

“Ve sen de özel misafirimizsin,” diye devam ederken arkasını bana döndü. “O yüzden kal, bir şey iç, biraz fotoğraf çek. Seni ısırmayız, merak etme.”

Bana bir kola uzattığında, tenekeyi fazlasıyla sıkıştığımı fark ettim. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece, babamın ne diyeceği hiç umurumda değildi.

Mantomun düğmelerini çözmeye başlayınca gülümsedi ve iki eliyle beni işaret etti.

“Doğru kararı verdin, Charlie Bloom,” dedi. Geri geri giderken hâlâ bakışları benimkilere kilitliydi.

Tam o sırada birisi müziğin sesini sonuna kadar açtı ve

insanlar masaların üstüne çıkıp dans ederek şarkıya eşlik etmeye başladılar. Tekrar yalnız kalınca bir süre etrafımı inceledim, sonra çantamdan kameramı çıkarıp ortalıkta dolanmaya ve küçük anları yakalamaya başladım. Herkes poz vermeye hevesliydi ve ortam çok gürültülüydü.

Şak: Yuki'nin bir pozu, dakikada bin vuruş hızında batı-
teri çalarken.

Şak: Aiden'in bir pozu, Yuki'nin meyvelerle jonglör-
lük yapmasına kahkahalarla gülerken.

Şak: Olly ve Gabriel, beraber durur ama ters yön-
lere bakarlarken.

Şak: Tüm odanın fotoğrafı, bir köşeden çekilmiş, Gab-
riel tam ortada, mutluluktan ölmek üzereymiş gibi görünen
hayranlarından biriyle salon dansı yaparken.

Şak... Şak... Şak.

Bu fotoğraf albümünün gerçekten harika olacağını kendi
kendime itiraf etmeye cesaret edebildim sonunda.

“Hey, şakşakçı.”

Tam önümde duran biri vardı. Kameramın lensinden,
Carla Martinez'in gergin, köşeli yüzünü görebiliyordum
ve yavaşça makinemi indirdim. Bu heyecanla onu tümüyle
unutmuştum.

“Sen tam olarak kim oluyorsun?”

Bana gözlerini kırpmadan dik dik bakıyordu. Kamera-
mın lensinin kapağını taktım.

“Ben... Bir çeşit fotoğrafçı sayılırım.”

Cevabımın havada bir süre asılı kalmasını bekledi, sonra bana doğru iyice yaklaştı. Yüzü rahatsız edici derecede benimkine yakındı.

“Bunu sadece bir kere söyleyeceğim...”

Parfümden pek anlamam ama onunki çok çok pahalıymış gibi kokuyordu.

“Erkek arkadaşımdan uzak dur.”

Buna neredeyse kahkahalarla gülecektim ama tam zamanında ağzımı kapamayı başardım. Carla Martinez, uluslararası süperstar, *beni* bir tehdit olarak görüyordu.

“Bak, sen yanlış anlamışsın, benim gerçekten hiç...”

“Neler oluyor, kızlar?”

Gabriel ciklet çiğniyor ve boynundaki koyu renk teninde parlayan gümüş kolyesiyle oynuyordu. Acaba nereli diye düşündüm. Aksanı İngiliz gibiydi ama görünüşü sanki Güney Amerikalıları andırıyordu.

“Ben de tam sizin şu ‘fotoğrafçınızla’ tanışmakla meşguldüm,” dedi Carla, hâlâ bana dik dik bakarak.

“Yaa, evet, biz... Hımm...”

Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Sadece direkt olarak

Gabriel'e bakmamaya çalışıyordum ama adım gibi emindim ki o yine bana gülümsüyordu.

"Sanırım o da gitmek üzereymiş," dedi Carla ve arkaya uzanıp Gabriel'in elini tuttu. "Değil mi?"

Çok emin değildim ama sanki o an Gabriel bana, "onu boş ver" diyen özel bir bakış attı. Alnına düşen perçemlerin altında gözleri kehribar gibi yanıyordu.

"Yaa... Ev-etev," diye kekeledim, kameramı çantama tıktırıp mantomu giyerken. "Artık gitmem lazım. Ama hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum."

Gabriel'in, "Görüşürüz, Charlie Bloom," dediğini duydum, aceleyle kapıya doğru ilerlerken. Hem Yuki hem de Aiden gittiğimi fark etmişler ve odanın öbür ucundan hoşça kal diye seslenmişlerdi. Olly de "seni ararım" işareti yaptı ve ben de başımı salladım.

Sonunda, kendimi koridora attığımda, partinin sesleri arkamdan boğuk bir şekilde gelirken Carla'nın Gabriel'e dırıldır ettiğini duyabiliyordum.

Öte yandan, Gabriel tümüyle sessizdi.

Eve geldiğimde, saat neredeyse on bir buçuk olmuştu. Babamın yatmış olmasını ümit ediyordum ama daha anah-tarı çevirdiğim anda, başımın belada olduğunu anlamıştım.

“Geç kaldın. İznin on bire kadardı.”

Babam koridorda elinde bir viski bardağıyla duruyordu. Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı.

“Özür dilerim... Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım.”

“Bu kuralları koymamın bir nedeni var, Charlie. Buranın patronuymuşsun gibi öyle kafana göre takılamazsın.”

Babam viskisinden bir yudum alırken arkasındaki mutfaka bir göz attım. Masanın üzerinde neredeyse boş bir şişe duruyordu.

“Çok büyütme, sadece yirmi beş dakika geç kaldım.” Kamera çantamı portmantoya astım. “Özür dilerim.”

“Büyütürüm çünkü bu sene senin için önemli bir sene, eğer arkadaşların ve partilerin sınavların önüne geçerse sonra çok pişman olursun. İnan bana.”

Konuşurken yüzü yarı yarıya gölgelerde kalıyordu.

“Sen zeki bir çocuksun. Bunu çöpe fırlatıp atma.”

“Bir şeyi atmıyorum, baba. Biraz abartıyorsun.”

Babam viskisini bitirdi ve içini çekerek işaret parmağı ve başparmağıyla gözlerini sertçe ovuşturdu.

“Biliyor musun bazen aynı annen gibisin.”

“*Annem öldü,*” diye terslendim. Bu kelimeler, sanki ucuz bir sihir numarası gibi, aramızdaki havayı bir anda dağıttı. Bakışlarımı yere çevirdim.

“Hadi, bak şimdi, demek istediğim... Sen...” Babam söyleyecek bir şey bulamayınca koridora sessizlik çöktü. Bardağını bıraktı. “Bu kadar iğneleyici olmana gerek yok, Charlie.”

Yanaklarımın alev alev olduğunu farkındaydım ama özür dilemeyecektim. Benim suçum değildi.

“Ben yatağa gidiyorum,” dedi babam, doğal bir sesle. “İşin bitince ışıkları söndür.”

Babam korkuluğa tutunup dengesini topladı ve bana bakmadan ağır ağır merdivenlerden yukarı çıktı. Çoraplı ayaklarının tahta parkede çıkardığı yumuşak sesi duyabiliyordum. Neden böyle bir şey söylemişti ki? *Bazen aynı annen gibisin.* Birdenbire onu doğal bir şekilde sohbetimizin içine katıvermek, hele bu kadar zaman sonra, çok acımasızcaydı. Duygusuz bir davranıştı.

İşte o zaman fotoğrafı hatırladım.

Banyonun ışığı kapanınca ve babamın yatak odasının kapısının kapandığını duyunca çalışma odasına girdim, en küçük masa lambasını yaktım ve çekmeceyi açtım. Twin Falls kutusu aynı bıraktığım yerdeydi. Çıkardım, kilidini açtım ve masanın üstüne koydum. Fotoğrafı ışığın altında tutup parmağımı onun üstünde dolaştırdım. Annem üstünde *Little Boy Blue* tişörtüyle babam yanında, arka planda açık bir televizyon, fotoğrafın ortasındaki yırtık izi. San-

ki bir yerlerde eksik bir parça varmış gibiydi.

Babamla annemin ölümü hakkında konuştuğumuz tek bir sefer olmuştu ve babam bana onun sadece “hastalandığını” söylemişti. Ben küçük bir bebekken -daha iki yaşında bile değilmişim- öyle birdenbire hastalanmış ve ölmüş. Tam olarak bunun ne demek olduğunu anlamamıştım ama nedense hiç sormak istememiştim. Bu konuda konuşmamak daha kolaydı ve o yüzden biz de çoğunlukla bu konudan pek bahsetmezdik.

Fotoğraf avucumun içinde duruyordu. Annemle babamın minyatür hâli, üçümüz tekrar bir araya gelmiş, karanlıkta garip küçük bir aile. Onlara baktığımda, onları böyle yan yana gördüğümde, karnım ağrıyordu.

Bunu alsam acaba babam yokluğunu fark eder miydi? Acaba hiç Twin Falls kutusunu açmış mıydı? Veya belki de senelerdir çekmecenin arka tarafında kendi kendine durup tozlanıyordu.

Fotoğrafı cebime sokuşturdum, kutuyu kapattım, ekmecedeki yerine koydum ve st kata yatmaya gittim.

ONUNCU BÖLÜM

FIRE&LIGHTS GRUBUNUN YENİ ŞARKISI BUGÜN ÇIKIYOR

F&L grubu, yakında çıkacak olan “Bir Kız Hakkında Şarkılar” albümüne ait “Benimle Dans Et” şarkısını bugün çıkartıyor;

Aaaaah! :) :) Fire&Lights grubunun yeni şarkısı bugün çıktı ve muhteşeeeeeeeeemmm!!! Hâlâ almadınız mı? NEDENNNNN??

Ayrıca kim Yuki'nin Mahiki's'in önündeki takside

*Gemma James'i öptüğüne dair dedikoduları duydu???
Kimse mi?? Neler oluyor?? Biz o kızın biraz sūrtūk ol-
duğunu düşünūyoruz. Yani en azından Yuki'ye uygun
değil!!!!*

*Albūmün çıkmasına az kaldı, günleri sayıyoruz. Ya
sizden ne haber?*

*BİR KIZ HAKKINDA ŞARKILAR için siz de heyecanlı
mısınız??*

Yorumlarınızı aşağıda bekliyoruz!!

Arkası Yarın!! xxx

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Okuldaki kantinde tam bir pandomima yaşanıyordu. Sekizinci sınıftaki kızlardan biri, Fire&Lights grubunun yeni şarkısını telefonuna indirmişti ve bir masanın üstüne çıkıp sesi sonuna kadar açmıştı. İnsanlar dans ediyor, etrafta koşuşturuyor, avaz avaz şarkı söylüyor ve çöp kutularına vurup çatal bıçakları yerlere atıyorlardı.

"Yeni şarkıları muhteşem, değil miii?!" diye söyleniyordu Melissa, katı pişmiş yumurtasının kabuğunu soyarken.

“Konserde çaldılar mı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hadi biraz daha anlatsana, lütfeeeeen.”

Avuçlarını birleştirdi ve sandalyesinde ileri geri sallandı.

“Elimdeki tek şey şu salak hayran bloğu ve onlar da pek bir şey anlatmıyor zaten, lütfeeeeen.”

“Anlatacak pek bir şey yok aslında,” diye yalan söyledim, Gabriel’in kehribar rengi gözleri aklımdan geçerken.

“Oh Tanrım, FIRE&LIGHTS GRUBUYLA TANIŞTIĞINA İNANAMIYORUM.”

“Şişşt Melissa, cidden. Sesini kıs.”

Kantinde etrafıma bakındım. Kimse bizi dinlemiyordu, ama zaten hiçbir zaman dinlemezlerdi ki.

“Hâlâ anlamıyorum, neden insanların duymasını istemiyorsun ki. Yani, olabilecek en iyi dedikodu bu, EN İYİSİ hem de.”

“Çünkü...” derken iyice sesimi alçalttım. “Burayı tek parça hâlinde atlatabilmemin tek yolu görünmez olmak. Bunu biliyorsun.”

Patlak gözlerini devirdi ve başını umutsuzlukla salladı.

“Drama kraliçesi.”

“Kimseye söylemeyeceğine söz ver.”

“Hah, tabii ki söylemeyeceğim,” diye cevap verdi, başını

yana eğerek. “Ben senin en iyi arkadaşın değil miyim? Benim dudaklarım mühürlü.”

Bu son bölümü söylerken ağzının fermuarını kapatıyormuş gibi yaptığı için ağzından sadece, “bnm ddklrm mhrı,” gibi sesler çıkartması beni güldürdü.

“Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?” Başımızın üstünden gelen sesi duyunca bir anda o dondurucu akşamın anısı, sustalı bıçak ve açık kapımızdan içeriye gözetleyen Aimee’nin boyalı yüzü gözümün önüne geldi.

Tüm bedenim kasıldı.

“Hey,” diye terslendi Aimee, ikimizden de cevap gelmeyince. “Niye fısıldayıp duruyorsunuz?”

Aimee tepesinde dikilmiş ciklet çiğnerken Melissa dudakları sımsıkı kapalı, gözlerini yemeğine dikmişti. Aimee bana, iliklerime kadar işleyen keskin bir bakış attı. İki elini hızla masaya vurarak eğildi ve tam Melissa’nın yüzüne gözlerini dikti.

“Sana bir soru sordum.”

Melissa kaşığını düşürdü ve kaşık yerde tangırdarak yuvarlandı. Kaşığı almak için eğildiğinde Aimee onu kolundan yakalayıp sertçe sıktı.

“İlgileneceğini sanmıyorum,” diye kekeledi Melissa, acıdan irkilerek. Kurtulmaya çalıştı ama Aimee kolunu men-

gene gibi yakalamıştı.

“Bir duyalım bakalım.”

Melissa direnmeyi bıraktı.

“Fire&Lights,” diye mırıldandı.

“Nee?” diye homurdandı Aimee.

“Fire and Lights.”

Aimee bir an bunu düşündü ve sonra Melissa’nın incecik kızarmış bileğini serbest bırakıp başını iğrenerek salladı.

“Siz gerçekten bir çift zavallı salaksınız, ha? O grup homo.”

Tam o sırada, masanın üstünde duran telefonum, gelen mesaj sesiyle titreşti. Mesaj gönderenin ismini görünce neredeyse sesli bir şekilde nefesimi tutacaktım.

Olly, Fire&Lights.

“Yani,” diye devam etti Aimee, ben telefonu saklarken, “Senin bir inek olduğunu biliyordum Melissa, ama Tanrı aşkına... On iki yaşında olduğundan haberim yoktu. Şimdi anlaşıldı niye memelerinin hâlâ büyümediği.”

Acıyan bileğini ovuşturan Melissa’ya kişner gibi güldü. Ben gözlerimi yerden kaldırmıyordum.

“İyi o zaman, sizi rahat bırakayım. Ama Charlie...” Gözlerini üstümde hissediyordum. Sanki bir çift sigara gibi ya-nıyorlardı. “Soğuk durma ha? Tahminimce hafta sonuna

doğru biraz parasız kalabilirim.”

“Biraz sessiz olun, lütfen!” diye yüksek, emredici bir ses duyuldu, ana giriş kapısı tarafından. Bay Bennett, yüzü biraz kızarmış bir şekilde, dans eden sekizinci sınıf kızlarına eliyle masalardan aşağıya inmelerini işaret ediyordu. Bol bol kıkırdaşmalar ve bağrıışmalar eşliğinde öğrenciler her tarafa doğru kaçıştılar, müziğin sesi uzaklaşıp kesildi.

“Çok korkunç bir kız,” diye tısladı Melissa, Aimee’nin kalabalığın arasına karışıp kaybolmasını seyrederken. “Ama bir gün onu pişman edeceğim. Mega Ninja eğitimi alıp onun aptal yüzüne karate yapacağım.”

“Boş ver, Mel.”

“Ne demek istedi, parasız kalacağım demekle?”

Başımı salladım.

“Bilmem, bir anlamı yok herhâlde,” dedim doğal bir şekilde ama bir ton ağırlığında olan midem alev alev yanıyordu. “Sen ne diyordun, şu yeni şarkı hakkında?”

“AH, TANRIM, EVET, ‘Benimle Dans Et’i beraber dinleyelim, hadi. Böylece ben de Gabriel’le öpüşme hayallerime devam edebilirim, lütfen.”

Melissa çantasını karıştırıp bir kulaklık çıkarttı. Spagetti gibi düğüm olmuş kabloları çözmeye çalışırken kendi kendine şarkı söylüyordu. Ben de bu arada koridordan aşağıya

doğru, elini duvara sürterek peşinde iki-üç kızla ilerleyen Aimee'yi seyrediyordum.

Sonra telefonumu açtım ve Olly'nin mesajını okudum.

"Selam Charlie, umarım her şey yolundadır. :) Bizim çocukların hepsi senin harika olduğunu düşünüyor ve yolladığın fotoğraflar muhteşem... Acaba diyordum, bu hafta sonu Brighton'a gelmek hoşuna gider mi (ve sonra da Londra'da video çekimine)??? Turnenin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Gelebilirsen çok kıyak olur. xx"

Reading Arena'nın önünde Olly'le karşılaştığımız anı hatırladım, sırtımdaki elinin sıcaklığını, uzaktan duyulan bateri sesini. Tekrar gidip grubu görme fikri hoşuma gitmişti... Fazlasıyla hoşuma gitmişti. Ama babama tekrar nasıl bir yalan uyduracaktım? Zaten şansımı fazlasıyla zorlamıştım. Tabii bir de Carla Martinez'in derimi canlı canlı yüzmek istemesini göz ardı etmemem gerekiyordu.

"Çabuk ol, kaçıracaksın!" dedi Melissa, kulaklıklardan birini bana doğru sallarken. Melissa yumurtasına gömülürken ben de kulağıma taktım.

"İlk bölümü Gabriel söylüyor," diye açıkladı, ağzı dolu bir şekilde, "Çünkü şarkıyı o yazmış ve tabii ki aralarındaki en iyi şarkıcı da o. Offf Tanrım, sesi öyle seksiiii ki..."

Şarkı başladı ve kelimeler kulağımda dans ederken bede-

nimdeki tüm kaslar donup kaldı.

*Hayatını fotoğraflarda yaşıyor
Gri ve yalnız bir kasabada*

Yanlış duymuş olmalıyım.

Hayal görüyorum herhâlde.

Bu hep olur öyle değil mi? Bir şarkı sözü duyarsın ve onu başka bir şeye yorarsın. Bu herkese olan bir şeydir, değil mi?

Ama bu şekilde değil... *Bunun gibi değil.* Bu bir tesadüf olamazdı. Olly ile konserde yaptığımız sohbet bugün gibi aklımdaydı ve anılar kafamda uçuşuyordu. Ona hayatımı fotoğraflarda yaşadığımı söylemiştim, bunun biraz salakça olduğunu da ve sonra bana öyle yoğun bir bakış atmıştı ki sanki...

Bunu daha önce duymuş gibiydi...

Hayatını fotoğraflarda yaşıyor

Gri ve yalnız bir kasabada

Ve melankolik bir hava var

İçinde o acıyı hissediyor musun?

Daha güzel şeylerin hayalini kuruyor musun?

Ahh, canrum seni bulmam kaderimde varmış.

Gabriel bu sözleri o pürüzlü, güçlü sesiyle söylerken

içimde bir şeyler kırırdadı. Hafif bir bulantı, neredeyse bir acı, anılarımda bir yerlerde saklı duran bir şey. Ve her mısra ile bu duygu daha da büyüdü.

*Beraber yola koyulduk
Kenarda durduk ve bir daha asla ayrılmayacağız dedik
Gözlerinde görüyorum*

Nabzımın atışını tüm bedenimde hissediyordum. Melissa'ya başa sarıp tekrar çalmasını söylemek istedim ama nedenini bilmek isteyecekti ve bunu ona söyleyemezdim.

Çünkü -bunun imkânsız olduğunu ve tamamıyla çılgınca olduğunu biliyordum- ama bir şekilde... Gabriel'in şarkısı benim hakkımdaydı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Günün geri kalanında hiçbir şeye konsantre olamadım.

Ne öğle yemeğinde, ne büyük toplantı salonunda hatta ne de İngilizce dersinde ki benim en sevdiğim derstir. Bu düşünce tümüyle saçmaydı ama bir türlü kafamdan atamıyordum. Gabriel'in hakkımda bunları bilmesine imkân yoktu. Hem bilse bile, sadece dört gün önce tanışmıştık ama o şarkıyı haftalar önce yazmış olmalıydı.

Hatta belki aylar önce.

Ama sanki... Düşüncelerimi çalmış gibiydi.

"Bazı kültürlerde," Melissa eve dönüş yolunda gevezelik ediyordu, "Ağaç reçinesinin büyümlü güçleri olduğuna inanılır..."

Daha önceki saatlerde, bir ipucu bulmak için Gabriel'in bana söylediği en önemsiz detayları bile defalarca kafamdan geçirmiştim. *Hımm yani, fotoğrafçı bu, ha... Sen özel misafirimizsin... Seni ısırmayız, merak etme.* Bana attığı gizli bakışları düşündüm, ağzından çıkan kelimelerin tonlamasını, ismimi sanki onun için özelmış gibi söylemesini iyice düşündüm.

Doğru kararı verdin, Charlie Bloom.

"Tabii ki bu çok *aptalca*, ama garip olan şu ki kehribar ağaç reçinesinden meydana geliyor ve bilindiği gibi kehribar bir elektrik yükü taşır. Çılgınca, değil mi?"

Birden göğsüm sıkıştı.

"Ne dedin?" diye sertçe sordum.

"Kehribar," diye tekrarlarlarken Melissa bana kaşlarını çat-tı. "Kendine ait bir elektrik yükü taşır."

Gabriel'in gözleri. O yakıcı tonu, hem karanlık hem de alev alev bakışları. Başka hiç kimsede böyle renk göz gör-memiştim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Melissa, çimenlik alandan çı-kıp ana yola vardığımızda. Önümüzden vızır vızır arabalar geçiyordu.

"Ben... Şey..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Sa-dece niye kehribardan bahsettiğini anlayamadım, o kadar."

“Bu akşamüstü fen dersinde işledik,” diye cevapladı, suratını buruşturarak. “Niye böyle garip davranıyorsun?”

Soğuğa rağmen yanaklarım kızarmıştı.

“Hımm, evet... Pardon. Tabii ki. Fen dersi.”

“GERÇEKTEN Charlotte. Senin bu hafta neyin var bilmiyorum. Çok şeysin... Çarpışan arabalar gibisin.”

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

“Bu şimdi teknik bir terim mi oluyor?”

Alt dudağını dışarı doğru çıkarttı.

“Tabii ki. Kasvetli gözlerle ortalıkta dolaşıp oraya buraya çarpıp duran biri için teknik bir terim sayılır.”

“Ben hiçbir şeye çarpmadım.”

“Henüz çarpmadın,” derken bana burnunu kıvrırarak baktı.

O akşam eve döndüğümde, perdeleri kapatıp yatağımın üstünde oturdum ve kendimi hayatta yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaparken buldum.

Fire&Lights müzik kliplerini seyrettim.

Benimle Dans Et’in klibi Kaliforniya’da bir plajda çekilmişti. Grup üyeleri, etrafları güzel kızlarla çevrili kumsalda ileri geri koşup duruyorlardı. Şarkı şimdiden bir milyondan fazla tıklama almıştı.

Ama beni esas büyüleyen ilk iki satırıydı.

*Hayatını fotoğraflarda yaşıyor
Çri ve yalnız bir kasabada*

Bu sefer hiçbir hataya yer yoktu. Bu satırlar, tanıtım yazısında açık seçik yazılıydı ve tamı tamına ilk defa kantinde duyduğum gibiydi. Hatta oturup Gabriel'in bu sözleri, batan güneşin önünde, simsiyah saçlarında kum taneleriyle kameraya bakarak tekrar tekrar söylemesini seyrettim.

Emin olduğum tek şey, bu hafta sonu Brighton'a gitmek zorunda olduğumdu. Onu tekrar görmeliydim.

"Mesajın için sağ ol Olly," diye yazdım telefonumdan, "Fotoğrafları beğendiğine sevindim. Brighton'a gelmek çok hoşuma gider. Bana adresi mesaj at..."

Videonun altındaki yorumlar bölümünde yeni cümleler belirlediğini görünce yazmayı yarım bıraktım. Bütün gece sürekli yorum yağıyordu zaten. Çoğu, kızların gruptaki en seksi üyenin kim olduğu hakkında çekişmeleri veya arada bir giren "bu grup salak" veya "hepiniz geri zekâlısınız" gibi trollerdi. En üstteki yorumu yazan kızın kullanıcı adı *gabrielinmüstakbelkarısı* idi.

"Aman Tanrım bu şarkı tümüyle benim hakkımda."

Yoruma bakakaldım. Bütün bedenim utançla titredi ve aynadaki yansıma bir göz attım. Bana ne olmuştu böyle?

Yatak odasında oturmuş, en sevdiği popstarın onun hakkında şarkı söylediğini zanneden zavallı bir ergene dönüşmüştüm. Belki ben de ismimi *Gabriel'in müstakbel karısı* diye değiştirmeliyim diye düşündüm.

“Charlie?”

Çabucak telefonumu yatak örtüsünün altına sakladım, Fire&Lights grubunun video sayfasını kapattım ve yatağın ayak ucuna yaslandım.

“Evet?”

Kapı açıldı ve babam dikkatli bir şekilde odanın içine doğru bir adım attı.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

Ekranıma boş boş baktım.

“Tabii ki.”

Babam başımda dolanırken bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım.

“Geçen gece için özür dilerim.”

Cevap vermedim.

“İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve öyle söylememeliydim... Şey... Yani demek istediğim...”

“Önemli değil,” dedim oturduğum yerde kıpırdanarak. Babam boğazını temizledi.

“Umarım annen hakkında konuşarak seni üzmedim.”

Bir anda gözümün önüne Gabriel yerine annemin yüzü geldi ve bakışlarım çekmeceye sakladığım babamın fotoğrafına yöneldi.

“Ben iyiyim, baba.”

Babam tedirgin bir şekilde odama göz gezdirdi, sanki yerlerde veya duvarda göreceği bir şey beni anlamasına yardım edecekmiş gibi.

“Emin misin?”

“Hı hı.”

Sessizlikte, çoraplarından birinin burnundaki deliği fark ettim ve nedense bu birden kendimi çok üzgün hissetmeme neden oldu.

“Tamam. Çünkü bu küçük ailede sadece sen ve ben varız, Charlie ve... İstiyorum ki... Yani... Demek istediğim, bu sene seni istediğin kadar rahat bırakmaya varım ama bana kurallara uymaya söz vermen şartıyla. Tamam mı?”

Olly’nin mesajını, örtünün altında saklı telefonu ve yarı yazılmış cevabımı aklımdan geçirdim. Hafif bir sesle “Tamam,” dedim. Babam dudaklarını sımsıkı kapatıp başıyla onayladı.

Bu sözü bozmama üç günden az kalmıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Reading Tren İstasyonu'nun peronunda buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Soğuktan korunmak için boynumdaki atkıyı sıkıca sardım. Cumartesi öğleden sonranın erken saatleriydi ve etrafımdan akıp giden, acele acele koşuşturan ve gevezelik yapan yüzlerce insanın ortasında hiç kıpırdamadan duruyordum.

Babam bir arkadaşımın partisine gittiğimi sanıyordu ama bu bir yalandı.

Brighton'a, dünya çapında ünlü bir pop grubuyla takılmaya gidiyordum.

Sürekli yankılanan anonslar binayı doldururken platformlara doğru baktım ve ağır ağır gelip yavaşlayarak duran

şehirler arası treni seyrettim. Bir yolcu denizi, trene doğru hareketlendi. Reading Tren İstasyonu, devasa, gürültülü bir yerdi ve her zaman hıncahınç dolu olurdu. Her birkaç dakikada bir Londra'ya, Cornwall'a, Birmingham'a, Manchester'a giden trenler yola çıkardı. Buradan ülkenin istediğiniz her yerine gidebilirdiniz. Aslında bu şekilde düşündüğünüzde, İngiltere'deki tüm diğer şehirlerle kıyaslanırsa Reading'den kaçmanın hepsinden daha fazla yolu vardı.

Eğer bir gün, asla bulunmayacak bir şekilde, tümüyle ortadan kaybolmaya karar verirsem kesinlikle burası iyi bir başlangıç noktasıydı.

"Bu bir yolcu anonsudur: 14.10 Gatwick Havalimanı treni 5 numaralı perondan hareket etmek üzeredir."

Saatimi kontrol ettim: Saat ikiydi ve bu benim trenimdi. Şapkamı kulaklarımın üstüne çekip yakındaki bir asansöre doğru ilerledim ve Reading'in gri binalardan oluşan ufuk çizgisine baktım. Perona vardığımda tren yanaşıyordu ve yakınlarda birinin telefon kulaklığından tanıdık bir şarkının sesi duyuluyordu.

Hayatını fotoğraflarda yaşıyor

Öri ve yalnız bir kasabada

Nereye gidersem gideyim, diye düşündüm kendi kendime, Gabriel oradaydı.

Sonra trene adımıımı attım.

Brighton, Reading'in tam zıttı bir şehirdi. Renkli, güzel ve deniz kokan. Tren istasyonunun yanından geçen ana yol boyunca yürürken kocaman, çırpıntılı okyanus yavaş yavaş görüş alanıma girdi. Martıların şarkısı, yanımdan geçen arabaların seslerine karışıyordu. Güneşli bir öğleden sonraydı ama şimdi hava biraz ağırlaşmıştı. Sanki yağmur geliyor gibiydi, o yüzden caddeden aşağıya deniz kenarına doğru aceleyle yürüdüm.

Konser salonunun önünde, aynı geçen seferki gibi, heyecanlı Fire&Lights grubu hayranları toplanmış şarkılar söylüyorlar, birbirlerine çığlıklar atıyorlar ve telefonlarından *Benimle Dans Et* parçasını çalıyorlardı. Bir tanesinin elindeki pankartta şöyle yazıyordu; ELLERİNİZİ ÇEKİN, GABRIEL BENİM!!! ve altında Gabriel'in yüzünün yanına kendi fotoğrafını yapıştırıp arasına kocaman kırmızı bir kalp çizmişti.

Bu sefer direkt olarak en yakındaki korumanın yanına gittim. Grubun fotoğrafçılarından biri olduğumu söyleyip VIP kartımı gösterince hiç soru sormadan beni içeri aldı.

Arkamdaki sıradaki kızların her birinin, sırtıma bıçak gibi saplanan bakışlarını hissedebiliyordum.

"Hey, Charlie gelmiş!"

Bahçe kapısını geçince kulis kapısına sırtını yaslamış duran Yuki'yi gördüm. Bağcıkları açık, botlu ayaklarından birini duvara dayamıştı ve elinde bir kitap vardı.

“Selam,” dedim, kararmış gökyüzüne bir göz atarken. Kesinlikle yağmur geliyordu. “Sen burada, dışarıda ne yapıyorsun?”

Yuki tam cevap verecekti ki içeriden tartışma sesleri yükseldi. İki kişi, bir erkek ve bir kadın.

“Biraz hava almak istedim,” diye açıkladı, başıyla kapıyı işaret ederken. Seslere bakılırsa saldırıda başı çeken kızdı.

“Yoksa bunlar?”

“Gabriel ve Carla mı? Evet.”

Yuki sahte bir kahkaha attı. İçeriden Gabriel'in kızı yatıştırmaya çalışan sesi geliyordu ama kız onu bastırarak kadar bağıırıyordu. Birden konser sonrası partide beni gizlice tehdit ettiği geldi aklıma. Anlaşılan Bayan Martinez'i kızdıran tek kişi ben değilmişim.

“Olay şu ki,” diye başladı Yuki, elindeki kitabı indirip ayak değiştirirken, “İşinin bittiğini anladı ve bu konuda kesinlikle mutlu *değil*.”

“Oh?”

“Hı hı, köşeye sıkıştı. Hepsinin başına geliyor. Gabriel bir kere sana olan ilgisini kaybetti mi işin bitmiştir.”

Duvarın arkasından bir kapının çarpma sesi geldi ve sonra sessizlik çöktü.

“Neyse, majesteleri hakkında bu kadar yeter. Sende ne numaralar var?”

“Hımm... Sorun yok, sanırım...” Alt dudağıımı ısırdım. Bende bir numara olduğunu hiç sanmıyordum. “Ne okuyorsun?”

Yuki bana kitabının kapağını gösterdi. İsmi İnsan Genomu’ydu.

“Ağır bir konuya benziyor.”

“Yo, değil. Okumalısın. İnsanın kafasını uçuruyor.”

Ona kaşlarımı çatmış baktığıımı görünce ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

“Hey, tamam garip göründüğünü biliyorum ama hadi canım... İnsan sadece pop müzikle yaşayamaz ya. Artı, çuvalmarsam bir yedek planım olması fikri iyi geliyor.”

Bahse girerim, şimdiye kadar hiç kimse milyonlarca dolar değeriindeki bir pop grubu üyesi olarak böyle bir şey söylememiştir.

“Senin gibilerin bir yedek plana ihtiyacı olduğunu pek sanmıyorum,” derken bir yağmur damlası burnumun ucuna düşünce onu üfledim.

“Belki olmayabilir,” dedi Yuki omuzlarını silkerek, “Ama

sonsuz dek bu işi yapmayacağım ki.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle mümkün değil, ahbap. Müzik iyi tabii ama başka hedeflerim de var.”

“Ne gibi?”

“Ekstrem sporlar. Hayır işleri. Astrofizik.”

“Astrofizik?”

“Biliyorum, biraz klişeyim, tamam mı? Dahi Asyalı.”
Yüzünü buruşturdu. “Ah, ama ciddi yani. Hayatımı kazanmak için bana tapılmasının hoşuma gitmediğini söyleyemem ama... Ne bileyim.”

“Ne?”

“Bu yaşam tarzı, tümüyle...”

Yuki lafını yarım bıraktı ve kapıyı dinledi. Bana döndüğünde yüz ifadesi çok ciddileşmişti.

“Bak sakın şu pop müzik grubu palavralarına kapılma, tamam mı?” derken beni püskül gibi kâküllerinin altından dikkatle izledi. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

“Kapılmam...”

“Hey, Charlie!”

Olly, açık kapının girişinde belirdi.

“Bunun için kusura bakma,” derken başparmağıyla bina-

nın içini işaret etti. “Güvenlik geldiğini söyledi ama notaların üstünden geçiyordum. Keyifler yerinde mi?”

“İyilik,” dedim ona gülümseyerek. Gözlerinin rengine uygun dar, gök mavisi bir tişört giymişti.

“Yuki sana İnsan Genomu’nu okutmaya alışmıyor değil mi?” dedi Olly, arkadaşına bakarak. Burnumu buruşturdum.

“Birazcık.”

Olly şakacıktan Yuki’nin karnını yumrukladı.

“Ne ineksin, Harrison.”

“Sapık olacağıma, inek olmak daha iyi.”

“Sen belanı mı arıyorsun?” diye şakalaşırken Yuki’nin kafasını koluyla sıkıştırdı. İki oğlan itişip kakışarak kapıdan içeri yuvarlandılar ve ben de onları takip ettim. Yuki’nin söylediklerini düşünüyordum. *Sakin şu pop müzik grubu palavralarına kapılma.* Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

“Tamam, tüm orkestra üyelerini yarım saat içinde makyaj odasında istiyorum, sahne görevlileri envanter odasında hazır olun ve de sahne arkası görevlileri *tam* beş dakika içinde ses kontrolünde olunuz, lütfen...”

Sahne arkası, en az geçen haftaki kadar, hatta daha te-laşlıydı. Her zamanki büfe, yine sandviçler, cipsler ve mey-velerle doluydu. Bir dolu insan bir ileri bir geri koşturuyor,

sakallı adamlar kablolar ve ayaklar taşıyorlardı. Nerede durursam durayım, birilerinin ayağının altında dolaşıyordum gibiydi.

“Eee, okul nasıl gidiyor?” diye sordu, bir anda yanımda biten Olly. Bir kanepenin arkasına yaslanmış, göze batmaya çalışıyordum.

“Bilirsin işte, berbat.”

Güldü.

“Yakında kurtulacaksın,” derken elini saçlarından geçirdi. Hafifçe omuzlarımı silktim. Olly’i sınıfların önünde sıraya girmiş, bizim okul üniformasıyla bitmek bilmeyen derslerde otururken hayal etmek, hâlâ benim için çok zordu.

“Hey, bak... Senin için bir şey aldım.”

Ona şaşkınlıkla baktım.

“Nasıl yani?”

“Hatırlıyor musun geçen haftaki şovdan önce hani fotoğrafçılıktan filan konuşuyorduk ya?”

Sakin bir şekilde başımı salladım ama midem kasılmıştı.

Hayatını fotoğraflarda yaşıyor.

Geçen hafta yüzündeki ifade su götürmezdi. Onun da haberi vardı... Olmalıydı.

“Yani, fotoğraf makinenin pek harika olmadığını, ama yeni bir tane almaya paran olmadığını söylemiştin ya işte bu

konuyu düşündüm de...”

Ayaklarının dibine eğildi ve üstünde CANON yazan yumuşak siyah bir çanta çıkartıverdi. Bana uzattı.

“Bu da ne?” diye sorarken aslında ne olduğunu pekâlâ anlamıştım.

“Bir fotoğraf makinesi,” dedi gülümseyerek. Kapağını açtım. İçinde yepyeni bir Canon EOS duruyordu. Hayallerimin makinesi.

“Bu... Bu ne için?”

Gözlerini bana dikmişti.

“Senin için.”

Ona geri vermeye çalıştım.

“Bunu kabul edemem, Olly.”

“Evet, edebilirsin.”

“Yani, gerçekten, *gerçekten* inanılmaz nazik bir hareket ama... Böyle bir şey en az altı yüz pound filan tutuyordur.”

“Cidden bak dert etme,” diye cevapladı ve makineyi bana doğru geri itti. “Bize bu iş için zaten aşırı fazla ödüyorlar. Tek yaptığımız etrafta koşturup şarkı söylemek. Esas zor işi yapanlar, senin gibiler.”

Bana gülümsedi, binlerce defa dergilerde gördüğüm o mükemmel gülümsemesiyle. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Hayatım boyunca birinin benim için yaptığı en güzel

şeydi bu.

“Ama... Bu en çok istediğim makine... Tanrım, nereden bildin?”

“Sen söylemiştin, okulda, hani toplantı salonunda yaptığın sunumda. Canon EOS hayal ettiğini ama hiçbir zaman alacak kadar paran olup olmayacağını bilmediğini söylemiştin.”

Yüzüne şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bu sunumu yapalı iki sene olmuştu.

“Charlie!”

Aiden ayağında tek ayakkabıyla bize doğru hoplayarak geliyordu.

“Merhaba Aiden,” dedim hâlâ sersem gibi. Aiden bana kocaman bir gülümsemeyle selam verdi.

“Nasıl gidiyor?”

Nedense beni gördüğüne gerçekten çok mutlu olmuş gibi görünüyordu.

“İyi, teşekkür ederim.”

“Geldiğine çok sevindim. Geçen hafta çektiğin fotoğraflar çılgın güzeldiler.”

“Gerçekten mi?”

Hevesle başını sallarken yeşil gözleri parlıyordu.

“Teşekkürler. Ama daha iyisini yap...”

“Gençler,” diye seslendi hemen yanı başımızda duran, başında mikrofon ve kulaklık takılı bir kadın. Saatine bakarak, “Hadi gelin ve kıçınıza donlarınızı giyin, şova doksan dakika kaldı. Gabriel’i gören oldu mu?” dedi.

Hepsi başını salladı ve kadının gözleri bana takıldı.

“Gene mi sen...”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı.

“Hadi kıpırdayın,” diye devam etti kadın, oğlanlara arkasını dönerken. “Çabuk, çabuk.”

Kadın; Yuki, Aiden ve Olly’i toparlayıp odanın öbür tarafına doğru sürüklerken bana son bir küçümseyici bakış attı. Yüzümün kızardığını hissettim. Fire&Lights grubunun yönetim ekibinin hepsi bana bir askıntıymışım gibi davranıyordu. Hâlbuki burada olma nedenim onlardan gelen bir fikirdi. Belki, kendimi bir süre görünmez hâle getirsem iyi olacak diye düşündüm.

Bir yan kapıdan dışarı sıvışıp sahne arkasının labirent gibi koridorlarında dolaştım ve kilitli olmayan boş bir oda aradım. Grubun saç ve makyajları yapılırken ben de biraz yeni makinemle vakit harcayabilirsem şovdan önceki fotoğrafları çekmek için kullanabilirdim belki.

Sonsuz sayıdaymış gibi görünen penceresiz kapıların

önünden geçerken Olly'nin benim için yaptığını düşündüm. Hiç de beklediğim gibi klişe, şöhretten başı dönmüş, bencil ve ukala bir popstara yakından uzaktan benzemiyordu. Çok düşünceliydi ve sohbet ettiğimiz zaman gayet normal biriydi, benim gibi. Konuşurken ne kadar ünlü biri olduğunu bana, bir şekilde unutturuyordu.

ÇIKIŞ YOK yazan bir kapının önüne gelince tüm konsantrasyonumu kaybettiğimi, labirent gibi karanlık koridorlarda boş boş dolaştığımı fark ettim. Ana salondan gelen sesler çok uzakta kalmıştı, o yüzden yön duygumu tümüyle kaybetmiştim. Ne tarafa dönsem ıssız ve loş yerlere çıkıyordum. Yakındaki bir kapıyı denedim ve beklemediğim bir şekilde kapı açıldı. İçi sigortalar ve açık kablolarla dolu, küçük ve tozlu bir odaya girdim. İçinden geçip öbür taraftaki perdeyi çekince kendimi, sahnenin yanındaki kanatlardan birinin yanında buldum.

Bu kötü olmuştu işte. Şimdiden buraya gelmemem gerekiyordu, özellikle de yalnız başıma. Çıkış yolunu bulmak için etrafıma bakındım.

İşte tam o sırada ellerini belimde hissettim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daha önce insanların, bazı erkeklerin dokunuşlarında bir elektrik olduğundan bahsettiklerini duymuştum, ama yalnızca filmlerde veya kitaplarda. Bunun her zaman aşkı ve arzuyu anlatmak için yapılan bir çeşit mecaz olduğunu düşünmüştüm. Ama bu...

Bu farklıydı.

Bu sanki cidden bir elektrik şoku verilmesi gibiydi.

Bu ellerin bedenimde olması elektrik şoku gibiydi ve tüm bedenim nabız gibi atıyor, kıyafetlerimin altına, derimin altına işleyip damarlarımdaki kanı kaynatıyordu. Kalbim deli gibi çarparak hızla arkamı döndüm ve işte orada, karanlıkta Gabriel duruyordu.

Konuşamadım.

“Seni korkuttum mu?” dedi, gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan. Elleri hâlâ belimdeydi ve beynim, bedenime geri çekilmesini söylüyordu... Ama bedenim buna uymuyordu.

“Hayır.”

Tutuşunun belli belirsiz sıkılaştığına yemin edebilirdim.

“Ne ayıp,” diye cevapladı, alev alev yanan kehribar gözleriyle.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum çünkü aklıma gelen tek şey buydu. Gabriel tutuşunu gevşetti ve ben bir adım geri çekilip kamera çantamı sıkıca kavradım.

“Kurbanlarımı taciz ediyorum,” dedi. “Sana vampir olduğumu söylememiş miydim?”

“Ne?”

Sonunda gülümsedi ve kapının pervazına dayandı.

“Şaka yapıyorum, Charlie Brown.”

“Benim ismim Bloom.”

“Biliyorum ama ben Charlie Brown’u sevdim.”

“Charlie Brown bir erkek çocuğu.”

Buna cevap vermedi. Onun yerine, koyu renkli kat kat perçemlerinin altından, sessizce beni seyretmeye devam etti.

“Hadi,” dedi sonunda. “Gel sana sahneyi göstereyim.”

Ben ne olduğunu anlayana kadar, Gabriel beni elimden tuttu ve kolumdan yukarı minik minik titreşimler akmaya başladı. Gizlice aşağıya, ellerimize doğru baktım. Birbirinin içinde, onunki yanık, yumuşak ve güçlü, benimki beyaz ve küçük. Benimkileri kavrayan parmaklarına bakmak nefesi mi kesmişti.

Mırıldanarak isteksiz bir şekilde karşı çıktım.

“Bence, bunu yapmamamız...”

Fakat Gabriel beni karanlıktan sürükleyerek kalın siyah perdelerin arasından geçirip sahneye çekerken sesim yok olup gitti. Birdenbire tüm dünyam aydınlandı. Sanki öğle vakti güneşine bakmışım gibi, kör edici bir ışık demeti, tüm görüşümü kapladı ve her şeyi beyaza boyadı. Gözlerim parlak ışıklara alışınca kendimi devasa bir Fire&Lights pankartının altında pırıl pırıl parlayan klavyeler, gitarlar, bateriler ve mikrofonların arasında buldum. Arkamızda kocaman ve boş konser salonu, dışarıda gördüğüm sıraya girmiş kalabalığı bekliyordu. Her şey, iğne yere düşse duyulacak kadar sessiz ve huzurlu bir şekilde binlerce kişinin içeriye hücum etmesini bekliyordu.

Orada, hâlâ parmaklarımız birbirine değerek yalnız başımıza dururken huşu içindeydim ve heyecandan başım dö-

nüyordu.

Nefes kesiciydi.

“Bayağı özel, ha?”

Sıralar ve sıralar boyunca boş koltuklar sahneden arkalara doğru uzanıyor, projektör rayları tepemizde bina iskeleleri gibi sarkıyor, müzik aletleri ışıldıyordu. Havada bir beklenti hissi dolaşıyordu. Gabriel’in her gece gördüğü manzaranın bu olduğunu kavramam için jetonum yavaş yavaş düştü. Bu görüntü ve tabii ki bir de ismini haykıran binlerce kız.

Tüm bunlar onun için normaldi.

“İlk şarkıdan önce buraya adım attığımızda,” dedi Gabriel, önümüzdeki boşluğa doğru bakarak, “Gözlerimi kapatırım ve kalabalığı dinlerim. Onların çığlıklarını, şarkı söylemelerini, ağlamalarını ve sadece birkaç dakika için bile olsa... Bunlar sesi bastırır.”

Bir anda her şeyden uzaklaşmıştı.

“Ne sesini?” dedim.

Sessiz kaldı.

“Gabriel?”

“Efendim?” diye cevap verdi, gözlerini kırptırarak.

“Neyin sesini?”

“Ben de tam bunu düşünüyordum,” dedi, tekrar canla-

narak. “Sen Şimdi bizim fotoğrafçımızsın, değil mi? Charlie Brown, kasabanın en büyük paparazzisi ve ben de Fire&-Lights grubundan Gabriel West -tanıŐtıęımıza memnun oldum- ve gösteri başlamadan önce biraz vakit öldürecek zamanımız var... O zaman Şöyle yapmaya ne dersin? Kendi  zel fotoğraf seansımızı yapalım. Tam burada, sahnenin üstünde.”

Ona kendimce onaylamayan bir bakış atmaya çalıştım ama aslına bakarsanız, düşünebildiğim tek Şey hâlâ belime koyduğu elleriydi.

“Bence olmaz.”

“Teknik olarak patronun sayılırım, o yüzden aslında bu benim kararım. Kamerayı ver.”

Çantanın fermuarını açıp içinden Canon’u çıkartırken eliyle başının arkasını kaşıdı ve başını salladı.

“Kıyak makine. Sen profesyonel filan mısınız?”

“Bu bir hediye,” diye cevapladım. “Olly’den.”

Gabriel’in gözlerinden bir gölge geçti.

“Ne?” dedi soğukça.

“Biliyorum, ne çılgınca ama değil mi? Öyle birden damdan düŐer gibi, bana verdi.”

Gabriel’in nefesi sıklaŐtı ama sadece hafifçe ve dikkatle makineyi inceledi. Bir Şey düşünüyor gibiydi, önemli bir

konu hakkında. Sonra, seri bir hareketle beni kendine doğru çekti, kamerayı kol boyu uzakta, lensi bize bakacak şekilde tuttu ve hızla düğmesine basmaya başladı.

Avucunu sırtıma yaslamıştı.

“Bu sensin,” diyordu, rastgele açılarda tutarak ve tuşa basarak. “Bu sensin, gruptan bir tiple beraber, sahnede ve pazartesi günü götürüp tüm okul arkadaşlarına gösterebilirsin.”

“Benim arkadaşım yok.”

“Güzel, Charlie Brown. Güzel.

“Ama...”

“Gidip bu fotoğrafları okuldaki bütün arkadaşlarına gösterebilirsin, sosyal medyada istediğin yerde paylaşabilirsin ve herkes senin için diyecek ki...” Son bir defa bize doğru tutup bu sefer dikkatli bir şekilde, bir fotoğraf daha çekti. “Dünyadaki en havalı insanın sen olduğunu söyleyecekler.”

Makineyi almak için atıldım ama ulaşamayacağım bir yerde tutarak ekrandaki fotoğrafı inceledi.

“Bu iyi oldu,” dedi başını sallayarak. “Bu gerçekten harika bir fotoğraf. Bunu bana da yollaman lazım.”

“Ne... Gerçekten mi?” diye cevapladım, kafam karışmış bir şekilde. Neden bizim birlikte bir fotoğrafımızı istesin ki?

“Kesinlikle. Sen de beğeneceksin,” diye eklerken maki-

neyi bana geri verdi. Kayışını boynuma geçirirken aşağıya ekrana doğru baktım ve kendimi gördüm -15 Tower Close, Reading adresinde oturan Charlie Brown- Fire&Lights grubundan Gabriel West'in yanında, boş bir konser salonunun sahnesinde duruyordu. Kameranin lensinden uzak durmak ister gibi yere doğru bakıyordum o yüzden yüzümden çok şapkam görünüyordu. Gabriel de kameraya bakmıyordu: Son dakikada geri çekilmişti.

"Eee, şimdi ne yapmak istersin?" dedi Gabriel, sanki dünyadaki son kalan iki canlı bizmişiz gibi. Ona kaşlarımı çattım.

"Şey... Senin makyaj odasında olman gerekmiyor mu?"

"Makyaj mı? Beni bundan daha yakışıklı yapmaları mümkün mü?"

Eliyle yüzünün çevresinde bir halka işareti yaptı. Kollarımı kavuşturdum.

"Ne, *şaka yapıyorum*," dedi, elini gür dalgalı saçlarından geçirip perçemlerini alnına düşürürken. Cevap vermedim. "Şu kendini beğenmiş popstar görüntümün bir rol olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silktim.

"Tabii ki... Sakın bana medyanın hakkımda yayınladıklarına inandığını söyleme."

“Medyayı okumuyorum,” dedim, kendimi beğenmiş bir şekilde.

“Ehh işte...” Eliyle çenesini kaşıdı. Bakışları bulutlanmıştı. “Sadece bir kısmı doğru.”

Sahnenin arka duvarındaki saate göz attım. Şov iki saat-ten daha kısa bir süre içinde başlayacaktı ve gerçekçi olmak gerekirse bir daha asla Gabriel ile konuşma şansı yakalayamayabilirdim

Bu şansı kullanmalıyım.

“Yeni şarkını dinledim.”

Hafifçe şaşırmış gibi göründü.

“Beğendin mi?”

Başımı salladım.

“Neyse ki,” diye cevap verdi, “Çünkü duygularım çok kolay incinir.”

Derin bir nefes aldım.

“Kimin hakkında?”

Bu soruyu sorunca yüzünde bir şey değişti. Gözleri hafifçe açıldı, yanakları kızardı.

“Niye soruyorsun ki?”

“Bir nedeni yok. Sadece... Merak ettim.”

Gabriel birkaç saniye başımızın üstündeki sıra sıra projektörlere baktı, sonra arkasını döndü.

“Kimse. Sadece öyle içimden geldi.”

“Oh.”

İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu.

“İnsanlar bana hep böyle sorular soruyorlar. Bu şarkı kimin hakkında, grubun isminin anlamı ne, falan filan.”

“Anlamı ne?”

“Fire&Lights’ın mı?”

“Hı hı.”

Kollarını kavuşturdu.

“Çoğunlukla grup isimlerinin bir anlamı yoktur, öyle değil mi?”

“Bazılarının vardır.”

Sonra yavaşça, adeta kendi kendine konuşur gibi:

“Ben ateşim, o da ışık,” dedi.

“Ne?”

“Şimdi benim *sana* bir sorum var, Charlie Brown,” diye cevap verdi ve beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çekti. Beni kendine doğru birkaç adım çekmesine izin verdim ve bu sırada bir şey anlamak için yüzümü incelediğini fark ettim. Beni inceliyordu.

“Sen hiç saçını açmaz mısın?”

Harika. Daha birlikte on beş dakika bile geçirmemiştik ve benim ezik bir tip olduğuma karar vermişti bile.

“Yaa tabii. Bir sürü partiye gidiyorum.”

Bu bir yalandı.

“Hayır,” diye cevap verdi, bana gülerek. “Yani gerçekten, kelime anlamıyla. Saçlarını açsana.”

Şapkama dik dik bakıyordu, sanki altını görmeye çalışıyordu. Konuşamadım. Olduğum yerde kök salmış gibi kalakalmıştım. Elini kaldırıp başıma götürdüğünde onu durdurmak istedim ama kıpırdayamadım.

Yavaşça, nazikçe şapkamı çıkardı, saçlarım serbest kalınca omuzlarıma düştü. Şapkamın içine tıklılmaktan karman çormandı ve ben elimde olmadan parmaklarımla tarayıp düzeltmeye çalıştım. Bir an için arkama bakınca tam sahnenin kenarında durduğumu gördüm. Yanlış bir adım atarsam düşeceğim çok uzun bir mesafe vardı.

“Biliyordum.”

Gabriel’in kehribar gözleri yine benimkilere kilitlenmişti ve siyah bir altın gibi parlıyordu.

“Neyi biliyordun?”

Şapkam olmadan kendimi o kadar rahatsız hissediyordum ki ona bakamıyordum.

“Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu.”

Kalbimin durduğunu hissettim. Konser salonundaki sessizliğin büyüdüğünü, kabardığını ve beni adeta sarma-

ladığını hissettim. Duyduğum tek şey kendi nefesimin başımın içinde dolaşmasıydı. Bunu düşününce -gerçekten dürüstçe düşününce- Gabriel'in yalan söyleme olasılığı yüzde 99,99'du.

Ama o yüzde 0,01 beni öldürüyordu.

“İnsanlarla böyle alay etmemen lazım.”

Bunu duyunca gözlerini kıstı, sanki alınmış gibi başını yana eğdi. Hâlâ beni seyrediyordu. Sürekli izliyordu. Sonra kör edici beyaz ışıkların altında, aramızda görünmez bir enerji dolaştı ve birdenbire anladım.

Biliyordum, içten içe kendimi bile şoke eden bir kesinlikle emindim; Gabriel West beni öpecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“*N*e... *Kahretsin?!*”

Arkamızdan gelen cırtlak sesi duyunca Gabriel’in yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. Aramızdaki enerji, her ne idiyse çabucak yok oldu, buharlaşıp gitti ve Gabriel çaktırmadan benden bir adım uzaklaştı.

“Gabe... Cidden yani, ne haltlar karıştırıyorsun?”

Yüksek topukların sesi sahnenin üstünde bize doğru takırdayarak yaklaştı. Gabe yavaşça dilini ön dişlerinin üstünde gezdirdi ve yanık elini karışmış saçlarının arasından geçirdi.

“Selam, bebeğim.”

Bu gerçekten çok, çok kötüydü.

“O kız burada ne arıyor?”

Uzaklaşmam gerekiyordu. Hem de hemen.

“Carla, sakın ol biraz.”

“Sakin mi? Ne? Sen kafayı mı yedin?”

Bir şey söylemeden, Gabriel Carla’yı sahne kenarındaki kanatlara doğru yönlendirdi. Tam perdelerin yanına geldiklerinde, geriye bana doğru bir bakış attı. Sanki bana çabucak bir gülücük yollamak istemiş gibi geldi.

Gabriel onu sahneden çıkartıp yakındaki bir odaya doğru yönlendirirken Carla hâlâ ona bağıırıyordu.

Salonda yalnız kalınca hızla baterinin arkasındaki müzik enstrümanlarının durduğu podyumun yanından sıyrılıp geçtim, rastgele bir kapı buldum ve sahneden çıktım. O kapı beni yine başka bir kötü ışıklandırılmış koridora çıkartmıştı ama öbür uçtaki çıkışa varınca keşfettim ki yanlışlıkla yine Gabriel ve Carla’nın olduğu yere geri gelmiştim.

Kapının arkasında, Carla Gabriel’e giydirip duruyordu.

“Sen Gabriel West’sin diye kendini ne sanıyorsun? Bana böyle pislik gibi davranabileceğini mi sanıyorsun? Ha? Öyle mi?”

Kapının üstünde küçük bir cam vardı ve içeriyi görebiliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum ama içimden bir ses makinemi açmamı söylüyordu.

“Ve ben sizi burada bulmasaydım, ne olacaktı Gabe? *Onu öpecek miydin?*”

Makinenin lensi klik klikledi ve Carla’nın iki eliyle Gabriel’i göğsünden iteklediği görüntüyü yakaladı. Gabriel başını sallarken gülüyordu. Tabii ki. Tabii ki asla beni öpmeyecekti.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum, Carla.”

“Oh, gerçekten mi? Çünkü ben senin ona nasıl baktığını *gördüm*, unutma. *Ben de oradaydım*. Ve yüzündeki o bakışı daha önce ben de görmüştüm.”

“Bu saçmalık.”

“O bakışı biliyorum, çünkü...” Durakladı ve duygularını bastırdı. “Çünkü *beni* ilk defa öpmeden önce de böyle bakmıştın.”

Bu yorum Gabriel’i sarsmış gibi göründü, ama sadece hafifçe, sadece bir saniyeliğine.

“Eğer onu *öpecektiysem* bile bu seni niye ilgilendiriyor-muş?”

“*Beni* ilgilendirmek mi? Aman Tanrım Gabe, *ben senin kız arkadaşınım*.”

Gabriel’in bakışları sertleşti.

“Bundan benim yeni haberim oluyor.”

Birden Carla’nın üstüne bir zayıflık çöktü ve sesi titre-

meye başladı. Ben fotoğraf çekmeye devam ettim.

“Ne? Ama sen dedin ki... Geçen hafta, medyanın önünde, Whisky Mist’ten çıkarken...”

“Ben basına bir şey söylemedim. Hep benimle ilgili bir şeyler uyduruyorlar, bunu gayet iyi biliyorsun.”

Carla biraz tökezledi, gözlerini kırptırdı ve yanağından aşağıya bir damla yaş aktı. Bir koltuğa yığıldı. Yavaş yavaş yüzündeki üzüntü ifadesi yerini fesatlığa bıraktı.

“O kız kim ki zaten?” diye tükürürcesine söylendi, duygu yüklü bir sessizlikten sonra.

“Bu olanların, Charlie ile bir ilgisi yok.”

İsmimi onun önünde telaffuz edince üstümden minik tatlı bir ürperti geçti.

“Ah, evet, şu ‘fotoğrafçı’”. Gözleri kısıldı. “Charlie bir erkek ismi.”

“Biliyorum,” diye cevapladı Gabriel, ama ağzının içinden hafifçe gülümsemişti.

“Sadece aptal bir groupie, Gabriel, ünlü biri bile değil. Onunla takılıp ne yapacaksın? *Bizden biri değil o.*”

Gabriel bir şey söylemedi. Sadece ona sessizce baktı.

“İyi, ikiniz gidip kendinize bir oda bulun o zaman, umurumdaydı sanki,” dedi, burnunu çekerek. “Ben gidiyorum. Kızlar, Leicester Square’deki Cosmo partisindeler. Oraya

gideceğim.”

Ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Ona son bir nefret dolu bakış attı. Makyajı iki siyah çizgi hâlinde yüzünden aşağıya akmıştı.

“Lanet olsun Gabriel.”

Ben ne olduğunu anlayana kadar, Carla bana doğru yürümeye başlamıştı. Apar topar kameramı topladım, lensin kapağını kapattım ve arkaya doğru bir adım attım. Kapı açılıp da beni görünce donakaldım.

“Sen hâlâ burada ne arıyorsun?”

Cevap vermedim. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sen kim olduğunu biliyor musun ‘fotoğrafçı Charlie?’” Carla yüzündeki yaşları koluyla silerek iyice yanağına doğru dağıttı. “*Sen bir hiçsin. Hiç.*”

Haklıydı. Ben hiç kimseydim. Gabriel dünyada istediği kızı elde edebilirdi. Beni niye istesin ki?

“Görüşürüz,” diye ekledi, hain bir sesle ve fırtına gibi yanımdan geçip gitti.

Hemen sonra Gabriel kapıda belirdi.

“Vay,” dedi, ağzına bir ciklet atarken. “O karının bu kadar deli olduğunu bilen var mıydı ha? Ne dersin?”

Ona hayretle bakakaldım.

“Sanırım o biraz...”

“Nasıl müziklerden hoşlanırsın?” diye sordu Gabriel, ağzındaki cikleti çiğneyerek sanki son on dakika hiç olmamış gibi.

“Pardon... Ne?”

“Nasıl müzikleri seversin? Çünkü diyorum ki eğer birlikte takılmaya başlayacaksak senin hakkında bir şeyler bilmeliyim, değil mi?”

İyi. Madem oyunu böyle oynamak istiyordu, ben de oynarım.

“Ben gerçek müzik gruplarından hoşlanırım,” dedim, onu sinirlendirmek için. Bir tepki vermedi. “Bağımsız etnik gruplar, hani bilirsin. Ve Reading’deki bazı yerel gruplar.”

Bunu duyunca biraz kaşları çatıldı.

“Haa, mesela kim? Bana bir-iki isim söyle.”

“Bilmem ki. Firefly, The Lightyears.”

Omuzlarını silktiler.

“Onları hiç duymadım.”

“Bu onların iyi olmadığı anlamına gelmez,” diye karşılık verdim.

“Aslına bakarsan o anlama gelir.”

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki benden önce konuştu.

“Her neyse sana bir hediyem var.”

Yakındaki bir raftan, sanki gizli bir saklama yerinden çıkartır gibi, bir CD çıkartıp bana verdi. Eski püskü ve çizik çizikti. Burnumu kıvırdım.

“Ne yapacağım ben bununla? Doksanlara, ait olduğu zamana mı götüreyim?”

“Aslına bakarsan gerçekten de doksanlara ait,” diye cevapladı, sakince. “Kesin olarak söylemek gerekirse ’98. Benim en sevdiğim kayıt. Senin de hoşuna gidebilir diye düşündüm. Artı, e-posta adresim arkasında yazılı.”

Ona kafam karışmış bir şekilde baktım. Bunu bana vermeyi önceden mi planlamıştı yoksa sadece Olly’nin karşısında puan almaya mı çalışıyordu?

“Bu... Gerçekten hoş bir davranış.”

Ben bunu söyleyince bana bakışı, karanlıkta gözlerinin benimkilere kilitlenmesi, kendimi garip bir şekilde çaresiz hissetmeme neden oldu. Zorlukla gözlerimi kaçırdım. Diğerlerini kontrol ettiği gibi beni de kontrol etmesine izin vermemeye kararlıydım.

“Ama... Yani, artık CD dinleyen kimse kaldı mı ki?”

“Önemli olan nokta bu değil, Charlie Brown. Bu albüm benim için gerçekten çok değerli. Kendimi bildim bileli ben de. Onu dinleyerek uykuya daldardım. Hiçbir yerde internet-

ten filan satın alamazsın... Kontrol ettim.”

Başımı salladım ve geri vermeye çalıştım.

“O zaman bunu alamam. Ya kaybedersem filan?”

Bana baktı, gerçekten içimi okumak ister gibi derin derin. Gözlerinin kenarında daha önce görmediğim bir yumuşaklık gördüm. Şarkısını ilk dinlediğimde hissettiğim o acı duygusu, o hafif bulantı yine içimde nabız gibi atmaya başlamıştı.

“Kaybetmezsin,” dedi ve bir şekilde haklı olduğunu biliyordum. Sonra aşağıya, elimdeki CD’ye doğru baktım. Arkasını çevirdim ve yüreğim ağzımdan çıkıyordu neredeyse. Grubun adı *Little Boy Blue* idi.

•

Bu sefer tüm konser boyunca kalma şansım yoktu. Brighton’dan dönüş yolu iki saatten fazla sürüyordu ve yine geç kalırsam ev hapsi cezası alma riskim vardı. Grup sahneye çıkmadan önce biraz fotoğraf çektim. Çoğu soyunma odasında, Yuki ve Aiden’in kaykay yaparkenki fotoğraflarıydı. Sonra ilk şarkıyı dinleyip sessizce çıktım.

Tren yolculuğu tam bir işkenceydi. Telefonumda internet yoktu ve albümün kapağındaki notlar bana bir şey ifade

etmiyordu. Basılı şarkı listesi ve elle yazılmış notlardan tek çıkarabildiğim, Little Boy Blue grubunun beş kişiden oluştuğuydu: Harry (şarkıcı), Kit (piyano), Owen (gitar), Tom (bas) ve Jermaine (bateri). Web adresi yoktu, teşekkür mesajları yoktu, canlı performansları sırasında çekilmiş bir fotoğrafları yoktu ve hatta kapak fotoğrafı bile çok amatörce ve ev yapımı gibi duruyordu. Öyle ki fotoğraftaki iki kişinin yüz hatları bile belli olmayacak kadar bulanıktı. Little Boy Blue grubu her kimse, pek başarılı olamadıkları kesindi. Bu durum, Gabriel'in bu grubu duymuş olmasını ve hatta değer veriyor olmasını iyice garip bir hâle sokuyordu.

Tek yapabildiğim, bir elimde annemin Little Boy Blue tişörtü giymiş fotoğrafı, öbür elimde Gabriel'in albümü ile öylece trende oturmaktı.

Gabriel'e bu grubun ismini daha önce nerede gördüğümü veya hatta ismini bildiğimi bile söylememiştim. Bu kısmen, ona ne kadar güvenebileceğimden emin olmadığım için kısmen de nasıl anlatacağımı bilmediğimdendi. Yani, *"Senin sevdiğin grup, benim ölmüş annemin de bir zamanlar beğendiği grup"* mu diyecektim? Yüksek sesle söyleyince pek bir anlamı yoktu ama kafamın içinde... Kafamın içinde sanki farkına varmadan çözmeye çalıştığım bir bilmecenin parçası gibiydi.

“Parti iyi miydi?” diye sordu babam, salonda elinde buruşuk kâğıtlarla dolaşırken. Elimde iki kamera olduğu aklıma geldi ve yenisini dikkatlice ayakkabı rafının arkasına sakladım.

“Evet,” dedim mesafeli bir şekilde. Bir an önce onun çalışma odasına girip Twin Falls kutusunu karıştırarak ipucu bulmak için ölüyordum.

“Charlie...”

Babam döndü, bana baktı ve baştan aşağıya inceledi. Boğazım tılandı. Yalan söylediğimi anlamış mıydı? İkinci kamerayı mı görmüştü?

“Yatmadan önce ışıkları söndür.”

Bunu söyleyip beni karanlık holde bırakarak gitti.

Babamın yatağındaki yayların gıcırdadığını duyduğum anda, çalışma odasına gizlice sızdım ve sandalyeyi masaya doğru çektim. Sessizce masanın çekmecesini açtım ve dibindeki Twin Falls kutusuna doğru uzandım.

Elim çekmecenin soğuk arka tahtasına değdi.

Kutu gitmişti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Beynim deli gibi çalışıyordu. Eğer kutu gittiye babam burayı karıştırdığımı anlamıştı. Öyle olmalıydı. Kutuyu açmış, paranın ve fotoğrafın yok olduğunu fark etmiş ve kutuyu saklamış olmalıydı. Ama neden?

Bir cevap bulmak için beynimi zorlarken babamın bilgisayarının kontrol paneline bakıyordum. Dizüstü bilgisayarımdaki artık çalışmadığı için evdeki tek CD çalar bu bilgisayardaydı.

Dikkatlice babamın yukarıdan gelen horultusunu dinleyerek bilgisayarın düğmesine bastım, açılmasını bekledim. Masaüstü açılır açılmaz, Gabriel'in CD'sini taktım, internet

tarayıcısını açtım ve *little boy blue* yazıp arama sonuçlarının ekranda belirmesini seyrettim.

Yüz doksan bir milyon sonuç.

Yüz doksan bir milyon sonuç ama öyle görünüyordu ki hepsi de bir bebek ninnisi hakkındaydı.

Bir bilgi olmalı diye mantık yürüttüm. On beş yıl önceki bir müzik grubu hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolamazdı herhâlde? Sayfa sayfa hepsini taradım ve Little Boy Blue diye bir film, bir bilgisayar oyunu ve hatta bir restoran bile buldum... Ama müzik grubu yoktu. *Little boy blue müzik, little boy blue müzik grubu, 90'larda little boy blue'yu* dedim. Hiçbir şey. Sonra, nihayet, sonuna *Amerikan grubu* ekleyince arama motoru on dokuzuncu sayfada bir şey buldu. 2004'te bir forumda, kendisine *rockhayranlarıreading* diyen birisinin yorumu.

Little Boy Blue denen grubu hatırlayan kimse var mı buralarda? Doksanların sonları, akustik rock, piyano ağırlıklı, Reading/Londra civarında çok çalarlardı, Amerika'da da bir-iki turne yaptılar?? İnternette hiçbir yerde onları bulamıyorum ama albümlerini tekrar dinlemek için ölüyorum!! Gerçekten hak ettikleri başarıyı hiç bulamamış değeri bilinmemiş bir grup. Bu arada, geri zekâlı Stereo-

phonics bile HÂLÂ müzik yapıyor. Dünya hiç adil değil!!!

Yazıyı aşağıya doğru taradım, ama birden bitti.

Kimse bu yoruma bir cevap atmamıştı.

Kendimi tekrar koltuğa bıraktım. Belki babam bir yerlere daha bu grubun biletlerini, broşürlerini saklamıştı? Veya belki, eğer yeterince ararsam Twin Falls kutusunu nereye sakladığını bulabilirdim. Saklayabileceği öyle çok fazla bir yer yoktu... Ve şey yani... İtiraf etmek gerekirse babamla benim kafam aynı şekilde çalışırdı.

Hiç ses çıkarmadan, odanın her bir santimetrekaresini aradım, tüm çekmeceleri elden geçirdim, dolapların arkasına baktım, çiçek saksılarını bile kaldırdım. Bir sürü kâğıt, ödeme makbuzları, proje dosyaları, sonsuz miktarda iş evrakı buldum ama şahsi hiçbir şey yoktu. Hiç anı veya hatıra yoktu.

Odanın gizli, karanlık köşe bucağını ararken pencerenin oradaki köşeye sandalyeyi çektim ve üstüne tırmanıp babamın en uzun dosya dolaplarının üstünü elimle sıyırdım. Eski, kurumuş bir tomar kâğıt geldi elime. Üstü kalın bir tozla kaplıydı ve diğer bulduğum her şeyin aksine Reading Belediyesi ile ilgili değillerdi.

Tekrar masaya oturup kâğıtları yaydım ve rastgele bir tanesini elime aldım. Akademik bir sertifikaydı. Zamanla

köşeleri yıpranmış ve yazılar silikleşmişti.

LONDRA ÜNİVERSİTESİ MATEMATİK BÖLÜMÜ

Yılın En Başarılı Öğrencisi, 1994

Ralph Charles Bloom

Ve bir tek bu değildi. O kadar çok sertifika, akademik başarı ödülleri ve üniversite yayınlarından kesilmiş kupürler vardı ki. *“UCL mezunundan matematik konferansında etkileyici bir sunum”, “Ralph Bloom önde gelen akademik dergilerden birinde makalesini yayımladı”, “Üstün yetenekli doktora öğrencisi devrim yaratan bir araştırma programı başlatıyor”*. Bunları okumak, sanki farklı biri hakkında okumak gibiydi: Babamın yıllar içinde yavaş yavaş yok olup gitmiş değişik bir versiyonu gibi.

Sertifikaların ve gazete kupürlerinin arasında, ağzı açık bir zarf buldum. Üstünde babamın el yazısıyla Kuzey Amerika’da bir motelin adresi yazılmıştı. İçinde bir mektup vardı. Dışarı çıkardım, kulaklıklarımı babamın bilgisayarına bağladım, Little Boy Blue albümünün çalma tuşuna bastım. CD döndü ve makinenin içinde vınladı. Birkaç saniye sonra

açılış parçası giriş yapınca güçlü ve zengin bir erkek sesi, piyano eşliğinde söylemeye başladı. Piyanonun tonu, ilginç bir şekilde tanıdıktı: Biraz metalik, sanki akordu bozulma sınırında dolaşan eski bir enstrüman gibi. Ve orada, etrafım geçmişin fısıltılarıyla sarılmış bir şekilde otururken bu ses beni rahatlattı ama neden olduğunu anlayamadım...

Sonra, kulağımda eski piyanonun sesi bana eşlik ederken babamın mektubunu açtım ve okumaya başladım.

Wildwood Moteli
Atlantik Caddesi, New Jersey
Amerika Birleşik Devletleri
27 Aralık 1999

Sevgili Katherine,

Bu ismi görünce bedenim kasıldı.
Bu mektubu anneme yazmıştı.

Orada meşgul olduğunu biliyorum ama sana yazmak zorundayım. Haftalardır senden hiçbir haber almadık, ne e-posta ne mektup. Bana verdiğin numarayı aradığımda, son kaldığın adres olarak burayı verdiler. O yüzden bir şan-

sımı denemek istedim. Belki sen bu mektubu hiç görmeyeceksin bile.

İyi olduğunu duymaya ihtiyacım var. Güvende olduğunu ve yakında eve döneceğini.

Burada işler sarpa sarıyor ve ben bunun altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Kirayı ödemek için ekstra mesailer ve Charlie'ye bakmanın dışında ders çalışmaya hiç vaktim kalmıyor. Üniversite sabır gösterdiğini söylüyor ama araştırmamda çok geri kaldım ve eğer bir şeyleri değiştiremezsem doktoramı iptal edeceklerini söylüyorlar. Onca yıllık emeğim çöpe gidecek. Bir yerlerde aptal bir iş bulmam gerekecek ve büyük ihtimalle Londra'dan taşınmam. Korkuyorum K, gerçekten korkuyorum ama kızımızı her şeyin önüne koymak zorundayız. Ona hak ettiği hayatı vermek zorundayız.

En önemlisi bu. Her şeyden çok küçük Charlie için endişeleniyorum. Onun çocukluğunun çoğunu kaçırıyorsun ve her geçen gün daha güzelleşiyor... Onunla gurur duyarsın.

Ben duyuyorum.

Lütfen eve dön.

Sevgiler, Ralph.

Son cümleyi okurken yanaklarımın gözyaşlarından sı-

nılsıklam olduğunu fark ettim.

Little Boy Blue şarkısı artık zirve noktasına ulaşmak üzereydi, piyano notaları havada dönüyordu, ses en tepe noktasına varmıştı ve ben son paragrafı tekrar okurken üzerime nefes almamı zorlaştıran bir ağırlık çökmüştü. Babam bana hiç benimle gurur duyduğunu söylememişti. Şimdi burada, eskiye ait bir hayalet gibi, bana kalbini bir mektupta açıyordu. Bana asla yüzüme karşı söylemeyeceği şeyleri söylüyordu.

Eski piyanodan yankılanan notalardan beynim uğuldar-ken gözlerimi sildim ve zarfın ön tarafını tekrar inceledim. Her ne kadar adres yazılmış olsa da üzerinde hiçbir posta damgası yoktu. Dahası, mektup 27 Aralık 1999 tarihliydi... Annemin ölümünden birkaç gün öncesi.

Büyük ihtimalle o, bu mektubu hiç görmemişti.

Bu kasvetli hüznün içinde oturmuş, elimdeki mektubu tutarak Gabriel'in albümünü dinlerken ve gözlerim ağla-maktan yanarken birden Little Boy Blue cümlesini daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

Bu bir şarkının içindeydi.

Yıllardır duymadığım bir şarkı. Ve beni anneme bağla-yan tek hatırama aitti.

Şarkının ismi, Beşikteki Kediler'di. Kimin olduğunu

veya ne zaman çıktığını bilmiyorum ama çok çok eskiydi. Altmışlardan, belki de yetmişlerden bir halk şarkısı. Ve o şarkıyı herhangi bir yerde duyduğum zaman, radyoda, bir filmde veya bir dükkânda çalarken sanki bir sinema sahnesi gibi gözümün önüne bir görüntü gelirdi. Ben arabanın arka koltuğundaydım ve annem ön koltukta oturuyordu. Arabayı babam kullanıyordu. Otobanda gidiyorduk. Hava karanlıktı ve şakır şakır yağmur yağıyordu. Yanımızdan turuncu ışıklar geçip giderken farların ışıkları penceredeki yağmur damlalarının arasından alacalı yansıyor. Beşikteki Kediler radyoda çalıyordu ve ben kendimi çok sıcak ve güvende hissediyordum. Sanki evimize dönüyormuşuz gibi.

Ve hepsi bu kadardı.

Ailemin bir arada olduğuna dair hatırladığım tek anı buydu ama bunun gerçek olup olmadığına bile emin değildim. Fakat bu şarkıyı her duyduğumda, beni o güne geri götürüp aynı sıcak, güvenli, bir yere ait olduğumu hissettiğim ama derinlerde biraz da hüznü bir ana taşıyordu. İçimi garip bir şekilde ürpertiordu, sanki mutlu bir rüyadan uyanıp kendini karanlıkta bulmak gibiydi.

Daha önce bunu atlamıştım ama şimdi fark ediyordum ki Little Boy Blue cümlesi bu şarkıda geçiyordu... Ve şimdi de bu albümün kapağındaydı, annemin fotoğrafındaydı ve

Twin Falls kutusundaki tüm bilet koanlarındaydı. Nasıl olduğuna emin değildim ama kalbimin derinliklerinde bir yerde, hepsinin birbiriyle bir ilişkisi olması gerektiğini hissetmeye başlamıştım.

“Charlie?”

Merdivenlerde ayak sesleri.

Babam uyanmıştı.

Arama motorundaki geçmiŐi silip çabucak bilgisayarını kapattım. Mektubu ve sertifikaları dosya dolabının üstüne koyup Little Boy Blue CD’sini kamera çantamın içine kaydurdım ve babamın mutfakta bir bardak su doldurduğunu duyduğum sırada, çalışma odasından oturma odasına yavaşça süzüldüm.

Birkaç saniye sonra, sahte bir esnemeye koridora ıktım.

“Ah, buradasın,” dedi babam, kaşlarını çatarak. Gözlerimin hâlâ ağlamaktan kızarmış olmasından endiŐeliydim. “Geç olduğunun farkındasın değil mi?”

“Biliyorum,” diyerek başımı salladım. “Sadece... Okuma-ya dalmıŐım.”

Babam yarı uykulu bir şekilde başını salladı, merdivenlerden çıktı ve gölgelerin arasında kayboldu.

Yukarı odama çıktığımda, yapmam gereken tek bir şey kalmıştı. Konserde çektiğim fotoğrafları hızla geriye doğru

taradım, kaykay yapan Yuki'yi, gitarını tıngırdatan Aiden'i geçip Gabriel ile beraber boş sahnede, ışıkların altında durduğumuz fotoğrafa geldim. Yeni bir e-posta gönderisi açıp dosyayı ekledim ve bana verdiği adrese yolladım: Ama niye bu fotoğrafı istediğini hâlâ anlamış değildim.

Sonra, fotoğrafı bir daha inceledim. Birbirimize çok yakın duruyorduk, arkamızda devasa Fire&Lights pankartının altında enstrümanlar sıralanmıştı ama ikimiz de kameraya bakmıyorduk. Ben bakışlarımı yere dikmiş, gözlerimi kırpıp fotoğrafı mahvetmemeye çalışıyordum ve Gabriel ise siyah saç tutamları gözlerinin üstüne düşmüş, dikkati başka yerde ve gülümsüyordu. Yavaş yavaş, niye onun da kameraya bakmadığı kafama dank etti.

Çünkü direkt olarak bana bakıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

“**H**adi ama... Dedikodu versene? Lütfeeeeen!! Ben
senin EN İYİ ARKADAŞINIM.”

Melissa’ya ne kadarını anlatacağımı bilemiyordum. Tüm olanlar fanteziden öte bir şey olmadığı için kimseyle bunu paylaşabileceğimi sanmıyordum... En iyi arkadaşım ile bile. Ayrıca, *sanırım dünyaca ünlü bir popstar benim hakkımda şarkılar yazıyor* cümlesini aklımdan geçirmek bana bile delice gelirken bunu bir de yüksek sesle söylemek iyice saçma olacaktı.

“Anlatacak bir şey yok valla. Konserlere gidiyorum. Fotoğraf çekiyorum. Eve geliyorum.”

Bizim sokağın köşesinden dönerken Melissa atkuyrukla-

rını çekiftirdi ve havaya kocaman beyaz bir duman salarak ofladı.

“Manyak mısın sen? Sen GERÇEKTEN DELİRDİN Mİ? Bir sürü kıyak şey biliyorsundur, artık grupla arkadaş oldun. Gabriel ve Carla ne yapıyorlar? Hâlâ onu terk etmedi mi? Hampton Beach’de öyle bir cadı ki Gabriel mutlaka onu başından atmıştır.”

“Mel, onun bir televizyon programı olduğunun farkındasın, değil mi?”

Melissa ellerini kalçalarına dayadı.

“Ehh... Şey... Ama rol yaparken bile, aslında içten içe bir cadı olduğunu anlayabiliyorsun.”

Gülümsememi bastırdım. Melissa ne kadar haklı olduğunu bir bilseydi.

“Her neyse,” dedim, onun evinin önünden geçerken, “Yarın görüşü...”

“Gabriel’in her bir kız arkadaşıyla ne kadar vakit geçirdiğini kontrol ediyordum ve Carla’nın süresi *kesinlikle* doldu.” Melissa kendi evine sapmak yerine, benimle beraber yürümeye devam etti. “Bendeki tablolara göre...”

“Çetele mi tutuyorsun?” diye sordum, bahçe kapısını açarken. Melissa da peşimden bahçeye girdi.

“EVET TUTUYORUM. Son derece kesin, dikkatle araş-

tırılmış tablolar ve grafikler, bana Gabriel'in bir sonraki ilişkisini ne zaman, nerede ve nasıl sona erdireceğini söylüyor. Bir çeşit Gabriel West kalp kırma algoritması."

Ona bakakaldım ve anahtarlarımı bulmaya çalıştım.

"Çok garipsin."

Ön kapıdan içeri girince Melissa da peşimden daldı.

"Aslında bir kere datayı toplayınca yapması çok kolay oldu, çünkü Mac'de müthiş bir program var. Tüm hesaplamaları senin için yapıyor, hani bilirsin işte, doğru parametreleri verdiği sürece tabii ki."

Nefes almak için kısa bir süre durakladı ve ben de merdivenlerin altında durup ayakkabılarımı çıkardım.

"Melissa beni evin içine kadar takip ettiğinin farkında mısın?"

Bunu hiç umursamadan, merdivenlerden yukarı peşimden gelmeye devam etti.

"Sonra bu parametreleri alıyorsun, birazcık güzel bir programlama yapıyorsun ve istediğin gibi bir veri tabanı oluşturabiliyorsun."

İlk katın sahanlığına ulaşmıştık.

"Benim şu tarih ödevini bitirmem lazım Mel, o yüzden..."

"Haftalardır odana gelmedim," diye devam edip kapıdan içeri beni sıkıştırarak aynı anda girdi. "Bu çok GARİP ama

öyle değil mi?!”

“Evet, kesinlikle çok garip.”

“Burayı biraz toplamalısın, Charlotte,” derken yerde duran bazı kıyafetleri tekmeleyip kenara attı. “Her taraf çöp dolu.”

Okul çantamı masanın altına fırlattım ve yatağıma doğru yürüdüm. Arkamda Melissa’nın eşyalarımı karıştırdığını duyuyordum.

“Bu ne?”

Midem kasıldı. Anında neyi bulduğunu anlamıştım.

“Hiiiç,” dedim dönerek. “Bir müzik grubu işte.”

Melissa Gabriel’in CD’sini elinde evirip çeviriyor, sanki bir tarihi eser kalıntısıymış gibi inceliyordu.

“Bir albüm? Hem de CD’de?” Bana yüzünü buruşturarak baktı. “Nesin sen, kırk yaşında filan mı?”

“Çok komik. Ver onu bana, önemli bir şey değil.”

Ama çok geçti.

“Little Boy Blue? Hiç duymadım. Kızım, bu gerçekten çok eski moda...”

“Atacaktım zaten,” dedim, elinden almak için uzanırken. Melissa geri kaçtı ve kapağın arkasına dikkatle baktı. Eğer şanslıysam belki Gabriel’in notunu görmezdi.

“Vayy anasını.”

Gözleri yerlerinden fırlamıştı.

"İNANAMIYORUM, BU GERÇEKTEN GABRIEL WEST'İN E-POSTA ADRESİ, AMAN TANRIM BU GABRIEL VE..."

"Mel, sakın ol. Mel."

Olduğu yerde aşağı yukarı zıplayıp duruyordu.

"Lütfen bana bunun onun olduğunu söyle. Bana Gabriel'in buna dokunduğunu söyle. Amantanrımamantanrımamantanrımamantanrımamantanrı."

"İyi, tamam evet. Gabriel verdi bana. Şimdi alabilir miyim lütfen?"

"Ama neden? Neden Gabriel sana bunu verdi? Onunla konuştun mu? Ona dokundun mu? Bana onun saçından bir parça getirebilir misin?"

Derin derin iç geçirdim.

"Dur bir dakika... Charlotte..." Melissa parmağıyla CD kapağının arkasına vuruyordu. "Charlotte, burada ÜÇ TANE ÖPÜCÜK var."

Kendimi toparlamak için duraksadım.

"Hadi ama Melissa. Herkes her şeyin üzerine öpücük koyuyor, öyle değil mi? Hiçbir anlamı yok."

"Üç tane. Gerçek. Öpücük. Bu seni öpmek istediği anlamına geliyor. GABRIEL... SENİ... Öpmek istiyor." Delirmiş

gibi kafasını sallıyordu. “ÜÇ DEFA.”

“Tamam, iyi,” dedim, onu mantosunun yakasından kavrayıp. “Gabriel’le biraz vakit geçirdim, bunun en sevdiği albümlerden biri olduğunu ve bir dinlemem gerektiğini söyledi. İşte o kadar.”

Bana gözlerini kısarak baktı.

“Gerçekten mi?”

“*Yemin ederim.*”

“Bak en iyi arkadaşlar birbirine yalan söylemez, değil mi?”

Başımla onayladım ama içim suçluluk duygusuyla burkuldu.

“Ve ben asla sana yalan söylemem Charlotte Bloom, o yüzden bana martaval okumuyor olsan iyi edersin.”

“Gerçek bu. Söz veriyorum.”

Bana diktiği ölümcül bakışlarına cesaretle karşılık verdim. Sonunda, albümü rafa geri koydu.

“Bunu nasıl yapabiliyorsun anlamıyorum,” dedi, kendini benim tekerlekli sandalyeme bırakıp kendi etrafında dönüp dururken. “Yani demek istiyorum ki nasıl onun etrafında olmaya dayanabiliyorsun? Ben olsam bütün gün yüzünü yalardım.”

“İyy, iğrençsin.”

“Hiç de değil.” Gözlerini kapattı ve kendine sarıldı.

“Mmmm. Gabriel West’in yalamalık yüzü.”

“Beni artık korkutmaya başladın, Melissa. Lütfen gider misin?”

Gözlerini açtı ve bana yavru köpek bakışlarıyla baktı.

“Ohh, ama nedennnn?”

“Çünkü ben...”

EĞER GİTMEZSEN SENİ ÖLDÜRECEĞİM.

“Gerçekten şu ödevi bitirmem lazım.”

Yavru köpek bakışlarıyla bana acıklı acıklı bakmaya devam etti. Kollarımı kavuşturup bekledim. Sonunda bana dilini çıkardı ve sırt çantasına uzandı.

“Sen bilirsin, huysuz cadı,” derken atkısını boynuna sardı. “Yarın görüşürüz. Ama yeni bir şeyler olursa bana HE-MEN söyleyeceksin, anlaştık mı?”

İçimi çektim, tekrar.

“Anlaştık.”

Bunun üzerine bana sıırttı, merdivenlerden fırtına gibi indi ve paldır küldür evden çıkarken kapıyı öyle bir çarptı ki duvarlar titredi. Arkasından ortalık sakinleşti ve yalnız başıma kaldığımda, kendimi Gabriel’in rafın üstünde duran CD’sine bakarak Beşikteki Kediler şarkısını, annemin Little Boy Blue tişörtünü ve Twin Falls kutusundaki bilet koçanlarını düşünürken buldum.

O müziği tekrar dinlemeliydim. Dinlemeye ihtiyacım vardı. Gabriel'in albümünün bir yerlerinde bazı cevaplar, beni rahatlatacak bir şeyler, ipuçları, noktaları birleştirmeye yardım edecek bir şeyler olmalıydı. Kutuyu açtım ve kalbime bir korku saplandı.

CD kutusu boştu.

"Bu albüm benim için gerçekten önemli," demişti Gabriel. "Kendimi bildim bileli bende... Hiçbir şekilde internetten satın alamazsın." Ve daha kırk sekiz saat bile geçmeden onu kaybetmişim.

Ama nerede? Melissa mı almıştı? Çantamdan mı düşmüştü? Veya...

Babamın bilgisayarını. Bilgisayarın içinde bırakmışım.

Bilgisayarın açılmasını beklerken parmaklarımla masanın kenarında tempo tutuyordum. Babam daha en az bir saat eve gelmezdi. Bu da bana tüm şarkıları indirip kendime e-posta ile yollayarak güvenli bir şekilde dizüstü bilgisayarına yükleyecek kadar vakit bırakıyordu. Şanslıydım ki CD'yi benden önce bulmamıştı. Ona sormadan iş bilgisayarını kullanmam kesinlikle kurallara aykırıydı.

Fakat evet, benden önce bulmuştu.

Çünkü CD orada da yoktu.

Tekrar tekrar açma düğmesine bastım. Ümitsiz bir şekil-

de mekanizmanın takıldığını ve her an bir klik sesiyle açılıp CD'nin ortaya çıkmasını hayal ediyordum. Böylece onu güvenli bir şekilde odama geri götürebilirdim.

Ama tabii ki böyle bir şey olmadı. Her nedense babam ona el koymuştu.

Ve yapabileceğim tek şey beklemektir.

Yarım saat sonra babamın anahtarı kilitte döndü.

“Charlie?”

Yatak odamda Killers'ı sonuna kadar açmıştım. Belki babamı yeterince uzun zaman uzak tutarsam unutturdu. Belki tümüyle geçip giderdi.

“Charlie.”

Kapımda kızgın bir vuruş.

“Ne?”

“İçeri geliyorum.”

Babam normalde kapının girişinde koridorda dururdu ama bu sefer kapımı arkasına kadar açtı ve dosdoğru içeri girdi. Elinde Gabriel'in CD'si vardı.

“Bu sabah bunu bilgisayarımda buldum.”

Ağzımda “özür dilerim” gibi bir şeyler geveledim, ama havada eriyip gitti.

“Çalışma odamda ne yapıyordun?”

“Benim CD çalarım çalışmıyor, baba.” Dizüstü bilgisa-

yarımın ekranına konsantre olmuş gibi yapıyordum. “Bu kadar kızmana gerek yok, senin bir şeylerine bakmadım.”

Babam öne doğru geldi ve gümüş rengi diski bana uzattı.

“Bunu nereden buldun?”

“Ne?” dedim sonunda başımı kaldırıp.

“Bunu nereden buldun?”

Yanakları kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hatırlamıyorum,” dedim ve sonra kendimi düzeltip ekledim: “Yani, birisi bana ödünç verdi demek istedim.”

“Kim?”

“Melissa almış, hayır işleri için ikinci el şeyler satan bir dükkândan.”

Babam elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerini sımsıkı kapattı ve sonra açıp duvara doğru konuştu.

“Bu müziği dinlemeni istemiyorum.”

“Neden ki? Eski bir grup, hem içinde küfür filan yok ki.”

“Derdim küfür değil.”

“O zaman geri ver.”

Babam başını yana eğmiş, bana merakla bakıyordu. Sonra başını ağır ağır salladı.

“Neler oluyor baba? Sorunun ne? Bana ait şeyleri öylece benden alamaz...”

“Charlie!” diye haykırdı ve sesi bana bıçak gibi saplandı.

Daha önce bana sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Bir kere bile.

Babam bana bir süre dik dik baktı. Bu bakışta kızgınlık, üzüntü ve iğrenme, hepsi bir aradaydı. Boynundaki damarlar yemyeşildi ve kabarmıştı.

“Bu evde bu müziği istemiyorum. Anladın mı?”

Ona gerçeği sorabilirim diye düşündüm. Twin Falls ve Little Boy Blue hakkında, annemin mektubu, Amerika’da neler olduğu ve gerçekten nasıl öldüğü ile ilgili. Ona hâlâ kızıyla gurur duyup duymadığını sorabilirdim.

Ama tüm bunların yerine, rüzgâr penceremin camını titretirken babamın odamdan çıkıp gitmesini ve kapıyı hızla çarpmasını seyrettim.

*

“Hadi kızlar, acele edin! Bu yarış kendi kendine bitmeyecek ya.”

Yağmur damlaları soyunma odalarının tavanını döerken ve lastik ayakkabılarımı bağlarken boğazım kuruyordu. Beden eğitimi dersinden nefret ediyordum. Kısmen bu konuda hiç iyi olmadığım için kısmen de görünmez olmanın en zor olduğu ders olduğundan.

“Görünen o ki oğlanlar tam beş dakikadır hazır bekliyorlar...”

Bayan Blake saatini tekrar kontrol etti ve odayı denetlemeye devam etti. Kızların çoğu daha yarı giyinikti. Gü-lüşerek ve sohbet ederek kıyafet torbalarını karıştırıyorlardı. Bazılarının koşuya çıkmadan *önce* makyaj yaptıklarına emindim.

“Eğer hemen kafanızı toplamazsanız, sizden önce koşuya başlayacaklar.”

Okulda odaklanma kabiliyetimi tümüyle kaybetmiştim. Gabriel’le yaptığımız konuşmalar, babamın mektubundan parçalar ve annemin kocaman Bambi gözleri sürekli kafamda dönüp duruyor, düşüncelerimi kâğıda dökülen mürekkep gibi bulandırıyor. Hâlâ babamın iki gece önce bana söylediklerinden, bana bağırma şeklinden ve sesindeki öfkeden dolayı huzursuzdum.

O günden beri konuşmamıştık.

“Biraz sessiz olun, on birinci sınıflar,” diye karga gibi bir sesle söylendi Bayan Blake, elinde bir düdüğü. Hepimiz başlangıç çizgisinde titreyerek duruyorduk. Sıraya şöyle bir bakıp sınıf arkadaşlarımı değerlendirdim. Geçen seneye bakarak kimin hızlı, kimin yavaş olduğunu hatırlamaya çalıştım. Benim taktiğim, en baştan biraz geride kalmak ve

böylece yanlışlıkla en önlerde yer almamak, ama en arkadan gelen döküntülerin arasına da düşmeden ortalarda bir yerde bitirmektir.

“Hazır, başla!”

Sırılsıklam, çamurlu spor sahasının etrafında güçlkle koşarken yağmur yüzümüze ve çıplak bacaklarımıza vuruyordu. Her zamanki tipler en öndeydi, fazla kilolu olanlar en arkada ve geri kalan herkes -ben dahil- ortalarda koşuyorduk. Etrafım insanlarla doluydu ve o yüzden gittikçe daha net fark ediyordum ki hepsi bana gülüyorlardı.

Önce hafiften başladı, sadece bir veya iki kız. Bu okulda sık sık olduğu için önce önemsemedim ama sonra bir espri dolaşmaya başladı. Sanki devasa bir kulaktan kulağa oyunu gibiydi. Paylaştıkları sır her neyse kısa sürede tüm gruba yayıldı. Her yönde buruşturulmuş yüzler, sallanan parmaklar ve yargılayan gözler vardı.

Bir saat sonra yarışı bitirmiştik. Elimden geldiği kadar çabuk duş alıp giyindim ve kimseyle konuşmadan soyunma odasından çıkıp kantinde boş bir masa buldum. Melissa salı öğlenleri bilgisayar kulübüne gittiği için arkamda bir ses duyduğumda, yaklaşık yirmi dakikadır yalnız başıma otuyordum.

“Hey, bakın. *Reading'in en favori yosması.*”

Bugün Aimee'nin yanında arkadaşları vardı ve kıkırdamalarını duyabiliyordum.

“Dedim ki... *Reading'in en favori yosması.*”

Bu sefer Aimee sandalyemin arkasına sert bir tekme atmıştı. Elimdeki sandviçi düşürdüm.

“Yemeğimi yemeye çalışıyorum,” diye cevap verdim, arkamı dönmeden. Birkaç saniye sonra, beni yakamdan yakalayıp sertçe sandalyeden kaldırdı.

“Ne dediğimi duymadın mı?”

Kendimi elinden kurtarmaya çalıştım ama çok güçlüydü.

“Evet, duydum.”

“Sana sürtük dedim,” dedi burnunu kıvrırarak. Beden dersinden kalma saçları hâlâ yağlıydı. “Çünkü öylesin.”

Aimee ile masanın arasına sıkıştığımı fark edince içinden bir korku alev gibi yükseldi. Bir adım geri çekilmeye çalıştım ve sandalyenin ayağı gıcırdadı.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Aimee iyice bana doğru eğildi. O kadar yakındı ki yanaklarındaki rimel kırıntılarını görebiliyordum.

“Buna inanacağımı mı sanıyorsun?”

“Gerçekten... Anlamıyorum.”

Sabırsızca parmaklarını şıklattı ve kızlardan birisi ona doğru grupta elden ele bir akıllı telefon yolladı. Aimee sura-

tımın önünde tuttu. Cips tuzuyla lekelenmişti.

Fire&Lights grubunun hayran bloğu sayfası açıktı.

GABRIEL WEST İLE BERABER GÖRÜLEN BU İSİMSİZ KIZ KİM?

Gabriel'in sahnede sıradan bir hayranıyla çekilmiş gizli fotoğrafı dışarı sızdı.

İyi dinleyin F&L grubu hayranları çünkü bugünkü dedikodu çok merak uyandırıcı!!! Bu fotoğraf -bize gizli bir kaynaktan ulaştı- bizim güzelim Gabriel West'imizi, boş bir sahnede, bir hayranına sarılmış olarak gösteriyor... Hatta kaynağımız BİRLİKTE bile olabileceklerini söylüyor?!

Ne haltlar karıştırıyorlar?!?!

BU NE ANLAMA GELİYOR MİLLET??? Biz hâlâ Carla'yla olduğunu zannediyorduk ama bu fotoğrafı görünce Carla onu anında terk edecektir!!! Hem düşünsenize Gabriel niye Hampton Beach'deki nefes kesici oyuncuyu böyle aptal bir groupie için hem de ünlü (ve

hatta seksi) bile olmayan biri için değiştirsin ki???

Yorumlarınızı aşağıda bekliyoruz!! Bu işin köküne inmemiz lazım. :) :) :)

Arkası Yarın!! xxx

Not: Unutmayın, bu haberi ilk defa burada duyduanız :-)

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Bloğun altında bulanık bir fotoğraf vardı. Ben ve Gabriel, beraber, Brighton'daki sahnede, Gabriel'in benim kameramla çektiği fotoğraf.

Midem bulanıyordu.

"Tanrım, şunun hâline bakın!" diye güldü Aimee, telefonu indirirken. "Yemyeşil kesildi. İyi misin Bloom?"

Bu nasıl olmuştu? Özel fotoğraflarımdan birinin internette ne işi vardı? Ve bizim "birlikte olabileceğimiz" dedikodusunu kim başlatmıştı? Midem yanıyordu ve acı duygusu damarlarımda alev gibi yayılıyordu.

Sandalyeme neredeyse yıkılırcasına oturdum ama pençe

gibi bir el boğazıma yapışıp beni dik durmaya zorladı.

“Şimdi dinle beni,” dedi Aimee, sesini alçaltarak. Omzunun üstünden arkaya bir göz attı ve elini iyice sıktı. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, sürtük.”

Boğuk sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü ve beni boğazımdan tutup iyice kendine doğru çekti. Boyalı tırnakları derimi yırtıyordu.

“Bir popstarla yatınca popüler olacağını mı sanıyorsun ha? İnsanların senden hoşlanmasını mı sağlamaya çalışıyorsun, Bloom?”

Bu kadar yakından bakınca gözleri kömür karasıydı. Ona bakmaya dayanamıyordum ama beni tam yüzünün önünde öyle bir kısıtırmıştı ki tuz, sigara ve cips yağının kokusunu alabiliyordum. Başımı sallayıp gözyaşlarımı durdurdum.

“Hayır, ben...”

Son bir kere sıkıp beni bıraktı. Öksürerek ellerimi boğazıma götürdüm.

“Buna pişman olacaksın.”

Boğazımı sıkmasından dolayı hâlâ düzensiz bir şekilde nefes alırken Aimee’nin, peşinde arkadaşlarıyla beraber çıkıp gitmesini izledim. Giderlerken bir-iki tanesi bana aşağılar gibi baktılar. Kantinde, insanlar gruplar hâlinde bana bakıyorlar ve fısıldaşıyorlardı. Sandviçimi torbaya tıkıp tuvalete koştum. Kendimi

kilitleyip gözyaşlarımın sessizce akmasına izin verdim.

O gün tüm öğleden sonra okulda kalmaya dayanamadım. Beşinci ve altıncı saatler arasındaki teneffüste Melissa beni tuvalette buldu ve elinden geldiğince teselli etmeye çalıştı. Bana (aralarda sürekli “Aman Tanrım, o kadar seksi ki”yi ekleyerek) Gabriel’in beni bulduğu için çok şanslı olduğunu, okuldaki herkesin sadece kıskançlıktan çatladığını ve düğünümüzde baş nedime olmak istediğini söyleyip durdu. Hatta beni bir ara güldürdü bile, bir saniye için. Fakat son derse gittiğinde, ben benimkine gitmedim. Koridorlar boşalana kadar bekledim ve sonra arkama bakmadan çıkıp gittim.

Kanalın orada köprüde durup yoğun ve yeşil suyun tembel tembel akmasını, odunların ve döküntülerin pis köpüklerin arasında belirip kaybolmasını seyrettim. Reading kasaba merkezinin uğultusu arkamdan, ta uzaklardan geliyordu ve dondurucu rüzgâr yanaklarıma vuruyordu.

Eğer sırrım açığa çıkarsa ne olur diye uzun uzun düşünmüştüm. Bunun bir ihtimal olduğunu biliyordum ama her zaman biraz korksam da okuldakilerin en azından etkileneceklerini ve hatta biraz kıskanacaklarını ümit etmiştim. Ama böyle olmamıştı. Kızlar bu konuda çok hasettiler ve sanki bu durum benden daha da nefret etmelerini sağlamıştı.

Gabriel'e gelince niye bu fotoğrafı sızdırmaya tenezzül etmişti ki? Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Onun dünyasına ait olmadığımı. Ona yollamam için o kadar çok ısrar etmişti ki belki de başından beri bunu planlamıştı. Sonra aklıma Carla geldi. Fırlayıp gitmeden önce bana bakışı ve beni "aptal groupie" diye nitelendirmesi, aynı yazıdaki gibi. Belki de bunu ikisi birlikte, bana bir ders vermek için planlamışlardı.

Eğer bu doğruysa kesinlikle işe yaramıştı.

O akşam daha geç saatlerde, Tower Close'a doğru köşeyi döndüğümde, birdenbire içimi bir korku kapladı. Ya okul erken ayrıldığımı fark edip babama telefon ettiyse? Onun çalışma odasında ne bulduğumu biliyordu ve benden bir şey sakladığının farkında olduğumu da. O akşam Gabriel'in albümüne gösterdiği şiddetli reaksiyon sadece kafa karıştırıcı değil, aynı zamanda korkutucuydu da. Biz iskambil kâğıdından bir evde yaşıyor gibiydik. Bizi bir arada tutan sadece tozdu ve bir hatayı daha kaldırmazdı.

Eve geldiğimde, babam araba yolunda durmuş, bekliyordu.

"Charlie, neler oluyor?"

Çabucak bir bahane bulmam gerekiyordu.

"Açıklayabilirim, baba, ben..."

Babam elindeki feneri yakıp arkasındaki arabayı aydın-

latınca kelimelerim rüzgârlı havada dağılıp gitti. Aniden elimle ağzımı kapadım: Birisi arabayı mahvetmişti. Camlardan biri kırılmış, tüm kaporta çizilmiş, yırtılmış ve kapılar kırmızı spreyle boyayla kafes gibi boyanmıştı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?”

Başımı salladım ama metale grafiti olarak yazılmış üç kelimeyi görünce kim olduğunu hemen anlamıştım.

“Bu ne demek, Charlie?” dedi babam kaba ve hırıltılı bir sesle. Elindeki fenerin ışığı hafifçe titriyordu. “Gabriel kim?”

Onun ağzından çıkınca Gabriel kelimesi, sanki yanlışlıkla barut yutmuş gibi acı ve kuru geliyordu. Bu isim onu, nedense çok altüst etmiş görünüyordu.

“Sadece okuldan bir çocuk, baba. Onu tanımıyorum bile.”

Aimee’nin bana öğlen yemeğinde söylediklerini düşününce kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Buna pişman olacaksın.

“Bunu öderim, söz veriyorum,” diye kekeledim. “Fotoğraf makinemi satarım veya dizüstü bilgisayarımı veya... Sadece lütfen, *lütfen* okula haber verme.”

Eğer onu ispiyonladığımı düşünürse Aimee’nin bana neler yapacağını hayal bile edemiyordum.

“Bana söylemediğin bir şey mi var?” dedi babam feneri

bana doğru sallayarak. Gözlerimi kapattım ama ampulün o delice ışığı çoktan retinamı yakmıştı.

Babam bir şeyler söylememi bekledi ama dilimi ısırıp düşüncelerimi kendime sakladım. *Bana söylemediğin bir şey mi var?* Ben de onun silüetine bakarken aynı şeyi sormak istiyordum: Neden bana anneme gerçekte ne olduğunu açıklamıyorsun veya neden Twin Falls kutusunu sakladığını veya evde bize ait hiç fotoğraf olmadığını? Bunları açıklamak ister misin?

Üstümüze hafif bir yağmur yağıyordu.

“Hayır,” diye cevap verdim. Sesim gecenin karanlığında çok zayıf çıkmıştı.

“İyi... Sadece... Tamam. Sigorta şirketini arayacağım,” dedi babam. Eve doğru yürüyüp kapıyı çarparak kapattı ve beni dışarıda, parçalanmış, kararmış arabayla yalnız bıraktı. Araba yolunda kırık cam parçaları duruyordu.

Kelimeleri tekrar okuyunca içime sessiz bir korku çöktü.
Gabriel’in küçük fahişesi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cumartesi akşamüzeri, Güney Londra.

Gürültülü bir tren istasyonunun önünde kalabalık bir caddede durmuş, yolun karşısında, adı Clapham Grand olan büyük kırmızı tuğlalı binaya bakıyordum. İçeride Fire&Lights, yeni bir müzik videosu çekiyordu.

Işık değişti ve kararlı bir şekilde karşıya geçerken kafamdan cümlelerimi tekrarlayarak prova yapıyordum. Buraya sadece grubun fotoğraflarını çekmeye gelmemiştim. Fotoğraf hakkında Gabriel ile yüzleşip gerçeği öğrenmeye gelmiştim.

“Hey, hey, hey, Charlie B.”

Güvenliği geçince beni ilk selamlayanlar Yuki ve Aiden

oldu. Geniş metal bir kasanın üstünde birbirlerine alüminyum bir kâğıt topunu atıyorlardı.

“Selam,” diye cevap verip kamera çantamı yere koydum.

“Charlie!” diyerek Yuki’yi taklit eden Aiden, bana koca-man sarılırken Yuki de şakacıktan omzumu yumrukladı. Yuki’nin saçları bugün özellikle etkileyiciydi. Her yöne doğru çılgınca açılarda dikilmişti ve tam ortadan parlak kırmızı bir şerit geçiyordu.

“Gelmeyeceğinden korkmuştuk,” dedi Aiden, burnunu çekerek. Genellikle üşütmüş bir şekilde dolaşıyordu.

“Yoo... Geldim işte,” dedim, etrafıma bakınarak. Çok yüksek ve gösterişli bir tavanı olan salonun bir köşesinde mor ışıklı bir bar ve ortada rengârenk bir dans pisti vardı. Sanki birisi eski bir tiyatronun ortasına bir gece kulübü yerleştirmiş gibiydi. Dans pistinin etrafına geçici duvarlar dikilmişti. Siyah kıyafetli bir grup mühendis ışıkları kurcalıyor ve yerlere kabloları bantlıyorlardı.

“Yolumdan çekilir misin?” diye bir ses geldi sağ tarafımdan. Bir sahne elemanı, elinde bir yığın ışıklandırma sistemi kablolarıyla geçmek için bekliyordu. “Burada işimizi yapmaya çalışıyoruz.”

Özür dilerim diye mırıldanıp yolundan çekildim.

“Çocuklar,” diye ağzının içinden söylenerek geçip gitti.

“Birisi ters tarafından kalkmış bu sabah,” dedi Yuki, adamın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Adam onu hiç umursamadı.

“Sizin sahne elemanlarınız her zaman böyle atarlı mıdır?” diye sordum, odayı gözlerimle tarayıp Gabriel’i ararken. Her zamanki gibi başka bir yerlerdeydi.

“Bazen evet,” dedi Aiden, elindeki alüminyum topu Yuki’ye doğru yuvarlarken. “Niye ki?”

“Bilmem ki...” Omzumun üstünden kabloları taşıyan adama baktım. Dolapların arkasına geçip yok olmuştu. “Belki paranoyakça davranıyorum ama sanki sizin ekipteki herkes benden nefret ediyor.”

“Ah, sadece aksi ve huysuzlar,” diye cevap verdi Yuki, doğal bir şekilde. “Yaşlanınca böyle oluyor insanlar.”

“Ama bu çok anlamsız. Buraya gelmemi isteyenler onlardı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilirsiniz işte, sahne arkası fotoğraflarınızı daha genç bir fotoğrafçının çekmesi iyi olur fikri filan... İşte öyle.”

Cümlemi bitiremedim çünkü Yuki oyunla ilgilenmeyi bırakmış ve yüzüme garip garip bakmaya başlamıştı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. Aiden’a baktım. Onun yüz ifadesi de kafası karışmış gibiydi.

“Olly bana dedi ki...”

“Sence bizim yönetim ekibi etrafta *bir tane daha* ergen olmasını ister mi zannettin? Hem de o adam? Yuki sahne arkasına doğru işaret ediyordu. ‘Barry King ne isterse ve ne zaman isterse o olur ve geri kalan herkesin cehenneme kadar yolu var.’”

“Sesini alçalt,” diye tısladı Aiden, huzursuzca etrafına bakınırken.

“Ahhh, umurumda değil,” diye söylendi Yuki. “O adama dünyanın parasını kazandırdım. İstemiyorsa Japon kıcımlı öpebilir.”

Aiden sinirli sinirli yutkundu.

“Her neyse işte,” diye devam etti Yuki. “Barry’nin en son isteyeceği şey etrafta dolanan bir velet daha. Ona kalsa buraya asla bir groupie sokmaz.” Kendini durdurdu ve komik bir şekilde gülümsedi. “Yani tabii ki öylesin demek istemedim.”

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Popstarlar kendi haklarındaki blogları okuyorlar mıydı?

“Peki ama sizin yönetim ekibiniz beni buraya çağırmasaydıysa,” diye sordum, “Ben niye buradayım?”

Yuki ve Aiden birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Tam bir şey söyleyeceklerdi ki lafımız yarım kaldı.

“Selam çocuklar.”

Olly gelmişti.

Üçümüz de sessiz kaldık.

“Hey, neyiniz var sizin? Selam Charlie.”

Elimi hafifçe merhaba diye salladım. Yuki ağzında bir şeyler geveledi, sonra boğazını temizledi.

“Aid, bizim gidip şu şeyi yapmamız gerekmiyor muydu?”

Aiden dinlemiyordu. Yuki onun bacağını tekmeledi.

“Oh, evet!” diye bağırdı Aiden, birden uyanıp. “Şu şey. Evet, hemen gidip yapmamız gerek.”

“Bunların nesi var böyle?” diye sordu Olly gülerek iki arkadaşı birbirlerine fısıldayıp salon boyunca uzaklaşırken. Daha fazla oyalanmadan konuya girmeye karar verdim.

“Beni neden buraya davet ettin?”

Olly şaşkın bir şekilde dönüp bana baktı.

“Ne? Niye olduğunu biliyorsun...”

Şapkamı kulaklarımın üstüne çekiştirdim.

“Çocuklara yöneticinizin takıma genç bir fotoğrafçı katılmasını istemesiyle ilgili senin bana söylediklerini sordum ve dediler ki bu pek doğru değilmiş.”

Olly duraksadı, elini saçlarından geçirdi ve gülümsedi. Parmaklarım karıncalandı. Olly’nin gülümsemesi güneş ışığı gibiydi: Dokunduğu herkesi ısıtıyordu.

“Yakalandım.”

Mavi gözleri pırıltılar saçıyordu. Hâlâ şaşkın bir şekilde ona bakıyordum.

“Tamam, bak durum şu,” dedi, kanepenin koluna tüneyerek. “Senin müzik fotoğrafçısı olmak istediğini biliyordum. Bunu senin sunumundan hatırlıyordum ve grupla işler iyi gitmeye başlayınca aklıma geldi ki... Yani belki sana yardım edebilirdim.”

Konuşmasını dinlerken eski bir anı gözümün önüne geldi. Okula ait bir sahne ve içinde *Olly de vardı*. Yavaş yavaş, renkler, resimler ve sahnenin parçaları bir araya geldi ve netleştikçe hatırlamaya başladım. Şu ana kadar hatırlamıyordum ama biz gerçekten daha önceden Caversham Lisesi’nde *tanişmiştik*.

“Merhaba, ben Olly.”

Sunum yaptığım gündü. Zaten baştan bu sunumu yapmayı hiç istememiştim çünkü hiç istemediğim bir şekilde ilgiyi üstüme çekecektim ama Bay Bennett çok ısrar etmişti ve ben de düşünmüştüm ki bir kere yaparsam bir daha beni rahat bırakır.

“İhmm... Merhaba,” diye cevap verdim, sıkılmış görünen öğrenciler iki tarafımızdan geçip salondan çıkarlarken. “Ben Charlie.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Olly, elleri cebinde. “Fotoğrafların çok... Yani... Muhteşemler.”

“Öyle mi diyorsun?”

Olly hevesle başını salladı, biraz burnunu çekerek. O zamanlar çok daha sıskaydı ve herkes gibi görünüyordu... İşte yani... Caversham Lisesi’ndeki herhangi normal bir ergen gibi.

“Sen mutlaka... Bilmem ki... Profesyonel bir müzik grubu fotoğrafçısı filan olmalısın.”

Burnumu buruşturdum.

“O kadar iyi olduğuma emin değilim.”

“Hayır, kesinlikle öylesin,” diye ısrar etti. O sırada kendi kendime *Sen bunu nereden bileceksin ki?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

“Şey... Cuma günü diskoya gidecek misin?” diye sordu Olly ayakkabılarına bakarak.

“Düşünüyorum.”

Olly başını salladı yeniden, sonra yanından geçerken onu işaret edip gülen bir grup arkadaşına *kesin sesinizi* diye tısladı.

“Orada seni görürüm belki, ha?”

“Olabilir,” dedim omuzlarımı silkip.

Ve işte o kadardı. Tek konuşmamız o gündü. Ta ki yıllar

sonra, Şimdi buradaydık; Fire&Lights grubunun video çeki-
minde. Yanma oturdum.

“Ama... Buradaki herkes bana gerçekten sinir olmuş gibi
görünüyor, onlar...”

“Onları kafana takma,” dedi Olly ve sonra bilmiŐ bir sı-
rıtıŐla ekledi: “Onlara söylediğimiz her Şeyi yapmak zorun-
dalar.”

Dudaklarımın kenarında yarım bir gülümseme belirdi.

“Teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz.”

“Hayır, gerçekten her Şey için teşekkürler. Sahne arkası
giriş izni, yeni kamera. O kadar nazıksın ki.” Başımı kaldırıp
baktım ve o mükemmel mavi bakışlarla göz göze geldim.
“Bunların hiçbirini yapmana gerek yoktu.”

Olly söylediklerimi bir an düşündü. Bakışlarının kristal
mavisi, sanki güneşin altındaki soğuk, berrak bir su gibiydi
ve kalbimin heyecanla dolduğunu hissedebiliyordum.

“Aslına bakarsan gerekiyordu.”

“Olly, hadi ses ısınma çalıŐmaları için seni bekliyoruz.”

Pembe eŐofmanlı bir kadın önümüzde duruyordu.

“Hımm, tamam geldim,” dedi Olly, ayağa kalkıp eŐyala-
rını toparlarken.

“Gabe nerede?” diye sordu pembeli kadın. Olly etrafına

bakındı.

“Hâlâ piyano stüdyosundadır, sanırım.”

“Harika. Onu yirmi dakikaya kadar alırsız. Hadi şuna başlayalım.”

Kadın Olly’i götürürken o, dönüp eliyle beni işaret etti.

“Çekim başlamadan önce biraz fotoğraf çekeriz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim, gidişini seyrederken. Kadının yanık ve manikürlü eli sırtındaydı.

Tekrar yalnız kalınca kamera çantamı sıkıca kucakladım, ışık ekibinin metal direkleri gürültüyle takmalarını ve spotlar hakkında tartışmalarım dinledim. Çoğu orta yaşlı, göbekli, saçları grileşmiş tiplerdi ve sesleri hafif hırıltılıydı.

Olly yanımda olmadan kendimi fazlasıyla savunmasız hissederek pembeli kadının Gabriel hakkında ne dediğini düşündüm ve odayı tekrar inceledim. Dans pistinin öbür tarafında üstünde SAHNE ARKASI: SADECE YETKİLİLER GİREBİLİR yazan bir kapı gördüm.

Ayağa kalktım.

Piyano stüdyosunu bulmam lazımdı.

İlk merdivenin en üst basamağında, duvardaki tabelada *Piyano Stüdyosu: ikinci kat* yazıyordu. O yüzden tırman-

maya devam ettim. Yukarı doğru çıktıkça m  zik sesini ve Gabriel'in sesini duymaya başladım... Sesi insanın ta içine işliyordu, sanki bir hayalet gibi.

Kapıya ulaşınca kirli cam panelden içeriye g  z attım. Mor renkli duvarları ve içinde leopar desenli bir kaneye olan oldukça k    k bir odaydı. Arka k  şede, Gabriel eski bir duvar piyanosunun başına oturmuş, bir şarkı çalıyordu.

Dikkatlice kapının kulpunu çevirdim ve içeri girdim. şarkı s  ylemeyi bıraktı ve arkasını d  nmeden konuştu:

       Brown. Bak sen şu işe.  

Sadece orada   ylece durup kendi nefesimin sesini dinledim. Sonunda Gabriel piyano taburesiyle beraber d  n  p bana baktı. Odadaki tek k    k pencereden giren ışık, g  zlerinde alev alev yansıyordu.

        alabildiğini bilmiyordum.  

       m hakkımda bilmediğini birçok şey olduğunu keşfedeceksin,   diye cevapladı, g  zlerini benimkilerden hiç ayırmadan. Duvara yakın durarak elimdeki kamera çantasını yavaşça yere bıraktım.

     n daha çok gitar  alan bir tip olduğunu d  ş  nm  ş  m.  

Kehribar rengi g  zleri hipnotize ediciydi.

    n herkesin d  ş  nd  ğu gibi biri değilim, biliyor mu-

sun?”

Ellerimi yumruk yaptım ve artık daha fazla dayanamadım. Açılış cümlemi çok iyi ezberlemiştim.

“Neden yaptın bunu?” dedim birdenbire. Gabriel kaşlarını çattı ve sonra piyanoda birkaç nota tıngırdattı.

“Neyi yapmışım?”

“Yapma Gabriel. Senin yaptığını biliyorum.”

“Ne?”

Her şey birbirine karışmış ağaç kökleri gibi kafamda karışıyor ve üstüme üstüme geliyordu: Okuldaki utanç, Gabriel’in şarkısının sözleri ve hepsinden önemlisi de orada durduğum her saniye, yapmak istediğim tek şeyin onu öpmek olduğu gerçeği.

“Benimle dalga geçmeyi bırak Gabriel. Neler oluyor? Bana bir ders mi vermeye çalışıyorsun? Senin gibi ünlü olmadığımı biliyorum, ama...”

“Heyy, hop, hop! Charlie, bir saniye...” Piyanonun başından kalktı ve bana doğru yürüdü. Yaklaştıkça bedeninden yayılan ısı benimkine karışıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Şimdi bakışları benimkilere kilitlenmişti ve yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Blog. Hayran bloğu. İkimizin fotoğrafı, internette her

yerde.”

“Hey bir saniye yavaşla. Hangi fotoğraftan bahsediyorsun?”

Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu ama ona inanmak istemiyordum.

“Tüm dedikodu sitelerinde benim için aptal groupie diye yazıyorlar. Fotoğrafımızı ele geçirmişler, *varlığından sadece senin ve benim haberimiz olan fotoğraf* ve eminim ki...”

“Carla.”

Ağzım hâlâ açıktı ama konuşmayı bıraktım. Gabriel gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi.

“Bu benim hatam,” dedi benden bir adım geri uzaklaşıp. Ellerini başının arkasında birleştirdi. “Geçen pazar, Carla bazı eşyalarını almak için otelime geldi. Brighton konserinden sonraki gün, ama ben onu görmek istemediğim için spor salonuna gittim. Dizüstü bilgisayarımda senin e-postan açıktı, onu görmüş ve fotoğrafı çalmış olmalı.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Bir eliyle yanağını sıvazladı.

“Bu tam Carla’nın yapacağı bir şey. *Teen Hits*’i okumuşsundur, değil mi?”

“Hayır.”

Çenesini kaldırdı ve neredeyse gülümsüyordu.

“Ah evet, unutmuşum. Sen medyayı takip etmezsin.”

Kollarımı kavuşturdum.

“Her neyse,” diye devam etti, “Aptalca bir hataydı ama sen buna pabuç bırakmamalısın. Bu salakların internette hakkında söylediklerini takma. Ben hiçbir zaman umursamam.”

Tekrar bana yaklaştı ve karanlık, kavurucu bakışlarını üzerime dikti. Bana ihanet ettiğine o kadar emindim ki ama şimdi... şimdi bana söylediği her şey doğruymuş gibi geliyordu ve kendimi gene o bakışlarda kaybetmiştim.

“Kendimi sana nasıl affettirebilirim?”

Kendimi kollarına atmayı o kadar çok istiyordum ki kemiklerim bile sızlıyordu.

“Bana bir şeyler çal.”

Gölümsedi.

“Sanırım bu ayarlanabilir. Yeni bir şarkı duymak ister misin?”

Başımı salladım. Gabriel piyanoya geri yürüdü ve oturdu. Güçlü yanık ellerini notaların üstüne koydu. Tam çalmaya başlayacaktı ki onu durdurdum.

“Ama önce bana bir şey söylemen lazım.”

Tabureyle beraber döndü.

“Neymiş o?”

“Şarkıların ne hakkında?”

Gabriel içime işleyen bakışlarla bana baktı, ta ki kanımda bir alev in dolaşmaya başladığını hissedene, parmak uçlarıma kadar uyuşana ve aklım başımdan gidene kadar.

“Sadece etrafımdaki şeyler,” diye cevapladı ve çalmaya başladı.

Küçük pencereden içeri vuran ışıktaki minik toz zerrecikleri dans ederken Gabriel’in elleri notaların üstünde ustaca dolaştı ve güçlü, ekolu sesi beni sarmaladı. Şarkı söylemeye başlayınca sesi büyümlü bir şekilde havada asılı kaldı. Aynı anda hem güçlü ve berrak hem de karanlık ve sertti. Ve nakarat bölümüne geldiğinde, kalbim iki katı hızlı çarpmaya başladı.

*Bir gün buralardan kaçıp gidecek
Bulunmak istemediği zaman
Onu güvende tutan ben olacağım
Fakat bu kasabadan kaçmanın çok fazla yolu var
Bu kasabadan kaçmanın çok fazla yolu var*

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibiydi.

Gabriel yine zihnimin içine girmişti sanki.

Şarkısının sözleri kulaklarımda çınlıyor, aklımı dolduru-

yordu. Sanki benim kasabamdan, benim düşüncelerimden, benim korkularımdan bahsediyordu. Benim hayatımdan. Fakat bu mümkün değildi.

Bu mümkün değildi.

Ben bu fikirleri sadece hayal etmiştim. Kafamın içinde tam olgunlaşmamış düşüncelerden başka bir şey değildiler. Bunları yüksek sesle dile getirmemiştim bile. Ne Gabriel'e ne de başka birine.

Şarkı sona erdi ve çok uzun süre hiçbir şey söylemedim.

"Memnun etmesi zor birisin, Charlie Brown."

Başımı salladım ve ağzımı elimle örttüm.

"Oh Tanrım... Hayır. Bayıldım. Bayıldım." Yine yakınıma gelmesini istiyordum, teninin tenime değmesini istiyordum. "Sadece bunu nasıl yaptığını anlamıyorum."

"Neyi?"

Bunu kendime bile açıklayamıyordum ve Gabriel'e anlatsam deli olduğumu düşünecekti. Yere baktım.

"Bana verdiğin albüm. Little Boy Blue CD'si."

"Ne olmuş ona?"

"Nereden buldun?"

Bir an durakladı, şaşırmıştı.

"Bilmiyorum. Beğendin mi?"

Tekrar başımı salladım.

“Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bende vardı. O grubun kim olduğunu da bilmiyorum, sadece dinlemek hoşuma gidiyor. Beni çocukluğuma götürüyor.”

Ona sersem sersem baktım.

“Beni de.”

“Beraber çekilmiş fotoğrafımızı neden istediğimi bilmek istiyorsun öyle mi?” diye sordu, piyanonun başından kalkıp odanın benim olduğum köşesine doğru yürürken.

“Evet.”

“Senin yüzünden istedim, Charlie Brown. Çünkü sende farklı bir şey var.” Gözlerime o kadar derin derin baktı ki elim ayağım boşaldı. “Tanıştığım herkes bana Gabriel West, yani bir popstar olarak yaklaşıyor. Ama senin bana bakışların, sanki... Sanki sana benziyormuşum gibi.”

Ona bakakaldım, alev alev kehribar bakışlarında kaybolmuştum.

“Bu iyi bir şey mi?”

“Benim için öyle,” diye cevapladı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Kendimi tekrar normal biri gibi hissetmemi sağlıyorsun.”

Bu bana o kadar garip geldi ki. Tanıdığım neredeyse herkes ünlü biri olmak istiyordu ama Gabriel West’in tek istediği normal biri olmaktı.

Fakat bir daha asla normal olamazdı.

“Benimle uzaklara gel.”

Yüzü bana o kadar yakındı ki bir anda ona uzanıp onu öpebilirdim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Önümüzdeki hafta güneybatıda bazı konserlerimiz olacak, tüm haftayı oralarda geçireceğiz. Sana bir otel odası ayarlarım, gündüzleri gezeriz, turne otobüsüyle seyahat ederiz. Tam bir rock and roll turnesi.”

Beni kendine doğru çekti. Göğsü sıcak ve sertti, nefesinin ritmiyle inip çıkıyordu. Duman, deri ve siyah Frenk üzümü kokuyordu.

“Yapamam,” dedim; babamı, arabasını ve gece on bire kadar olan iznimi düşünerek. “Hiçbir yolu yok.”

Fakat daha bunu söylerken bile mutlaka bir yolunu bulacağımı biliyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CENNETTE BİR SORUN MU VAR?

Canlı konser sırasında KAVGA edenler Gabriel West ve Olly Samson mu yoksa?!

Bu gerçek olabilir mi?? Bir hayranlarının cep telefonunun kamerasıyla çektiği bu 10 saniyelik video, Gabriel&Olly'nin pazar günü Fire&Lights konseri sırasında kavga etmeye başladıklarını mı gösteriyor??Bu olmaz!!!

Bunu çekebilen başka birisi yok, o yüzden elimizdeki tek film bu ve oldukça bulanık... Fakat sanki şarkının ortasında Gabriel bilerek Olly'nin önüne geçiyor gibi görünüyor ve sonra Olly onu yerine geri itiyor!!! NELER OLUYOR? Sonra Gabriel dönüp onu tutuyor ve video burada bitiyor.

Eğer bu doğruysa o zaman hangi konuda kavga ediyorlar? Büyük ihtimalle bir kız meselesidir, değil mi?? :) Kimi seçerdiniz F&L hayranları? Olly mi Gabriel mi?? Yorumlarınızı aşağıda bekliyoruz!!!!!! :)

Arkası Yarın!! xxx

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Yatak odamdaki aynada kendimi inceledim.

İnanılmaz bir şeydi ama artık bu saçmalıkları okumaya başlamıştım. Fakat dedim kendi kendime, sadece benim hakkımda yazmadıklarına emin olmak için. Sadece bu ne-

denle.

Olly ve Gabriel'in videosu çok kötü bir çekimdi ama kesinlikle aralarında bir çeşit itiş kakış olduğunu gösteriyordu. Yuki ve Aiden ile sahne arkasındaki sohbetlerimizi, bana üstü örtülü bir şekilde söylediklerini düşündüm ve içime kötü bir his doldu. *Bir an sonra bu çılgın dünyanın içine giriyorsun... Hiç normal değil, öyle değil mi? Sürekli aynı insanlarla bu kadar uzun zaman geçirmek... Bak sakın şu pop müzik grubu palavralarına kapılma ha.* İlk günden itibaren bana bir şey söylemeye çalışıyorlarmış gibiydi ve şimdi sanki ilk çatlaklar belirmeye başlamıştı.

Aşağıda, holde babam, işçi tulumu giymiş birisiyle konuşuyordu. Araba tamire götürülüyordu ve dışarıdan büyük bir çekicinin geri geri bizim araba yoluna doğru girdiğini duyabiliyordum.

Babamın okula neler olduğunu anlatıp anlatmadığını bilmiyordum ama bu konuda onu sıkıştırırsam benim ne bildiğimi soracaktı ve ben de bu konudan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Hem müdürü aramış olsa bile bu grafitiyi Aimee'ye bağlayabilecek tek kişi bendim ve dünyada hiçbir güç bana bunu yaptıramazdı.

"Eee, geliyor musun güzelim?"

Bilgisayarıma bildirim geldi: Yine Gabriel. İsmi gör-

mek bile tenimi ürpertiyordu.

“Bunu bana sormayı bırakman lazım,” diye cevapladım.

“Evet dediğin zaman bırakacağım.”

Bu çılgınlıktı ve bunun gayet iyi farkındaydım. Bütün bir hafta sonu evden uzakta? İzin saatimi bir saat geçirmek başka bir şeydi, bu başka bir şey.

“Babam asla izin vermez.”

“Sen yaratıcısın, bir şeyler uydur.”

Tırnağımı kemirdim.

“Bilmem ki...”

Babam aşağıdaki kapıyı kapattığı sırada cevap da geldi.

“Evet, biliyorsun.”

Babam çalışma odasındaaydı. Dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almış, kendi kendine bazı rakamlar mırıldanıyor ve başını sallıyordu.

“Baba.”

Beni duymadı.

“Baba.”

Sandalyesinde hızla bana doğru döndü. Yüzü gergin, gözlerinin etrafı griydi.

“Oh, Charlie. Pardon, ben biraz...”

Odaya göz gezdirdim. Her şey buralarda bir yerdeydi: Babamın hatıra kutusu, bilet koçanları, konser broşürleri.

Fakat bir daha bunları görebileceğime emin değildim.

“Cuma günü okulla beraber bir Yazarlar Atölyesi için hafta sonu gezisine gidiyoruz. Pazar akşamı döneceğiz. Sana hatırlatayım dedim.”

Biraz homurdandı ve yüzünü buruşturdu.

“Ne?”

“Cornwall’da bir yazarlık kampı, hani biliyorsun ya İngilizce dersi için.”

“Bu geziyi ilk defa duyuyorum.”

“Baba, sana bunu aylar önce söyledim,” derken cebimden bir kâğıt çıkartıp açtım. “Okul bunu her sene yapıyor. Bak bu da mektup.”

Ona sahte mektubu uzattım. Bir keresinde Melissa bana bunu bir ödev için yapmayı öğretmişti: Biraz taratma, doğru yazı karakteri, biraz yaratıcı bir kopyala-yapıştır ve işte A kalite bir Caversham Lisesi kopyası.

“Şey, evet bazen unutuyorum galiba...” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bu senin GCSE notu için işine yarayacak mı?”

Başımla onayladım ve kalemlikten ona bir kalem uzattım. İçini derin derin çekti ve noktalı yere imzasını attı.

“Neyse araba gelecek haftanın ortasında gelecek,” dedi, kâğıdı katlayıp bana geri verirken.

“Oh... Bu iyi haber.”

Benim konuşmam için bekliyormuş gibiydi. Bu yeni yalan, şimdiye kadar söylediklerimin en büyüğüdü, midemde alev alev yanıyordu, o yüzden kalemi cebime atıp kapıya doğru yöneldim.

“Akşam yemeği için fırında patates var,” dedim ve babam bir şey söyleyemeden kapıdan sıvıştım. Antredeki görüntü mideme taş gibi oturdu:

Askıda ikimizin paltosu yan yana asılı duruyordu.

•

Fire&Lights turne otobüsü, hayatımda gördüğüm en havalı şeydi.

Dış boyası siyah ve kırmızıydı, yan tarafı grubun logosuyla süslüydü ve içeriği göstermeyen filmli camları vardı. İçi neredeyse tekerlekli bir otel gibiydi. Bilardo ve masa tenisi masası, otomat makinesi, müzik kutusu ve plazma televizyonlar vardı. Grubun dört üyesi için dört tane ranza gibi açılır yatak, yiyecek ve içecek dolu buzdolapları, tam donanımlı bir mutfak vardı ve minyatür ışıklı bir sistemle aydınlatılmış bir bölümde org, gitarlar ve bir elektronik bateri seti duruyordu.

Ne zaman otobüs bir kasabadan geçse insanlar dükkân-

lardan ve evlerden dışarı fırlayıp el sallayarak bağıryorlardı. Bazı kızlar geçeceğimiz yolları önceden bir şekilde biliyor gibiydiler çünkü ellerinde pankartlar ve piknik sepetleriyle küçük gruplar hâlinde kamp kurmuşlardı. Bazen gruptakiler de otobüsün pencerelerini açıp onlara el sallıyorlar ve korkunç bir kıyamet kopmasına neden oluyorlardı.

“Doğru mu?” diye sordum Gabriel’e. Yuvarlak deri kaneplerden birinde yanımda oturuyordu. Buzdolabından yeni çıkmış bir Dr. Pepper gazozu içiyordum.

“Ne doğru mu?” diye sorarken başının üstündeki makineden kırmızı şerit şekerlerden aldı. Sesimi alçalttım.

“Sen ve Olly... Şu kavga...”

Bana doğru döndü ve kehribar rengi gözlerini üstüme dikti. Kendimi sanki her an alev alacakmışım gibi hissediyordum.

“Sen ne düşünüyorsun, Charlie Brown?”

O tatlı, baştan çıkarıcı tıraş losyonunun kokusu yine hafifçe burnuma geldi.

“Bilmem. Sadece bir blogda okudum.”

“Öyle şeyler okumadığını sanıyordum,” diye dalga geçti, şekerden kocaman bir parça ısırıp kopartırken. Omuzlarımı silktim.

“Ben okumuyorum, ama okuldakiler konuşuyordu.”

Gabriel bunu birkaç saniye düşündü ve sonra buzdolabına uzanıp bir kola aldı.

“Nasıl doğru olabilir ki?” dedi, üstündeki su tanecikleri olan kutuyu açarken. “Bir kere, öncelikle eğer Olly’le bir kavga başlatsam bile, *ben kazanırdım zaten.*”

Bu son üç kelimeyi herkesin duyabileceği kadar, hatta müzik sesini bile bastıracak kadar yüksek sesle söylemişti. Olly yakında tünediği taburenin üstünde hızla döndü. Yuki tam bizim karşımızda oturmuş, elinde tuttuğu bilgisayarı tıklıyordu ve bir an için başını kaldırıp baktı, sonra başını sallayıp oyununa geri döndü. Aiden bir köşede akustik gitarıyla uğraşıyordu.

“Ne dedin, Gabe?” diye sordu Olly, tabureden inerken. Gabriel ayaklarını sehpanın üstünde çapraz uzatmış otururken bir süre elindeki kutunun arkasını okuyormuş gibi yaptı.

“Charlie’ye seni bir kavgada çok rahat yeneceğimi söylüyordum.”

Olly ellerini arka ceplerine soktu ve çenesini bize doğru kaldırdı.

“Bu doğru değil.”

Kanepenin üstünde kıpırdandım. Gabriel gizlice kolumu sıktı.

“Ben iddiaya girmeye hazırım,” diye devam etti sakince, “Seni bilek greşinde mahvederim”.

Olly dalga geçti. İkişi karşılaştırıldığında Olly çok daha kaslıydı. Gabriel çok daha ince ve formda görünüyordu ama kolları daha ince ve sıskaydı.

“Ne kadar?” diye sordu Olly elleri cebinde. Bu hiç benim tanıdığım Olly’e benzemiyordu ama aslında işin gerçeği, onu çok az tanıyordum.

“Bilmem ki  yüz papel?”

Neredeyse boğuluyordum.  yüz poundu hayatımda hiç bir arada görmemiştim bile.

“İkiniz de dolduruşaya gelen salaklarsınız,” diye yorumda bulundu Yuki, hâlâ oyununa yapışık bir durumda. Kimse onu takmadı.

“Anlaştık,” dedi Olly ve yakındaki tezgâha doğru ilerledi. Acaba onları durdurmalı mıyım diye düşündüm kendi kendime ama birkaç saniye içinde Gabriel onun karşısına geçmişti bile. Aiden gitarını yerine bıraktı.

“Hey... Yapmayın bunu,” diye yalvardım zayıf bir şekilde.

“Evet, hadi ama beyler,” dedi Aiden, bir onlara bir bana bakarak. “Bu çok aptalca.”

Olly ve Gabriel’in bizi dinlediği filan yoktu. Masanın iki tarafına geçmiş birbirlerine bakıyorlardı. Gabriel sakince

gölümsüyor, Olly çelik gibi sert ve kararlı görünüyordu. Arkalarından, sonsuz grilikteki otoyol son hız akıp gidiyordu.

Elleri kilitlendiğinde, Gabriel'in kolu yanık, güzel ama biraz narin görünüyordu. Olly'nin kolu V şeklinde katlanmış, biceps kası kabarmış ve parmakları seğiriyordu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Benim için endişelenme, Samson," diye cevapladı Gabriel, bana küçük bir bakış atarak. Midem düğüm düğüm olmuştu. Gabriel'in bakışı Olly'e odaklandı. "Başlama şerefi sana ait."

Olly derin bir nefes aldı.

"Üç... İki... Bir... Başla."

Ve başladılar.

Önce pek bir şey olmadı. Her iki kol da gergindi ama iki tarafta da bir hareket yoktu. Olly'nin anında işi bitireceğini bekliyordum, saniyeler geçtikçe artık şu işi bir an önce bitirmesini dilemeye başladım ama yapmadı.

Garip olan şuydu ki yarışma başladığından beri Gabriel'in yüzü hiç değişmemişti. Hâlâ son derece sakin, hatta hafifçe eğlenir gibiydi. Kendinden çok daha güçlü olduğu belli olan biriyle çekişiyor olmasını umursamaz gibi. Olly, öte yandan, sadece başlangıç pozisyonunu korumak için bile savaş veriyor gibi görünüyordu. Saçlarının dibinde ter

damlaları belirmeye başlamıştı.

Zaman geçti ama iki kol da bir gıdım bile oynamadı.

“Tamam,” dedi Gabriel sonunda, pencereden dışarı bakarak. “Bence bu kadar yeter.”

Bir anda Olly’nin kolunu masanın üstüne sertçe indirdi ve elleri ayrıldı. Gabriel bir adım geri attı. Olly tezgâhın üstündeki boş parmaklarına hayretle baktı. Gabriel’in tutuşu nedeniyle kıpkırmızı çizgiler oluşmuştu.

“Olly, iyi misin?” dedim boşu boşuna ama benimle göz göze gelmedi. Sadece ağır ağır ayağa kalktı, bileğini ovuşturarak. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve Gabriel’e dikilmişti. Zor nefes alıyordu ve yanakları kıpkırmızıydı.

“Kendini hepimizden daha iyi zannediyorsun değil mi?” diye tükürürcesine konuştu otobüsün öbür ucundan. Gabriel soğukkanlı bir şekilde müzik kutusuna dayanmıştı. Makinenin ışıkları etrafında yanıp sönüyordu. Yavaşça çenesini aşağıya indirdi, kaşını kaldırdı ve Olly’e karanlık, çok karanlık gözlerle baktı. Ve bekledi.

“Ama öyleyim zaten... Değil mi?”

O anda Olly birden ona doğru fırladı ve Gabriel’i yakasından yakaladı. Müzik kutusu iki tarafa sallanınca yanındaki çatal kaşıklar ve tabaklar yerlere saçıldı. Aiden fırlayıp aralarına girip ayırdı. Olly fazla üstelemeden bıraktı, göğsü

hafifçe inip kalkıyordu ve tişörtü buruşmuştu. Tuvaletin kapağına doğru geri sendeledi.

Gabriel hâlâ bir damla bile terlememişti.

“İşte paran,” dedi Olly, arka cebine uzanıp bir tomar nakit çıkardı ve Gabriel’e fırlattı. Paralar havada uçtu ve yere düştü.

Gabriel bir süre paraya baktı ve sonra oturma alanına doğru yürürken üstünden bir adımda atladı. Son birkaç yirmilik de o sırada yere düşmüştü.

“Sende kalsın birader,” dedi kendini kanepeye atarken. “Senin benden daha çok ihtiyacın var.”

Bunu duyunca Olly’nin gözlerinden bir öfke bulutu daha geçti ama kendini tuttu. Bir eliyle yüzünü sıvazlayıp Gabriel’e baktı ve sonra otobüsün ön tarafını ayıran perdelerin arkasına geçip gözden kayboldu.

Aiden tekrar yatağına oturup alakasız birkaç nota tıngırdatırken Gabriel’e baktım. Elini karışmış saçlarının arasından geçirdi. Yuki bilgisayardaki oyununa küfretti.

Merak ettim, acaba alevler bu kadar körüklenmişken bir grup insan uyanık oldukları her dakikayı birlikte geçirip her şey dağılıp parçalanmadan daha ne kadar dayanabilirlerdi?

Eninde sonunda bir şeyler çökecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O akşam konser sorunsuz bir şekilde geçti. Tekrar bir kavga çıkacağından emin bir şekilde sahnenin kenarından seyrettim ama şov tıklarında gitti. Gözlerim bütün gece Gabriel'in üstündeydi ve yüz ifadesini okumaya çalışıyordum. Her an sinirlerine hâkim olamayacağından ve tekrar patlayacağından emindim ama o an hiç gelmedi. Belki de ben yanılmıştım. Olly ve Gabe, içlerindeki dö-küp rahatlamışlardı. Belki de yollarda geçen hayat böyle bir şeydi: Bir an düşman, bir an sonra yine sırt sırta veren dost.

Her durumda, dünyanın geri kalanı açısından bakarsanız Fire&Lights grubu için her şey normal iş akışında gidiyordu. Grup muhteşem bir gösteri yapmıştı, hayranları

çıldırılmıştı ve Yuki'nin söylediği gibi, "Barry King bir bavul dolusu para daha kazanmıştı."

Tam kıyıda, bir yamacın tepesine tünemiş, çok güzel bir otelde kalıyorduk. Hayatımda ilk kez bir otelde tek başıma kalıyordum. Odamda okyanus manzarası ve kocaman çift kişilik bir yatak vardı. Kendimi yetişkin gibi hissediyordum, her ne kadar, hâlâ on altı yaşındaymışım gibi davransam da.

Cumartesi akşamüstü, birisi kapımı çaldı.

"Oh... Merhaba Olly. Naber?"

Olly süklüm püklüm ve yorgun görünüyordu. Boğazını temizledi.

"Dün için özür dilemek istedim. Otobüste olanlar için."

Omzunda bir gitar kutusu asılıydı. Bu bana garip göründü çünkü çalabildiğini bilmiyordum.

"Hiç gerek yok. Sorun değil."

"Hayır öyle. Salak gibi davrandım. Yapmamalıydım. Sadece... Tanrım, bazen beni gerçekten çok gıcık ediyor."

Ah bir de bana sor, dedim içimden.

"Her neyse gelip seni bulmak istedim çünkü..." Olly bir süre yere bakınca onun on altı yaşındaki hâlini hatırladım. Okulda sunum yaptığım sabahki hâlini. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki."

Odaya girdi ve bir an etrafa bakındıktan sonra gitar kutusunu dik olarak elinde tutup yatağın köşesine oturdu.

“Bir fincan çay filan ister misin?” dedim pencerenin pervazına dayanarak. Kendimi evcilik oynuyormuşum gibi hissetmiştim biraz. “Şu komik otel kurabiyelerinden de var, eğer istersen...”

“Sana söylemek istediğim bir şey var.”

Olly bana çok ciddi bir şekilde bakıyordu. Üstümüze bir sessizlik çöktü. Hafif hafif gelen denizin sesi bizi sarmalıyordu.

“Oh, tamam.”

“Bir şarkı yazdım.”

Şapkamın kenarını çekiştirdim.

“Ah. Ne güzel. Hiç bilmiyordum... Yani, sanıyordum ki Gabriel...”

“Ya evet, herkes *Gabriel'i düşünüyor*,” derken gözleri hafifçe bulutlanmıştı, “Ama ben de şarkı yazıyorum bir yıldır filan ve bir tanesini yeni bitirdim... Yani... İlk sana çalmak istedim.”

Gitar kılıfının fermuarını açtı.

“Bana mı?”

“Tabii.” Gülümsedi. “İyi olup olmadığını anlamama yardımcı olabilirsin.”

“Ama ben şarkı yazma konusunda hiçbir şey bilmiyorum ki.”

“Önemli değil. Sadece güvenebileceğim birine ihtiyacım var.”

Birbirimizi çok az tanıyoruz, demeyi düşündüm ama sonra anladım ki söylemek istediği bu değildi. Güvenmek demişti ve ben ona *gerçekten güveniyordum*. Neredeyse tümüyle yabancı bile olsak.

“Sizin, yani ne bileyim, bunları dinletebileceğiniz yetişkin birileri yok mu?” diye cevap verdim. “Dinlemek istemediğim için değil, tabii ki çok istiyorum, ama...”

“Bir şeye inanmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirsin, Charlie,” dedi, gitarını dizlerinin üstüne koyup. “Hani fotoğrafçılık filan gibi. Senin de kendine ait bir hayalin var. Bu çok ilham verici.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Gerçekten beni böyle mi görüyordu?

“Ama sen bir popstarsın. Dünyadaki herkes senin yerinde olmak istiyor.”

“Ama aslında bu benim grubum sayılmaz, değil mi?” dedi. Konuşurken mavi gözleri kocaman açılmıştı. “Fire&Lights başka birinin fikriydi ve bir gün *gerçekten tümüyle bana ait* olan bir şey istiyorum.”

“Yaa, evet... Ne demek istediğini anlıyorum.”

Olly enstrümanın akordunu yaparken uzaklarda deniz, kıyı boyunca sahili bir ileri bir geri yıkıyordu ve üstünde martılar çığlık atıyorlardı.

“Senin gitar çaldığını bilmiyordum,” dedim sohbet etmek için Olly minik gümüş düğmelerle uğraşırken.

“Henüz o kadar iyi değilim,” diye cevap verirken kendine güldü. Sonra başını kaldırıp baktı. “O yüzden benimle dalga geçme.”

Ağır ağır, önceleri biraz tökezleyerek çalmaya başladı. Parmaklarına aşırı dikkat ediyor, akorları abartılı hareketlerle basıyor ve ufak hatalarda irkiliyordu. Fakat parmakları arada bir kaysa da ve öğrenmeye başlayalı fazla uzun zaman olmadığı belli olsa da çıkan ses beni alıp götürmüştü, sanki beni kanatlandırmıştı. Hayal gücüm ayaklanıp şahlanmış, bana nerede olduğumu unutturmuştu.

Olly dikkatli bir şekilde tellerde dans edip akorlar odayı doldururken geçtiğimiz bir ay boyunca benim için tüm yaptıklarını düşündüm. Yeni fotoğraf makinesi, VIP geçiş kartları, ilk etapta beni buraya getirtmek için uydurduğu hikâye. Benim için kuralları bozmuştu. Beni evimden, okuldan, gri ve sıradan hayatımdan çıkartıp buraya, dünyanın kenarında asla hayal edemeyeceğim kadar harika bir dünyaya getirmişti.

Ve işte o anda şarkı söylemeye başladı.

Olly'nin sesi Gabriel'inkinden farklıydı; daha saf, köşeleri daha yumuşak ve müziğin içinde eriyen, melodinin etrafını sarmalayan bir ses. Yakından, kayıttakinden ve hatta sahnedeki canlı performansından daha güzeldi. Amfiyle yükseltilmemiş ve dokunulmamış hâliyle insanın içine sanki güneş ışığı gibi doluyordu.

*O benim parmak uçlarımdaki ateş
Baran yıldırımın nerede olduğunu söyleyen ılık yağmur
Ve birinin onun kalbine ulaştığını biliyorum
Ama bu bizi ayıramaz*

*Kendine ait bir parçayı içinde saklıyor
Ama konuştuğu zaman, her bir yıldız kayıyor
Ve birinin onun kalbine ulaştığını biliyorum
Ama bu bizi ayıramaz*

Bu kelimelere fazla anlam yüklememeye çalıştım: Bu hatayı daha önce yapmıştım. Fakat çok etkileyiciydiler ve içimde yankılanmaya devam ediyorlardı, sanki karanlıktaki minik, garip bir ışık gibi. Bitirdiği zaman, uygun bir karşılık vermeye çalıştım ama aklıma gelenler tümüyle klişe laflardı.

“Bu inanılmazdı,” dedim, yetersiz bir şekilde.

“Tanrım, teşekkür ederim,” derken rahatlamıştı. Bir ayağıyla hafif hafif halıya vururken “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi.

“Kesinlikle.”

“Vay. Teşekkürler. Bu bana çok şey ifade ediyor. Gerçekten.”

“Yani, müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorum tabii ki ama çok güzel olduğunu düşünüyorum.”

Olly’nin bir sonraki cümlesi, sanki sohbetimizin bir parçası değil de kendi kendine dile getirdiği özel bir düşüncesiymiş gibiydi. Bunu söylerken yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sanki bunu yüksek sesle dile getirdiğinin kendi de farkında değilmiş gibi gelmişti bana.

“Bazen, sadece insanın hakkında yazacağı bir şeye ihtiyacı oluyor.”

Olly gitarı bırakıp, yataktan kalkıp, odayı geçip, pencerenin kenarına benim yanıma yerleşirken ben öylece orada durmuş, kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi çarparak bu bir şeyin ben olup olmadığımı düşünüyordum. Sonra bana öyle bir baktı ki ciğerlerime hava, gözlerime ışık doldu.

“Senden hoşlanıyorum Charlie,” derken fonda okyanus görünüyordu. “Senden gerçekten çok ama çok hoşlanıyorum.”

Bakışlarımız kilitlendiğinde, şarkısı hâlâ kulaklarımday-

dı. Gabriel'in gözlerinde kendinizi kaybediyordunuz, ama her nasılsa, Olly'nin gözlerinde hep kendinizi buluyordunuz.

Cebimdeki telefonum çaldı.

"Bir saniye," dedim arkamı dönerek. "Sadece şuna bakmam lazım..."

Telefonumu çıkardım ve gördüğüm beş kelime kalbimi yine eline geçirdi.

"Benimle dışarıda buluş, Charlie Brown."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Olly, kısa bir duraklamadan sonra.

"Hımm... Evet, evet. Ben sadece..." Mesaja gözlerimi dikmiş, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Sonunda başımı kaldırdım. "Ben de senden hoşlanıyorum, Olly. Bence harika birisin. Ama sadece, yani, bu..."

"Biliyorum," dedi hafifçe başını sallayarak. "Sorun değil."

Tekrar denizi dinlemeye başladık; köpürmesini, tıslamasını... Büyülenmiş gibi ona doğru çekildiğimi hissettim. Kolumun üstündeki tüyler diken diken olmuştu. Sanki ona dokunmak ister gibi dikilmişlerdi.

Fakat Gabriel'in mesajı sanki cebimi yakıyordu ve gitmek zorunda olduğumu hissediyordum.

"Bana bir söz ver," dedi Olly birkaç dakika sonra, koridora çıkıp ben kapıyı arkamdan çekerken. Eliyle koluma do-

kundu.

“Onunlayken dikkatli olmanı istiyorum. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedim, sonra Olly arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Koridor boyunca sırtında gitarıyla duvardaki apliklerin ışığında, bir aydınlıkta bir karanlıkta ilerlemesini, gözden kaybolana kadar seyrettim.

Aşağıda, otelin girişindeki araba yolunda, Gabriel üstünde yırtık siyah bir kot pantolon, kolları kıvrılmış Jim Morrison tişörtü ve pilot gözlükleriyle beni bekliyordu. Pırıl pırıl, üstü açık bir spor arabanın şoför koltuğunda oturuyordu.

“Geliyor musun?” diye sorunca ona güldüm.

“Nereye geliyor muyum?”

“Görürsün.”

Arkama, otelin içine doğru bir bakış attım.

“Ama yanımda hiçbir şeyim yok... Gabriel bu çok çılgınca.”

“Bir şeye ihtiyacın yok, hadi atla.”

Tereddüt ettim ama yolcu koltuğunun kapısını açtı ve elini uzattı.

“Sensiz gitmiyorum,” dedi. Ben kararsız bir şekilde arabaya doğru yürürken elimden tutup binmeme yardım etti.

“Çabuk olmamız lazım,” dedi ve arabayı vitesine takıp otelin önündeki minik göbeğin etrafından geri geri çıkarken kolunu benim koltuğumun arkasına attı. Teni hafifçe ense-

me sürtünüyordu. “nk korumalarım, onlarsız çıktığımı fark ettiklerinde kesinlikle *deliye dönecekler*.”

Böylece motorun gürültüsü soğuk kasım havasına yayılırken hızla otelden ayrılıp açık yola çıktık.

Brighton’dan beri hatırladığım ilk güneşli ama tutarsız gündü. Her an yağmura dönüşebilecek bir havaydı. Önümüzde açık bir hava, çalkantılı bir okyanus ve ta uzakta-ki yamaçta benek gibi görünen birkaç minik ev manzarası uzanıyordu. Tuzlu havayı tenimde hissedebiliyordum.

“Eee hadi ama,” dedim, sarp kayalıklı kıyı hızla yanımızdan akıp giderken. “Nereye gidiyoruz?”

Gabriel’in bir eli direksiyonda, diğeri salarındaydı.

“Senin sorunun ne biliyor musun Charlie Brown?” dedi gözlüklerinin arkasından, yola bakması gerekirken bana bakarak. “Bana güvenmiyorsun.”

Evet diye düşündüm. Gvenmiyordum ve bu düşünce beni parmak uçlarıma kadar ürpertti.

“Sen bir rock yıldızısın. Kim sana güvenebilir ki?”

Buna bir kahkaha attı ama cevap vermedi.

“Eğer nereye gittiğimizi sylemeyeceksen en azından bu arabayı nereden bulduğunu söyle bari.”

İçinde bulunduğumuz araba, mermi gibi bir şekli olan,

kan kırmızısı renginde, üstü açılır bir spor arabaydı ve direksiyonunda Aston Martin logosu vardı. Arabalardan pek anlamam ama herhâlde bunun değeri, babamın bir yılda kazandığı paradan fazlaydı.

Gabriel tembel tembel dikiz aynasına bakıyor ve saçının bir tutamını kıvırıyordu.

“Satın aldım.”

“*Ne yaptın?*”

“Satın aldım. Başka nereden bir araba bulabilir ki insan?”

“Şey, yani herhangi bir yerden,” diye kekeledim, hayretler içerisinde. “Kiralamış olabilirdin veya ödünç almış. Yani... Aman Tanrım, bu arabanın fiyatı ne?”

“Bilmem ki yüz bin küsur. Tam hatırlamıyorum.”

“Yüz bin *pound mu?*”

“Okyanusu seviyorum,” dedi sohbete devam eder gibi. Sanki tüm bu süre boyunca başka bir şeyden bahsediyor-muşuz gibi. Fakat ben bu kadar kolay pes etmeyecektim.

“Hadi canım, Gabriel. Sen şimdi bu arabaya yüz bin...”

“Okyanus hem korkutucu hem güzel. Savaş gibi.”

O denize doğru bakarken ben de onun keskin ve belirgin çizgilerini inceledim. İlk defa, gerçek anlamda yalnız kalı-yorduk. Onu tanımak için sonunda bir fırsatım olacaktı.

“Çocukken babam beni Cornwall’a getirirdi,” dedim,

uzaklara bakarak. İleride yol kıvrılarak uzaklaşıyor ve küçük bir balıkçı köyüne benzer bir yere doğru incelerek iniyordu. “Seninkiler seni hiç deniz tatiline getirirler miydi?”

Gabriel’in gözleri yola dikilmişti.

“Ailem İngiltere’den nefret ederdi.”

İlk defa annesiyle babasından ve hatta ailesiyle ilgili herhangi bir şeyden bahsediyordu.

“Yani, annenle baban... Onlar İngiliz değiller mi?”

“Ha?”

“Yani, sende farklı bir şey daha var, değil mi?” Koyu renkli tenini ve simsiyah saçlarını inceledim. “İspanyol?”

Birden çok haşın bir ifade belirdi yüzünde.

“Brezilyalı. Annem São Paulo’dan.”

“Ama sen burada büyüdün?”

Gabriel’e geçmişiyile ilgili soru sormak vahşi bir hayvanı okşamaya çalışmaya benziyordu. Ne zaman elinizi ısıracağını bilemezsiniz.

“Ben evden ayrılınca ailem Fransa’ya taşındı. Buradan ayrılmak için sabırsızlanıyorlardı. Şimdi Provence’de bir çiftlik evinde yaşıyorlar.” Vitesi sertçe değiştirdi. “Onları hiç görmüyorum.”

“Bu çok üzücü.”

“Pek sayılmaz. Medyanın ilgisini istemiyorlar ve benim de

onlarla vakit geçirmek gibi bir isteğim yok. Yani herkesin işine geliyor.”

Gabriel yoldaki keskin virajı takip edip dönünce birden önümüzde olduğu gibi okyanus belirdi. Geniş, gri kütlenin içinde dalgalar beyaz beyaz köpükleniyor ve tek tük bir kuş suyun yüzeyinde uçuyordu. Ufukta bulutlar toplanmıştı.

“Charlie.”

İsmimi söylemesine bayılıyordum.

“Bana bir sır söyle.”

Bir şekilde dikkatini yine bana çevirmişti.

“Nasıl bir sır?”

“Herhangi bir şey. Ama gerçekten sır değilse ben anlarım.”

Oturduğum yerde kıpırdandım. Hiçbir zaman sır vermekten hoşlanan biri olmamışımdır.

“Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Biraz zorla kendini,” dedi çapkın çapkın. Çok eğlendiği belliydi.

“Tamam, ama sen de karşılık olarak bana bir sır vereceksin.”

Gabriel gülümsedi. Gülümsemesi insanın etrafındaki tüm dünyayı sarmalıyordu.

“Benimle pazarlık mı yapıyorsun?”

“Hayır,” dedim numaradan suratımı asarak. Yamaca ku-

rulmuş küçük bir mahallenin yanından geçtik. Hava şartlarından yıpranmış bir grup ev ısınmak için bir araya sokulmuş gibi görünüyordu. Pencerelerinden minik lambaların ışığı dışarı yansıyordu.

“Bekliyorum,” dedi Gabriel ve birden ağzımdan kelimeler dökülmeye başladı.

“Sanırım babam benden bir şey saklıyor.”

Kendimi bile şaşırtmıştım. Böyle bir şey söylemeyi planlamamıştım. Fazla büyük, fazla kendimi ifşa ediciydi. Fazla dürüstçe.

Gabriel ağır ağır başını salladı.

“Aileler bunu yapar. Seni korumaya çalışırlar ama sonuçta sadece sana zarar verirler.” Duraksadı. “Bu iyi bir sırmış.”

“Senin sıran,” dedim ama o sırada Gabriel’in telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkartıp bakınca küfretti.

“Kim?”

“Korumalarım.”

“Cevap vermen gerekmiyor mu?”

Gabriel ekrana baktı ve sonra birden, hiçbir uyarı yapmadan, telefonu arabadan fırlatıp attı. Yolun kenarındaki çalılıkların içine doğru yuvarlanıp arkamızda gözden kayboldu.

“Aman Tanrım, Gabe!”

Bana doğru döndü.

“Şimdi biraz huzur buluruz.”

“Ama bu şekilde uzaklaşıp gittiğin için başın belaya girmeyecek mi?”

“Hah, kesinlikle girecek. Güvenlik ekibim, gün ışığında beş dakikadan fazla kalırsam alev alıp yanacağımı sanıyor.”

“Hımm, yani *sen* bir vampirsin...” diye fısıldadım ama beni duymamışa benziyordu.

“Bu akşamüstü, aptal bir dergi röportajı yapıyor olmam lazımdı ama bıktım artık bu işlerden. Aptal aptal sorular soran bir salak daha. Artı, saatte doksan mille giderken röportaj yapılamayacağını herkes bilir.”

Hız göstergesine göz attım.

“Saatte doksan mille gitmiyoruz,” dedim.

“Daha değil,” derken gaz pedalını kökledi.

Güçlü motor avına atlayan bir kaplan gibi homurdandı ve araba bir anda ileri fırlayınca midem ağzıma geldi. Bir tepenin kenarına doğru yaklaşıyorduk ve hızımız gittikçe artıyordu hem de fazlasıyla hızla artıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim emniyet kemerime yapışıp. O sırada onunkinin takılı olmadığını fark ettim.

“Arabayla geziyoruz,” diye cevapladı sakince iki eliyle direksiyonu kavrayarak. Hız göstergesinin ibresi titreyerek

doksana doğru tırmandı, sonra doksanı geçti ve doksan beşi, doksan altıyı, doksan yediyi...

“Hadi ama Gabriel. Bu hiç komik değil.”

Tepeyi aştığımızda, sanki tekerlekler yoldan havalanmış gibi geldi ve önümüzde boş bir yol belirdi. İbre bana o sırada saatte yüz milden daha hızlı gittiğimizi söylüyordu.

“Korkuyorum, Gabe.”

Yol altımızdan akan bir şerit gibi ürkütücü bir hızla kayıyordu ve yanımızdaki ağaçlar, kayalar ve yol işaretleri öyle hızla geçiyordu ki görmeye imkân yoktu. Bir elimle kapının koluna asıldım. Diğeriyle bacağımı sıkıyordum. Motorun gürültüsünün arasından sanki Gabriel’in şöyle bir şey dediğini duydum: “Seni nasıl korkuttum ama.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve eli elimi kavradı.

O anda, dokunuşunun sıcaklığı tenime sinerken her ne kadar ikimizi de öldürecek kadar hızlı gidiyor olsak da kendimi nedense güvende hissettim. Gözlerimi açtım. Önümdeki dünya çok güzeldi ve de korkutucu. Boynumuzu kırarak bir hızla gidiyorduk, her şeyi mahvedecek kadar hızlı fakat Gabriel oradaydı, her şey birbiriyle bağlantılıydı ve her şey gölgeler içindeydi. Her şey çok canlıydı.

Yavaş yavaş ayağını pedaldan çekti ve araba yavaşladı. Birkaç saniye boyunca sessizlikte yol aldık. Birkaç yağmur tanesi

yanığıma düştü. Gözlüklerini saçına doğru itip bana doğru uzandı ve saçımın bir tutamını kulağımanın arkasına sıkıştırdı.

“Sana asla kimsenin zarar vermesine izin vermem, Charlie Brown. Anlıyor musun?”

Gözlerinin karanlığında kaybolmuş bir hâlde, başımla evet diye onayladım ve parmakları yavaşça benimkileri bıraktı. Altımızdaki arabanın motoru yumuşak bir hırıltıya dönüşmüştü ve soğurken hafif bir sesle çalışıyordu.

“Geldik.”

Tepenin kenarında küçük bir park alanına girdi ve arabanın motoru sustu. Kalbim hâlâ heyecandan hafifçe çarpıyordu.

“Burası neresi?” diye sordum.

Gabriel gözlüklerini yeniden gözlerine indirdi ve gülümsedi.

“Cennet.”

Gabriel beni elimden tutmuş, yamaçtan aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen dar bir patikada yönlendiriyordu. Hava dönmeye başlamıştı ve güneş öfkeli, karanlık bulutların arkasına saklanmıştı. Havanın kararmasına en fazla yirmi dakika filan kalmıştı.

Tam önümüzde, ufka doğru millerce uzanan açık okyanus, hem ürkütücü hem güzeldi ve simsiyah çalkantılı

bir manzara sunuyordu. Uçurumun kenarına ancak bir-iki metre kalmıştı. Aşağıya doğru dimdik inen uçurumla aramızda sadece bir adım ve hava şartlarından yıpranmış eski bir tabela kalmıştı: DİKKAT-ÖLÜM TEHLİKESİ.

“Hadi gel, kenara gidelim,” dedi Gabriel, beni tabelayı geçmek için teşvik ederken.

“İstemiyorum.”

“Bir şey olmaz.”

“Ama düşebili...”

“Düşmezsin,” diye lafımı kesti ve elimden tuttu. Eli sıcak ve güçlüydü. Benim küçük, donmuş parmaklarımı olduğu gibi kavriyordu. Beni tam kenara kadar götürdüğünde, aşağıya bakınca başım döndü. Parmak uçlarım neredeyse aşağı kadar dümdüz inen bir kayanın tam kenarında duruyordu.

Yüzlerce metre aşağıda, deniz gök gürültüsü gibi bir sesle kayaları dövüyordu.

“İnsana kendini canlı hissettiriyor, değil mi?” dedi, tam arkama kadar yaklaşırken.

“Nereye gidiyorsun?” diye panikledim.

“Hiçbir yere,” diye tam kulağımın içine yavaşça fısıldadı. Tam arkamda hareket ederken tuzlu deniz suyu tanecikleri buz tutmuş yanaklarımı kaplamıştı. Geniş göğsünü sırtımda hissettim. Kollarıyla bana sarıldı ve sıkıca karnına bastı-

rarak tuttu.

“Sakın bırakma,” dedim. Daha da sıkıca kendine çekti.

“Güven bana.”

İşte yine o kelime.

“Eee, ne düşünüyorsun, Charlie Brown?” diye sordu. Yüzünden yayılan sıcaklık kulağımı ısıtıyordu.

“Çok güzel,” diye cevap verirken çok hafif bir şekilde, kendime ona yaslanma izni verdim. “Ve korkutucu.”

Sesini alçalttı.

“Tüm iyi şeyler gibi.”

Bir süre sessizce durduk; her şeyin kenarında, kalplerimiz zamanın içinde atarken onun vücudu benimkini korurken. Elini benimkine kaydırды ve parmaklarımız kenetlendi.

“Beni buraya getirdiğin için başın belaya girecek diye endişeleniyorum,” dedim, rüzgârda yitip gittiği için sesimi azıcık yükselterek. “Menajerinle yani.”

“Barry’nin benim sahibimmiş gibi ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine izin vermeyeceğim.”

“Ama aslında biraz öyle değil mi?” dedim gülerek. Bunu şaka olarak söylemişim ama Gabriel’in kaslarının gerildiğini hissettim.

“Ben ona ait değilim.”

Bu acaba Barry King’e olduğu kadar bana da mı bir uya-

rıydı? *Senin olduğumu düşünme*, diyordu sanki. *Bana sahip olacağını zannetme.*

“Hey, bu da ne?” dedi, saçlarıma gömüldüğü için sesi biraz boğuk çıkıyordu.

“Ne ne?”

“Boynundaki bu iz.”

İzi saçımla kapattım.

“Sadece bir doğum lekesi. Hiç hoşlanmıyorum.”

Gabriel saçlarımı tekrar üstünden çekti ve başparmağını nazikçe alevin kıvrımında dolaştırdı. Bu iç gıcıklayıcı his yüzünden arkaya kıvrılmamak için kendimi zor tuttum.

“Nasıl olmuş?” diye sordu, omurgamdan aşağıya doğru haz dalgaları yayılırken.

“Bilmiyorum. Her zaman vardı. Çocukluğumdan beri.”

“Bazı şeylerin bizimle olmasının bir sebebi vardır,” dedi, dudakları tam kulağımın yanında. “Müzik gibi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, başım dönüyordu. Korkayım mı tahrik mi olayım bilemiyordum.

“O duyguyu bilir misin,” derken sesi bana o kadar yakındı ki her bir tınıyı, tonu, detayı duyabiliyordum, “Hani radyoda, televizyonda, bir dükkânda veya öyle bir yerde işte, bilmediğin bir şarkı duyarsın ama seni rahatsız eder. Sanki bir hayalet gibi. Ve sonra fark edersin ki çocukluğundan

kalma bir şarkıdır.”

Rüzgâr yüzümüze vuruyordu; soğuk ve keskin bir şekilde.

“Bu hissi anlıyor musun?”

“Ya evet, sanırım.”

“Ve içinde bir hatırayı uyandırır, yani... *Böyle gerçekten derinlerde bir yerde*. Bilinçli olarak tam hatırlamadığın ama beyninin içinde bir yerlerde yaşayan ve sadece bu şarkıyı duyduğunda ortaya çıkan bir anıyı.”

Islanan saçlarım yüzüme kırbaç gibi vuruyordu.

“Ve bir anda gözünün önüne bir resim gelir, sanki ne bileyim, bir film şeridi gibi. Arabanın arkasında oturuyorsun, arabayı baban kullanıyor, otobanda gidiyorsun ve pencere-
lere yağmur vuruyor ve ışıklar yanından geçip gidiyor ve şey hissediyorsun... Sıcacık. Ve güvende.”

Açık denizde, buz gibi sularda dalgalar kırılıyordu.

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Konuşamadım. Sadece başımı salladım, onun kollarında kendimi kaybetmiş bir şekilde.

“Bu duygu, Charlie Brown... İşte seninleyken hissettiğim duygu bu. Bunları hissediyorum. Ta içimde, en derinlerde.”

Benim de içimde bir ateş yükseliyordu. Ona anlatmak istiyordum, ona aynı şeyleri hissettiğimi göstermek istiyordum. Benim düşüncelerimi nasıl duyabildiğini, benim bile

tam olarak anlayamadığım arzularımı nasıl böyle dile getirebildiğini öğrenmek istiyordum. Tam kenardaydım, fırtına yaklaşıyordu ve düşmek üzere olduğumu ta içimde derinden hissediyordum.

“Bunu bana hissettiren bir şarkı var,” dedi. Yağmur kuvvetlendiği için ürperdim. Beni iyice kendine çekip soğuktan korudu.

“Hangisi?”

“Eski bir şarkı, altmışlardan veya yetmişlerden, tam emin değilim.”

Göğsüm sıkıştı ve kollarına yapıştım. Bir anda anlamıştım. Hangi şarkıdan bahsettiğini biliyordum.

“Beşikteki Kediler,” diye fısıldadım ve göğsünün kabardığını hissettim. Yüzünü görmek için başımı çevirdim. O simsiyah saçları ve gözleriyle beni adeta yakıyordu.

“O şarkı başlayınca,” dedi, bakışlarını benimkilerden ayırmadan, “Nerede olursan ol, insanı çarpıyor, ta derinden. Ve sanki şey gibi hissediyorsun...”

“Evdeymiş gibi,” dedim, gözlerinin parıldamasını seyrederken. Kehribar rengi halkalar içimde havai fişeklerin patlamasına neden oluyordu. Onun için yanıp tutuşuyordum. Ona *Little Boy Blue*’nun o şarkıda geçtiğini söylemek istedim, benim de aynı anıya sahip olduğumu ve bunun bir

şekilde, çok hayati bir şekilde, bizi birbirimize bağladığını söylemek istiyordum. Belki bunu zaten biliyordu. Belki sadece benim dile getirmemi bekliyordu.

Gerçeği öğrenmek zorundaydım.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

Beni kendine doğru döndürdü ve bir an için tam uçurumun kenarında durduğumuzu unuttum.

“Neyi yapıyorum?” diye sordu, elini yanağımdan kaydırarak saçlarımın arasından başımın arkasına doğru götürürken. Tüm bedenim ürpererek tepki verdi.

Başımı kaldırmış tam ona doğru bakıyordum.

“Sanki içimi okuyormuşsun gibi geliyor.”

Hava soğuduğu hâlde, ben onun ısını ve bana yaslanan ağırlığını hissediyordum ve sanki tüm sinir uçlarım alev almış gibiydi. Nefesimizin sesi, kıyıya vuran dalgalarla karışıyordu, yağmur üstümüze daha sert vuruyordu ve dudakları benimkilere doğru yaklaştı.

“Gabriel West.”

Karanlıkta, deniz havasını yarararak gelen bu kaba, yabancı sesin bölmesiyle bir anda birbirimizden ayrıldık. Bizden birkaç metre uzakta, kapüşonlu büyük parkalı bir erkek silüeti duruyordu. Arkasında, Gabriel’in arabasının yanında, flaşörleri ve farları yanan bir araba park etmişti. Tüm bu

süre boyunca orada durmuş bizi mi seyrediyordu?

“Şu meşhur Gabriel West.”

Gabriel’in kolu içgüdüsel bir şekilde önüne uzandı.

“Bak, eğer imza filan istiyorsan bu akşamüstü izin günüm, o yüzden...”

Adam farların ışığında bir adım ileri doğru çıktı. Kırklı yaşların ortalarındaydı. Yüz hatları kaba saba, gözleri küçük siyah taşlar gibiydi. Genellikle Fire&Lights grubunun hayranlarından beklediğiniz bir görüntüsü yoktu.

“Babanın eski bir arkadaşıyım,” deyince Gabriel irkildi. Arkadaşıyım derken sesinin tonlaması tam tersi olduğunu ima ediyordu.

“Babam öldü.”

Gabriel’in gözleri bir an için bana döndü, sonra tekrar yabancıya. Gabriel yalan mı söylüyordu?

“Biliyorum,” dedi yabancı adam, bir sigara yakarken. Tekrar Gabriel ile göz göze gelmeye çalıştım ama o direkt olarak ileriye bakıyordu.

“Eee, ne istiyorsun o zaman?”

Adam sigarasından derin bir nefes çekince ucu karanlıkta dans eden turuncu bir nokta gibi göründü.

“Gözlerini ondan almışsın, çocuk.”

Gabriel öne doğru bir adım attı.

“Babam hakkında konuşma. Bizi rahat bırak.”

“Bir süredir seni yakalamaya çalışıyordum,” diye devam etti adam, külleri yere silkerek. “Durum şu ki senin yaşlı adamın ortadan kaybolmadan önce bana bayağı bir borcu vardı.”

Bir süre durakladı. Sessizlikte denizin huzursuz dalgaları ve arabasının flaşörünün tik takları duyuldu.

“Yirmi beş bin papel, tam olarak söylemek gerekirse.”

Gabriel omuzlarını silkti.

“Eee?”

“Ne için olduğunu sana söylemeyeceğim. Yetişkin meseleleri, bilirsin.” Bunları söylerken bana bakıyordu. “Ve ölünce tamam dedim, ayvayı yedik. Ama sonra radyoda senin şu grubu dinledim, bayağı enerjiksindir ha ve sesin de aynı onunki gibi. İkiyle ikiyi toplayınca işte buradayım.”

Adam sırtınca bozuk dişleri ortaya çıktı. Aklıma Olly’nin çıkmadan önce Gabriel hakkında söyledikleri geldi: *Onunlayken dikkatli ol. Bana söz ver.*

“Seninle bir randevu ayarlamak pek kolay değilmiş, ha. Yanında güvenlik olmadan hiç dışarı çıkmadın, ehh, yani neredeyse haftalardır.”

Gabriel dikildi, ellerini yumruk yapmıştı.

“Ne zamandır beni takip ediyorsun?”

“Uzun lafın kisası çocuk, ödemem gereken bir borcum var. İşe bak Harry West göçtü gitti ama şansa bak ki bir multimilyoner yetiştirmiş.”

Gabriel beni elimden tutup arabaya doğru yönlendirdi.

“Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, ahbap.”

Elindeki yarı bitmiş sigarayı yere fırlatan yabancı, tam yolumuzun üstüne doğru bir adım atıp bizi durmaya zorladı. O kadar yakınımızdaydı ki nefesindeki keskin sigara dumanının kokusunu alabiliyordum.

“Benimle dalga geçme, oğlum,” dedi alçak bir sesle. “Paran olduğunu biliyorum. Sen bu ülkedeki en büyük popstarsın.” Arkamıza doğru bir göz attı. “Ve yepyeni bir Aston Martin’le dolaşıyorsun.”

“Bu kiralık bir araba.”

“Bana yalan söylenmesinden hiç hoşlanmam, West.”

Onunla yüz yüze gelene kadar, Gabriel ona doğru bir adım attı.

“Senden korkmuyorum.”

“Belki korkmuyorsundur,” diye yanıtladı yabancı, omuzlarını silkerek. “Ama kız korkuyor.”

Korku göğsüme bıçak gibi saplandı. Adam, Gabriel’in omzunun üstünden bana bakıyordu. Gülümsedi, ağzına bir sigara daha koydu ve rüzgârda sönüp duran çakmağını bir-

kaç kere çakarak yakmaya çalıştı.

Adam aşağıya doğru bakarken Gabriel ona saldırdı.

Yabancı adam, hazırlıksız yakalanmıştı. Şaşkınlıkla bağırdı ve arabasının kaputuna doğru sendeledi. Gabriel onu kıştırdı ve koluyla boynunu kavradı.

“Eğer ona dokunursan seni öldürürüm. Yapmayacağımı zannetme sakın.”

Adam, kavgayı kaybettiği çok açık belli olsa da gülüyordu.

“Kahraman olmaya pek heveslisin, aynı senin yaşlı moruk gibi.”

Gabriel ona yumruk atmak için kolunu kaldırıncı adam iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

“Tamam, tamam, biraz sakinleş bakalım...”

Gabriel tereddütle yumruğunu indirdi ve arabadan bir adım uzaklaştı. Adam ağır ağır kalktı ve buruşmuş kıyafetlerini düzeltti.

“Bir hafta içinde bana parayı ver ve bir daha beni asla görme. Ama tabii getirmezsensin...” Sigarasını çimenlere atıp yıpranmış botunun ucuyla ezdi. “Şöyle söyleyelim, pek tekin olmayan bazı insanlar tanıyorum.”

Diliyle yanağını şişirerek bana pis pis baktı.

“Daha sonra görüşürüz güzelim.”

Çakılların üstünde geri geri yürüdü, arabasının kapısını

açıp kendini içeri attı ve patinaj çekerek park yerinden geri geri çıktı.

“Bu Allah’ın belası adam da kim, Gabe?”

Arabanın ön panelinden yansıyan ışıktaki, Gabriel’in sadece yüzünün dış hatları belli oluyordu. Gümüşü beyaz ışık, elmacık kemiklerinin üstünde parlıyordu. Gözleri karanlık boşluklar gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum ve umurumda değil.”

“Ama söylediklerin. Baban hakkındakiler? Konuş benimle, Gabe... Lütfen.” Hâlâ kapının koluna yapışmış hâldeydim. “Ve yavaşla.”

Gabriel derin bir nefes verdi sabırlı bir şekilde ve vites küçülttü.

“Ailem hakkında sana yalan söyledim.”

Gözlerimi ovuşturdum. Bu iş çok yorucu olmaya başlamıştı.

“O zaman şimdi gerçeği söyle.”

“İkisi de öldü,” dedi vurgulayarak, sanki ilk defa yüksek sesle dile getiriyormuşçasına. “Çocukken öldüler. Onlar hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, annemin oldukça berbat durumda olduğu ve babamın bilmiyorum işte, parayla ilgili başının dertte olduğu, yanlış adamlara bulaştığı ve sonunda da ölüp gittiği.”

Ona dokunma ihtiyacı hissettim, elimi onunkinin üstüne koymak istedim ama bu hâliyle beni korkutuyordu.

Yağmur kızgın bir şekilde camları dövüyordu.

“Beş yaşındaydım. Ondan sonra hep koruyucu aile yollarında kaldım ve kaldıramadığım zamanlarda da kaçıp durdum. Eğer şu müzik grubu olmasa herhâlde evsizlerden biri olurdu.”

Gabriel West, gizli bir öksüz. Karanlık bir peri masalı gibi.

“Ama bana *-herkese-* Fransa’nın güneyinde yaşadıklarını söyledin?”

“Evet, çünkü bir gazeteciye medya ile hiçbir kontakları olmasını istemediklerini söylediğim için yüzlerce salak oraya gidip onları bulmaya çalıştı. Bayağı komikti aslında.”

Gabriel’in yüzündeki ifade pek eğleniyormuş gibi değildi ama.

“Eninde sonunda anlayacaklar ama öyle değil mi?”

“Belki evet, belki hayır.”

“Hem bu kadar büyütecek ne var ki? Neden insanların bilmesini istemiyorsun?”

Gözlerini ileri dikip bir parmağıyla direksiyona vurarak bunu uzun bir süre düşündü.

“Tek istediğim, bana ait küçük bir şeyin bana kalması. Ünlü olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Senden

her şeyini alıyorlar. Ve sadece başarılısın diye her şeyden vazgeçmeni istiyorlar. Ama onlara bunu vermeyeceğim.” Gözlerini camdan dışarı dikip baktı. “Sen bunu pek anlayamazsın.”

O camdan dışarı bakarken başının arkasını inceledim ve boynundaki kıvrıma hayran hayran baktım. Işık artık neredeyse tümüyle gitmişti, okyanus uzaktan çok geniş ve amansız görünüyordu. Önümüzde ve arkamızda uzanan yol sadece bize aitti.

“Annem ben iki yaşındayken öldü.”

Bu cümlem, Gabriel’in bakışlarını tekrar arabanın içine döndürmesine neden oldu ve gözlerinin akı karanlıkta elmaslar gibi parıldadı. Çıplak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tenim hâlâ yamaçtaki havadan dolayı soğuktu.

“Charlie... Ben... Bunu bilmiyordum.”

“Önemli değil. Ben iyiyim.” Kendimi tartsım. “Aslında pek değilim ama herkese öyle olduğumu söylüyorum.”

Buna hafifçe gülümsedi.

“Düşündüğünden daha fazla birbirimize benziyoruz, Charlie Brown.”

“Okulda bir kız var, bu konuda bana sorun çıkartıp duruyor. Sanki annemin ölmüş olması dalga geçilecek bir şeymiş gibi. Sanki yanlış bir kıyafet giymişsin veya yanlış müzik grubundan hoşlanıyormuşsun gibi.”

Gabriel sessizleşmişti ve konuşmam için beni kendi hâlime bırakmıştı.

“Her neyse babam pek bunu geride bırakıp hayatına devam edemedi ve sanırım hiçbir zaman edemeyecek. Bu konu hakkında neredeyse hiç konuşmuyoruz. Bu biraz da benim suçum, onu kendime yaklaştırmıyorum çünkü bu çok zor. Hiçbir zaman normal bir aile olamayacağız.”

Annemle babamın fotoğrafını düşündüm. Twin Falls kutusundakini. Zamanla soluklaşmış ve bir kenarı yırtılmış olan.

“Aslında... Hiç olduk mu ona da emin değilim.”

“Baban hâlâ senin yanında ama,” dedi Gabriel bir süre sonra. “Bunu unutma.”

Bir süre sessizce oturduk. Kıvrıla kıvrıla giden kıyı yolu bizi kasabaya giderek yaklaştırırken uçurumun kenarındaki yabancı adamı düşündüm; kıyafetlerindeki sigara kokusunu, o gülüşünü, o pis çarpık dişlerini.

“Gabriel.”

“Hı hı.”

“Uçurumdaki o adam, o konuda ne yapacaksın?”

“Bir şey yapmama gerek yok. Blöf yapıyor.”

Başparmağımın tırnağını kemirdim.

“Belki de adama parayı vermelisin. Buna gücün yeter,

değil mi?”

“Önemli olan bu değil.” Kasabanın içinden geçiyorduk ve otele varmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı. “Babamın hatalarının bedelini ben ödemeyeceğim.”

Gabriel’in söylediklerinde kararlı olduğuna emindim. Ama arabanın farları asfaltı aydınlatarak boş sokaklardan geçerken elimde olmadan merak ettim: Gerçekten bir seçim şansı var mıydı ki?

“Onlar bizi bulmadan içeri girmeliyiz.”

Gabriel otelin dışına park etmişti ve elimden tutmuş beni yönlendirerek lobiden geçiyorduk.

“İyi akşamlar Bay West,” dedi resepsiyonun arkasındaki kız. Gabriel başıyla ona selam verip beni asansöre doğru götürürken kızın bizi seyrettiğini ve sonra eline telefonu aldığını gördüm.

Asansörün kapısı çınlayarak açıldı ve içeri adımımızı attık.

“Sanırım o kız senin hakkında birine telefon açıyordu, Ga...”

“Biliyorum. Beni bekliyor olacaklar. Dinle...” Beşinci kat düğmesine bastı ve bana döndü. “Benim için çok şey ifade ediyorsun, Charlie Brown.”

Kehribar rengi gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Sen de benim için,” dedim, asansör hareket ederken.

“Bu gruba katıldığımdan beri, gerçek beni görebilen ilk kişi sensin...”

Bana doğru yaklaştı, bir elini sırtıma koyup kendine doğru çekti. Göğüslerimiz birleşti ve ona doğru sendeleyince dengemi bulmak için kollarına tutundum. Asansör beşinci kata vardı ve birisi kapıya güm güm vurmaya başladı.

“Kahretsin bunlar benim korumalarım.”

“Gabriel içeride misin?” diye koridordan derin bir ses geldi. Gabriel cevap vermedi. Boğuk sesli konuşmalar duyuldu ve sonra kızgın bir şekilde tekrar kapıya vuruldu.

“Kapıyı aç.”

Gabriel kapıyı durduran tuşa eliyle vurdu ve bırakmadı.

“Bizi birbirimize bağlayan bir şeyler var, Charlie. Seni ilk gördüğüm an bunu anlamıştım. Nasıl olduğunu ve ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sadece biliyorum... Ta benliğimin derinlerinde bir yerde. Biz birbirimize bağlıyız.”

Bir cevap vermeme gerek yoktu. Tek bir kelime bile söylememe gerek yoktu. Çünkü tüm kalbimle biliyordum ki haklıydı.

Sonra beni asansörün duvarına yasladı, ellerini yüzümün yanlarına koydu, parmaklarını saçlarıma soktu ve beni öptü.

Nerede olduğumu, nereden geldiğimi, bunun ne anlama geldiğini, her şeyi unuttum. Hem çok hafiflemiş, hem

korkmuş, hem de dağılmıştım. Her şeyi aynı anda hissediyordum. Onu bir ateş gibi, bir hastalık gibi istiyordum. Her şey üstüme doğru geliyordu ve her şey harika, pırıl pırıl görünüyordu.

Birdenbire Gabriel kendini geri çekti ve beni kalbim deli gibi çarparak asansörün parmaklığına yapışmış bir hâlde bıraktı. Yanlışlıkla tuşu bırakmış olmalıydı çünkü asansörün kapıları açıldı ve önümüzde iki tane devasa ve çok kızgın koruma belirdi.

“Başın belada, oğlum,” dedi bir tanesi Gabriel’i yakaladığı gibi koridora sürüklerken. “Hem de çok ciddi belada.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anlaşılan o ki Fire&Lights grubunun menajeri Barry King astığı astık kestiği kestik bir adamdı.

“Bana öyle geliyor ki sen benimle kafa buluyorsun, Gabriel,” dedi yan odadaki çatallı ses. “Ve benim böyle insanlara ayıracak vaktim yok.”

Bunların hiçbirini beni şaşırtmamıştı. Cumartesi akşamları yayınlanan yetenek yarışmalarını seyretmeme rağmen Barry King’in lafını esirgemeyen, çabuk sinirlenen ve istediği şey tam olarak doğru ve zamanında yapılmazsa insanlara tolerans göstermeyen bir adam olduğunu biliyordum. Televizyondaki yarışmacıları ağlatmasıyla tanınıyordu ve hatta

bir keresinde canlı yayında jüridekilerden birini bile rezil etmişti. Melissa bana adamın organize suç örgütleriyle ilişkisi olduğunu bile söylemişti ama büyük ihtimalle bu söylenti, programda rezil edilen bir sürü pop yıldızı adayından biri tarafından çıkarılmıştı.

Ne olursa olsun korkutucu bir adamdı.

“Sana her şeyi ben verdim, Gabriel. Sahip olduğun her şeyi. Benimle tanışmadan önce, senin paçoz, ciğeri beş para etmez, anti sosyal bir pislik olduğunu unuttuğumu zannetme.”

“*Sen mi bana her şeyi verdin?* Bu çok komik işte,” diye homurdandı Gabriel. Onun orada çenesini havaya dikmiş, kollarını kavuşturmuş, defansif bir şekilde duruşunu gözümde canlandırabiliyordum. “Şarkılarım olmasa sen ne olurdun ki? Hâlâ o beceriksiz yaylılar dörtlüsüyle -neydi isimleri- debeleniyor olacaktın.”

“Paradiso’yu bu konunun dışında tutsan iyi olur, oğlum,” diye cevap verdi King. Sabrının taşmak üzere olduğu sesinden anlaşılıyordu. Paradiso’yu hatırlıyordum. Klasik müziği seksi bir şekilde çalmaları gerekiyordu ama sonunda sadece sinir bozucu bir hâle getirmişlerdi. “Dinle beni, senin yaptığın işte iyi olduğunu ilk söyleyen benim ama bu sana kendini dünyanın kralı zannetme hakkını vermez. Sen Axl Rose değilsin, Tanrı aşkına.”

“Axl Rose da kimmiş?”

“Önemli olan nokta şu ki ben senin sahibinim. Sen de bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Ben sana bir röportaj yapacaksın diyorsam yapacaksın. Şarkı söyle diyorsam söyleyeceksin. Eğer sana bir tütü giyip bale yap dersem onu da *bayıla bayıla yapacaksın.*”

Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına verdim. Dün akşamki gösterinin fotoğraflarını yüklemiştim ve işin gerçeği bayağı iyi görünüyordlardı. Aslında, artık ne yaptığım hakkında sonunda birazcık fikrim olmaya başlamıştı gibi hissetmeye başlamıştım. En beğendiklerimden biri Yuki ve Aiden’in sahne arkasında beraber şarkı söyledikleri fotoğrafı. Aiden gitar çalıyordu, Yuki de elindeki bateri bagetini çeviriyor ve masanın üstünde tempo tutuyordu. Hatta Gabriel ve Olly’nin bile beraber olduğu bir fotoğraf yakalamayı başarmıştım ve bu hiç kolay olmamıştı.

“Dün akşam sahnede harikaydım ama öyle değil mi?” diyordu Gabriel, tekrar onları dinlemeye başladığımda. Gülümsedim. Haklıydı, dün akşam şimdiye kadar seyrettiklerim içinde en iyisiydi. Sesi çok güzeldi, Run Away’deki performansı nefes kesiciydi ve birkaç kere durup şarkı aralarında bana gizli bakışlar atacak fırsatlar bile yaratmıştı.

Bunun nedenini öpücüğümüze bağlayarak işin uğurunu

kaçırmak istemiyordum ama...

Kesinlikle öpücüğümüz yüzündendi.

“Konu bu değil,” diye tartıştı King, sinir olmuş bir şekilde. “Dün senin için ülkenin en iyi müzik dergilerinden birini ayarladım ve sen gelmeye bile tenezzül etmedin! Sen o amatör fotoğrafçı kızla gününü gün etmeye gittin. Kim ki o kız, hepiniz onun yüzünden bir anda azmaya başladınız. Ünlü bile değil.”

Ünlü bile değil, bir anda benim reklam sloganım hâline gelmişti. Belki kendime böyle bir kartvizit bastırmalıydım.

“Charlie hakkında böyle konuşma,” dedi Gabriel, ölümcül bir ciddiyetle. Otel odamın duvarına bakakaldım. Duvarın öte tarafında duran Gabriel’i, beni müzik sektöründeki en ünlü adama karşı savunurken gözümde canlandırırdım.

Tüylerim ürperdi.

“Charlie Bucket hakkında da siz mızımız mankafalar hakkında da istediğim gibi konuşurum. Ve bu konuşma asla ikinci defa olmayacak. İyice anladın mı?”

Gabriel’den bir cevap gelmedi. Başımı eğip internet tarayıcısını açtım ve “Fire&Lights” kelimesini arattım. Buraya gelirken Olly otobüste bana, “doğru insanlara biraz çıtlattığını” söylemişti ve -küçücük de olsa- hayran sayfalarında benim fotoğraflarımı kullanma ihtimalleri olduğundan bahsetmişti.

En çok tıklanan sayfa resmî Fire&Lights grubu sayfasıydı. Onun altında bir sürü hayran sitesi ve ünlüler hakkında dedikodu siteleri sıralanmış, Gabriel ve ahbap çavuşları hakkında en sıcak haberlerin olduğunu bildirmek için bas bas bağıyorlardı. Ve hepsi tek bir şeyden bahsediyordu.

GABRIEL'İN GROUPIE'Sİ BİR TÜRLÜ MESAJI ALMIYOR

Bu başlığın altında, benim otelin önünde Gabriel'in arabasından inerken çekilmiş yağmurdan sıırılsıklam, bembeyaz tenli ve berbat görüldüğüm, bulanık bir fotoğraf vardı.

Birisi bizi gözetlemişti.

Ve işte orada, altı-yedi satır aşağıda tanıdık bir site vardı: www.fireandlightsforever.net. Ve onda da benzer bir başlık vardı.

SALAK GROUPIE YİNE ORTAYA ÇIKTI!!

Gabriel HÂLÂ tüm vaktini bu Bayan Sıradan'la neden harcıyor ki? Kafayı mı yedi??

HEY MİLLET. Çoktan ilgisi sönümüştür diye düşünmüştük ama BELLİ Kİ bizim yakışıklı Gabriel West'imiz hâlââââ şu Brightonlı zavallı hayranıyla takılıyor. Yani, GÜNAYDIN??! Sadece dün, Big Brother programından Shana, Gabriel'den hoşlandığını söyledi ve o kız bir AFET. O zaman Gabriel ne yaptığını zannediyor??

Ayrıca bu konuda casuslarımızı saldı ve bu gizemli durumla ilgili bazı kirli gerçekleri ortaya çıkardılar. Kıscası, annesi iki yaşında filan ölmüş ve tümüyle KAFAYI SIYIRMIŞ birisi. Babasıyla da geçinemiyor ve okulda itilip kakılıyor ve blablابلابل. Yani işe yaramaz biri ?! İnsan onun için üzüüyor bile ama öte yandan NASIL BECERDİYE Gabriel West'i kafeslemiş durumda ve biz hâlâ nedenini anlamış değiliz!!!

Umalım ki yakında işler normale dönsün. Arkası Yarın!! xxx

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Kelimeler gözümün önünde dans edip titrerken üstüme beni yatağa çakan bir ağırlık çökmüştü.

İlk seferinde Gabriel'e inanmıştım. Gözüm ona olan tutkumdan körelmiş ve özürlerini yutmuştum ama şimdi tekrardan aynı şeyi yapmıştı. Uçurumdan dönerken ona anlattığım her şey, tüm sırlarım, her zaman içimde saklı tuttuğum karanlık taraflarım, internette her yerde dolaşıyordu. Dünyanın her tarafından insanlar, yüzlerce belki binlercesi, parmağıyla gösteriyor ve gülüyorlardı.

Yutkunup gözyaşlarımı durdurdum ve kulağımı duvara dayadım. Sessizlik. Barry King'in onunla işi bitmiş olmalıydı.

Bu demektir ki artık benim sıram gelmişti.

"Charlie Brown. Naber?"

"Yapma," dedim, onu itip odasına girerken.

"Neyi yapmayayım?"

"Sen inanılmaz birisin, biliyor musun?"

Gabriel'in en becerikli olduğu konu, -şarkı söylemeyi, yazmayı ve insanları kendine âşık etmeyi saymazsak- masum numarası yapmaktı.

"Cidden," dedi arkamdan kapıyı kaparken "Burada bir geri sarman lazım, çünkü ben..."

"Sana güvenmiştim," diye haykırdım, gözlerim dolu

dolu. Yüzü şaşkınlıkla buruştu.

“Hey, hey, hey. Sakin ol.” Gabriel beni iki eliyle omuzlarımdan yakalamış yatağın kenarına oturtmaya çalışıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Ellerini ittim.

“Benim hakkımdaki hikâye ve ailem... Ve her şey. İnternette ortalıkta dolaşıyor.”

“Ne?”

“*Bunu yapma, Gabriel. Sen olduğunu biliyorum.*”

İki eli de saçlarının arasındaydı ve bakışları vahşiydi.

“Neden böyle bir şey *yapayım* Charlie? Bir düşünsene.”

“Bilmiyorum, nereden bileyim. Senin yaptığın *hiçbir* şeye anlam veremiyorum ki zaten.”

Gözlerimi kapattım ve iki tek gözyaşı yanaklarımdan aşağıya süzüldü.

“Bak, hakkımda yanlış düşünüyorsun, inan bana.”

“Sana kendimi açtım, Gabriel,” dedim gözyaşlarından boğulurcasına. “Sana hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. *Asla anlatmadıklarımı.*”

Bana dokunmak için yaklaştı ama sonra yapmamasının daha akıllıca olacağını fark etti. Çok alçak bir sesle konuştu, çok yumuşak ve sıcacık bir tonda.

“Bana inanmak zorundasın... Benim bu işle hiçbir ilgim yok.”

“Neden bana *yalan* söylemeye devam ediyorsun, Gabriel?”

“Yalan söylemiyorum.”

“Aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Salak bir groupie, skor tabelanda bir çizik daha?”

“Böyle konuşma. Seni kimsenin incitmesine izin veremeyeceğimi söylemedim mi?”

Cevap vermedim. Sadece başımı salladım, gözyaşlarımı sildim ve gözlerimi halıya diktim. Gabriel hızlı hızlı yürüyüp pencereye gitti, yumruğunu ağzına dayamış düşünüyordu.

“Bak, Carla’yla tanıştın,” dedi bana doğru dönerek. “O kız delinin teki. Onunla işleri batırdım, onu çok kızdırdım ve şimdi anlaşılan hıncını senden çıkartmaya çalışıyor... Ama hadi lütfen. İnsanlar hakkında özel bir şeyler öğrenip internete sızdırmak çok zor bir şey değil.”

“O kız benim hakkımda bunları nereden bilecek, Gabe?” derken ikinci bir gözyaşı dalgası geliyordu. Aynadaki görüntüme bir an gözüm takıldı; darmadağınık keçe gibi saçlar, kocaman kıpkırmızı gözler.

“Şimdi artık herkes senin kim olduğunu biliyor ve sence hakkında çamur atacak bir şeyler bulmak ne kadar zor olabilir sanıyorsun? Carla’nın bana ihtiyacı yok. Sadece senin sosyal profilini bulup oradan bir şeyler çıkartabilir.”

Şapkamı kulaklarımın üstüne çektim.

“Bir de ikimizin senin arabandan inerken çekilmiş fotoğrafı var. Otelin önünde.”

Gabriel kafasını birden arkaya doğru attı sanki bir anda çok ağırlaşmış gibi ve derin bir nefes verdi.

“Bilmiyorum, belki o uçurumun oradaki herif bir paparazziydi. Öyle bir tipi vardı.” Burnunu kırıştırdı. “Öyle kokuyordu.”

“Yani, bunu o mu yaptı? Böyle mi diyorsun?”

“Bilmiyorum Charlie ama böyle şeyler yapmaları için tam olarak öyle ezikleri bulup para veriyorlar. İnsanları kendileri hakkında berbat hissettirmek için. Çünkü *bunlar satıyor.*”

Ezik bir gazeteci veya hatta Carla’nın, internetten benim fotoğraflarımı ve arkadaşlarımı didiklediği fikri midemi bulandırmıştı. Ürpermemi durdurmaya çalıştım.

Bir süre ikimiz de dalgalı denizin sesini dinleyerek sessiz kaldık. Denizden dışarıyı seyreliyordum ve evimi özlediğimi hissettim.

“Benden ne istiyorsun?” dedim sonunda, zayıf bir sesle.

“Senden ne mi *istiyorum?*”

“Sen Gabriel West’sin. Yeryüzündeki istediğin herhangi bir kızı elde edebilirsin. O yüzden benden ne istiyorsun?”

“Evet belki edebilirim,” derken gelip yanıma oturdu. Bir parmağıyla nazikçe çeneme dokunup göz göze gelene kadar kaldırdı. “İşte tam olarak bu nedenle seni istiyorum.”

Kehribar bakışları tenimi ısıtıyor ve beni arzudan kıvrandırıyor. Onun kollarına atılmak, dudaklarını dudaklarımda, ellerini saçlarımda hissetmek istiyordum.

“Gitmem lazım. Artık seni görmeye dayanamıyorum.”

“Charlie, hadi ama. Bu çok delice, kal bu...”

“Sadece eve gitmek istiyorum. Artık burada olamam.”

Ondan uzaklaşıp ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapının kolunu tuttum ve günün geri kalanı gözümün önünde canlanınca eve gitmek için gereken tren biletine yetecek param olmadığını hatırladım ve en son yapacağım şey ondan borç istemektir.

Kısılup kalmıştım.

Arkama bakmadan odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Daha sadece birkaç adım atmıştım ki tökezleyip duvara çarptım ve ellerimle yüzümü kapatıp ağlayarak dizlerimin üstüne çöktüm.

Yabancı bir yerde, çok az tanıdığım insanlarla beraberdim ve tüm dünya internette benim hakkımda dedikodu yapmakla meşguldü.

Birden kendimi çok yalnız hissettim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Aniden deri kanepede yanıma oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

“Sen iyi misin Charlie?” diye sordu, yumuşak ve kıvrak aksanıyla.

“Hı hı.”

Bunu bir süre düşündü. Önümüzden, turne otobüsünün camlarının arkasından, gri bir yağmur örtüsünün altında, ağaçlar ve tarlalar hızla akıp gidiyordu.

“Biraz sessizsin. Ben, yani... Biraz endişelendim.”

Başımı kaldırıp gülümsemeye çalıştım. Aiden endişeyle kaşlarını çatmış ve dudaklarını germiştir.

“Merak etme,” dedim. “Ben iyiyim.”

Londra'ya uzun dönüş yolculuğu acı verecek kadar yavaş geçiyordu. Yuki kanepelerden birine yatmış, ışıkları yanıp sönen langırt makinesinin üstüne ayaklarını çapraz uzatmış kitap okuyordu. Olly bir köşede oturmuş, bir deftere bir şeyler çiziktiriyordu ve Gabriel turne otobüsüne binmekten kaçınmış, Londra'ya bir koruma eşliğinde yeni arabasıyla dönüyordu. O olmayınca etraf oldukça sessizdi.

“Gabriel’le ilgili bir şey olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi kucağımdan kaldırmadım. Grubun geri kalanının bizim hakkımızda ne bildiği hakkında bir fikrim yoktu.

“Bir şey olmadı.”

“Tamam,” dedi hafifçe omuzlarını silkerek. Ayağa kalktı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?”

“Olur.”

Aiden’in içecek makinesine gidip aşağı yukarı bakıp incelemesini ve sonunda bir düğmede karar kılmasını seyrettim. Aşağıdaki bölüme bir Pepsi kutusu düştü.

Bir saat sonra, yağmur sonunda durunca Olly, elinde defteriyle tepemde bitti.

“Bu koltuk dolu mu?” diye sordu gülümseyerek. Huzursuzca kıpırdandım.

“Olly, ben...”

“Benimle konuşmana gerek yok,” dedi sakinleştirici bir el işaretiyle. “Sadece yanında bir arkadaş sana iyi gelir diye düşündüm.”

Pencereye doğru çekilip yer açtım.

“Tabii ki.”

Olly yanıma oturdu ve kitabını açtı. Bağdaş kurup oturmak için ayaklarımı toplarken açık sayfaya gözüm takıldı ve yazıların onun şarkısı olduğunu fark ettim.

Uyuşuk bir şekilde, nakaratın sözlerini tekrar okurken onun dünkü sesini, otel odasının sakinliğini ve denizin sesinin sürekliliğini hatırladım.

*Kendine ait bir parçayı içinde saklıyor
Ama konuştuğu zaman, her bir yıldız kayıyor
Ve birinin onun kalbine ulaştığını biliyorum
Ama bu bizi ayıramaz*

Sonra, akşamüstü güneşi ikimizin üstüne vururken başımı Olly’nin omzuna koydum ve uykuya daldım.

O akşam, bahçe yolundan kafamda kulaklıklarla yürürken tek istediğim bir an önce yatağa girip tüm dünyaya kendimi kapatmaktı ama babamın salon penceresinin önünde

durduğunu gördüm. Arkasından televizyonun ışığı vuruyordu.

“Bu hafta sonu neredeydin?” dedi kapıdan içeri adımımı attığım anda. Sırtımdaki çantayı çıkarıp yere bıraktım.

“Eee... *Yazarlar Atölyesi hafta sonu gezisi*, baba?”

“İlginç, çünkü bugün bir ara Melissa’nın annesiyle sohbet ediyordum ama onun böyle bir şeyden hiç haberi yoktu.”

Huzursuzluk bir ateş gibi içimde yükselmeye başladı.

“Melissa gelmedi. O bir bilgisayar manyağı, İngilizce gezilerine gelmiyor.”

Merdivenlere doğru bir hamle yaptım ama babam tam yolumun üstünde duruyordu.

“Bu inandırıcı olabilirdi ama eğer ben bu konuda okul müdürünü aramaya karar vermemiş olsaydım. Bana okulun Cornwall’da bir yazar atölyesi hiç yapmadığını söyledi. Ne bu yıl ne de daha önce.”

Buna bir cevap vermem gerekiyordu. Nefes almaya çalıştım. Babam sonunda patladı.

“Bu kadar zaman hangi cehennemdeydin?”

“Ben... Baba...”

Bir şeyler uyduracak zaman yoktu. Ama belki gerçeği söylersem paçayı kurtarabilirdim... Tabii ki *tüm* gerçeği değil.

“Bir pop müzik grubuyla beraberdim.”

Babam bana uzun uzun baktı. Önce hayretle baktı ama saniyeler içinde bu hayret kızgınlığa, sonra kızgınlık ve üzüntüye döndü. Aynı Little Boy Blue CD'sini bulduğu zamanki gibi.

“Grup mu? Ne grubu?”

“Sadece bir zamanlar Caversham Lisesi'ne gidenlerden oluşan bir müzik grubu. Benden onlarla beraber turneye gitmemi ve fotoğraf çekmemi istediler. Önemli bir şey değil.”

Beni bileğimden yakaladı ve canımı acıttı.

“İnan bana, bu çok önemli bir şey. Senin yaşında bir kız için hem çok uygunsuz hem de çok tehlikeli ve ben izin vermiyorum. Anlıyor musun?”

Cevap vermedim.

“Neredeydiniz?”

“Cornwall.”

“*Cornwall* mı? Tanrım, Charlie. Başına her şey gelebilirdi.”

Düzensiz nefesi yüzünden tişörtü dalgalanıyordu.

“Önce gece geç gelmeler, sonra araba, şimdi bu. Sana neler oluyor? Sana bu senenin ne kadar önemli olduğunu anlattım ama hiç umurunda değil gibi görünüyor. Bu şekilde devam edemeyiz.”

Tartışmayı ben kaybediyordum ve bu beni çok kızdır-

mıştı. Ağzımdan çıkacaklara sonradan pişman olacağımı biliyordum.

“Ne yapacaksın yani baba? Ev hapsi mi?”

“Evet, aynen öyle.”

Ona bakakaldım. Beni daha önce hiç böyle bir cezayla disipline etmemişti. Hiç bu şekilde değil.

“Ne?”

“Odana git. Bu konuşma bitmiştir.”

“İyi, zaten çok umurumdaydı,” dedim ve yerdeki çantamı kapıp yanından hışımla geçerek merdivenlerden çıkmaya başladım.

“Eğer bir yetişkin gibi davranılmak istiyorsan,” diye seslendi arkamdan, “O zaman senin de öyle davranmaya başlaman gerekiyor.”

Omzumun üstünden aşağıya seslendim.

“Eline sağlık, baba. Bu cümle tam ‘Salaklar İçin Babalık Rehberi’ kitabından alınma.”

“Sen ne dedin?”

“Hiçbir şey,” diye bağırdım aşağıya doğru ve yatak odamın kapısını çarparak kapattım. Babamın aşağıda dolabı açmasını, bir şişe çıkarmasını ve mantarı açmasının seslerini dinlerken çekmeceme gidip annemle babamın yırtık fotoğrafını çıkardım. Yatağıma oturup sanki zamanın için-

de geçmişi görmeye çalışır gibi gözlerimi dikip uzun uzun baktım. Kafamın ii seslerle doluydu; Gabriel'in ihanetinin sesi, şarkı sözlerinin sesi, anneme yazılmış olan mektup, babamın sırları, Olly'nin uyarıları, arabanın gürleyen motor sesi, Little Boy Blue CD'sindeki kırık dökük piyanonun sesi, yağmurun altında uçurumun kenarında duran karanlıktaki adam... Sesler büyüdü büyüdü ve kafatasımı doldurdu, sanki beynim çığlık atmaya başlayacakmış gibiydi. Gözlerimde yaşlar titrerken acı sanki göğüs kafesimi delen bir eki gibi içimde vurup duruyordu.

Yattım, tüm kemiklerim zangırdıyordu, içimde nabız gibi atan sonsuz bir huzursuzlukla ümitsizce birinin bana sarılmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini, gözlerimi kurulamasını ve uykuya dalana kadar yavaş yavaş şarkı söylemesini istiyordum. Yatağıma gömüldüm, yorgana sarıldım ve kalbim sanki tüm bedenimi patlatıp çıkacakmış gibi atarken bu hissin anlamını tam olarak çözdüm... Beni esir alan bu acının ne olduğunu.

Hâlâ bir annem olması için duyduğum özlemin acısıydı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, daha birinci derse adımımı atmadan, müdürün odasına çağrıldım.

“Charlie, hepimiz senin için biraz endişelendik.”

Bir gece önce neredeyse gözümü kırpmamıştım ve bunun yüzümden ayan beyan okunduğunun farkındaydım. Gözlerim zonkluyordu, gözümün önünde benekler uçuşuyordu ve sanki sırtımda bir ton yük asılıymış gibi omuzlarım sarkmıştı.

“Ben iyiyim.”

Bay Bennett her zamanki pozundaydı. Sanki elinde görünmeyen kristal bir küre tutar gibi parmak uçlarını birleştirmişti.

“Hafta sonu babanın beni aradığının farkındasın sanırım. Ve her ne kadar, öğrencilerimizin özel hayatlarında ne yaptıkları benim sorumluluğum olmasa da sahte bir okul gezisini, şey için... Her ne içinse... Bir bahane olarak kullanman beni oldukça endişelendirdi.”

“Özür dilerim,” dedim ama aslında ne için dilediğime pek emin değildim.

“Neyse dediğim gibi, tam olarak benim işim değil, ama baban çok merak etmişti. Ve dinle...” Boğazını temizledi. “Okulda kabadayılığa maruz kaldığını biliyoruz.”

İşte bu ihtiyacım olan son şeydi. Eğer öğretmenler bu işe karışırsa her şey daha beter bir hâle gelirdi.

“Önemli bir şey yok.”

“Aslında,” diye cevapladı Bay Bennett, bacak bacak üstüne atıp dudaklarını büzerek. “Buna pek emin değilim. Bay Bloom beni arabasına verilen zarar hakkında bilgilendirdi ve Aimee Watts’ın geçmişte, eski okullarında, buna benzer vandalizmlerden sorumlu olduğu hakkında bilgim var. Bu adli bir suç ve okulun bundan haberdar edilmesi gerekir.”

“O olduğunu bilmiyordum.”

Bay Bennett koltuğunda kıpırdandı ve göz göze gelmekten kaçındığım hâlde, gözlerinin benim üstümde olduğunun farkındaydım. Sesini biraz alçalttı.

“Biz de emin değildik, ama bu konuda oldukça kuvvetli bir önsezim vardı diyelim. O yüzden bu sabah onu biraz sıkıştırdım ve aşağı yukarı bir itiraf aldım. Bu konuyu polise götüreceğiz.”

“Lütfen, bunu yapma...”

“Senin endişelenmene hiç gerek yok, Charlie,” dedi ısrarcı bir şekilde, masasında öne doğru eğilerek. “Sen şimdi önümüzdeki deneme sınavlarına odaklan ve Bayan Watts konusunu bize bırak. Tamam mı?”

Öğretmenler hep böyle şeyler söylerlerdi. *Senin endişelenmene hiç gerek yok... Biz hallederiz.* Arkalarını döndükleri anda neler olduğunu unutmaya pek meyilliydiler.

O gün, saatler akarken kimseyle konuşmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Derslerin çoğunda eski test sorularını çözmekle meşgul olduğumuz için ders saatleri içinde bu oldukça kolay oldu. İnsanlar koridorlarda hakkımda fısıldaşıyorlardı ve sınıfa girme sıralarında bana kaş göz yapıyorlardı ama bir diyalog başlatacak kadar ortalıkta takılmamaya çalıştım. Öğlen yemeği sırasında, elimde kamerayla arka bahçeye sığındım ve sırtında turuncu lekesi olan küçük kuşu buldum. Yuvasının kenarında zıplarken fotoğraflarını çektim. Hiç rahatsız edilmeden, sadece fotoğraf makinesinin sesiyle toplam ancak yarım saat geçirebilmişim.

Zilin almasına sadece birkaç dakika kalmıştı ki beni buldu.

“İşte burada kızlar.”

Kuş, başını çevirdi ve dinledi. Arkamdaki taşların üstünde ayak sesleri duyuldu.

“Gabriel’in küçük fahişesi.”

Arkamı döndüm. Aimee’nin yanında altı kız vardı.

“Ne istiyorsun?” dedim kararlı bir şekilde ama sesimde çok hafıf bir titreme vardı.

“Ne istediğimi biliyorsun.”

Kızlar etrafımı sarmaya başladılar ve göğsümün sıkışmaya başladığını hissettim.

“Öncelikle bir özür istiyorum.”

“Ne için?”

Aimee kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi. Sağımızda kuş uçup gitmiş, yuvası boş kalmıştı.

“Hey, bak bu sabah komik bir şey oldu, Bloom. Ya işte okula geldim, sadece kendi içime bakıyordum, Koca Kulaklı Bennett beni ofisine çekti ve babanın arabasının parçalandığını söyledi. Acaba benim bu işle bir ilgim var mıymış?” Kızlardan biri öbürünün kulağına bir şey fısıldadı ve ikisi de güldü. “Ve efendim benim daha önce böyle olaylarım var mış diye benim yaptığımı sanıyormuş.”

Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı.

“İkincisi de bunun telafisini istiyorum.”

“Sana söyledim, hiç param yok.”

“Hah,” dedi gözlerini aşağıya doğru indirirken “Ama şu kameran var.”

Kamerayı arkama sakladım ve duvara kadar geriledim. Olly’nin hediyesini elimden alması fikri midemi bulandırmıştı.

“Buna ihtiyacım var.”

“Benim de öyle,” dedi kameraya uzanırken. Önce onu uzak tuttum ama altı kız birden üstüme çullanıp kollarımı arkadan tuttular. Hepsinin elleri üstümdeydi, beni itip kakıyorlardı. Kısa sürede duvara kısıtılmıştım, bütün sinir uçlarım ayaktaydı ve Aimee kamerayı sımsıkı tuttuğum elimden aldı. Bir kolumu kurtarmayı başardım ama kızlardan biri karnıma öyle sert bir yumruk indirdi ki yüzüğünü midemde hissettim. Başım bir yarım daire çizerek savrulurken boğuluyormuş gibi bir ses çıkardım. Tekrar başımı kaldırıp baktığımda, Aimee kameranın kayışını bileğine birkaç kere dolamış, yerden sadece birkaç santim yukarıda, hafif hafif ileri geri sallıyordu. Sanki bir Orta Çağ silahı gibi.

Yüzünde nefret dolu bir ifade vardı.

“Bana disiplin uyarısı verdiler,” dedi, bir aşağı bir yukarı yürürken sesi birden hırıltılı çıkmaya başlamış, nefesi sık-

laşmıştı. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun Bloom? Eğer *ufacık bir hata* yaparsam beni bu okuldan da atacaklar. Ve eğer bir okuldan daha atılırsam babam benim canıma okur.”

Dudağını çiğniyordu ve ağzının kenarında bir parça tükürük belirdi. Kameranın sapını iyice gerdi ve deri kayış gıcırdadı.

“Bunun nasıl bir his olduğu hakkında fikrin var mı?”

Korkudan felç olmuş bir şekilde başımı salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi ve sonra kamerayı havaya kaldırıp arkadan savurarak yüzüme geçirdi.

Ses o kadar yüksek ve o kadar tüyler ürperticiydi ki önce bana vurduğunu zannettim. Parçalanan camın ve plastiğin sesi, başımdan aşağıya bir elektrik fırtınası gibi yağan parçalar... Fakat sonra başımı kaldırıp gözlerimi açınca farkına vardım ki bir şekilde kaçmayı başarmıştım. Aimee kamerayı hemen başımın üstündeki duvara çarpmış ve sonsuz parçaya ayırmıştı: Şu anda yerdeki kırık dökük betonun üstünde yuvarlanarak benden uzaklaşan sinekler gibi binlerce minik parçaya.

Nefesimi tuttum ve göz göze geldik.

Aimee’nin normalde iyice yağlanıp geriye yapıştırdığı saç serbest kalmış, yüzünün önünde darmadağınık sallanıyordu.

Benim bir zarar görmediğimi görünce elindeki kameradan kalanları yere fırlattı; bana doğru koşup vurmaya, beni tekmelemeye ve tırmalamaya başladı. Tükürerek, hırıldayarak, saçımı çekerek suratıma avaz avaz bağıırıyordu.

“Bıktım senden, seni küçük ukala fahişe! Benden daha iyi olduğunu düşünen, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş senin gibi olanların hepsinden nefret ediyorum! Seni öldüreceğim, yemin ederim. Ölene kadar kanının akmasını seyredeceğim...”

Bir dolu fırtınasının ortasında kalmışım gibi acı girdabının içinde kaybolmuştum. Havadan şiddet yağıyordu sanki. Yıldırım gibi gelen darbelerin hangisi yumruk, hangisi tekme artık ayırt edemiyordum. Aimee’nin sesi değişmiş, daha bir derinden geliyordu sanki. Tekrar tekrar, çığlık çığlığa aynı şeyleri haykırırken artık insan sesi gibi değildi. Kelimeleri sanki üstüme taşlar fırlatıyormuş gibi bana çarpıyordu.

“Seni öldüreceğim, yemin ederim. *Seni öldüreceğim*, kollarını kopartacağım, seni...”

Aimee’nin altında boğuluyor ve nefes almaya çalışıyordum. Artık bayılmak üzereydim ki birinin Aimee’yi üstümden kaldırdığını ve arka bahçe boyunca sürükleyerek götürdüğünü hissettim. Geri kalan kızlar dağılıp hemen ortadan yok olmuşlardı.

Onu yakalayana “Bırak beni, sapık herif!” diye çığlık çığ-

lığa bağıırıyordu ki bu kişinin buruşuk kıyafetli Bay Crouch olduğunu fark ettim.

“Buraya kadar, genç bayan. İşin bitti. Oyun bitti. Bay Bennett’e gidiyorsun şimdi ve bu sefer okuldan atılacaksın.”

Ben dört ayak üstünde, yerde öksürüyordum. Okul bluzum parçalanmış, altından görünen tenim, Aimee’nin uzun ojeli tırnaklarıyla yırtılmıştı. Ağzımın içinde kan tadı alıyordum ve dilimde bakır gibi metalik bir tat vardı.

“Okul dışında bana rastlamamak için dua et, Bloom!” Bay Crouch onu içeri götürürken Aimee hâlâ bana bağıırıyordu. “Seni orada bulmamam için dua etmeye başlasan iyi olur, fahişe...”

Sesi uzun boş koridorlarda yankılanarak sönerken orada, sağ kolumdan kanlar akarak kırılmış kameramın parçalarının ortasında, bitkin bir şekilde oturdum.

*

Babamla günlerdir tek kelime konuşmamıştım. Okuldan eve gelip doğruca odama çıkıyor ve bütün akşamı orada, kâh çalışarak kâh boş boş duvarlara bakarak geçiriyordum. Onunla kordorda karşılaşmaktan kaçınıyordum. Yemek işini kendi halletsin diye bırakmıştım. Ben zaten neredeyse hiçbir şey yemiyordum.

Günde en az beş defa Gabriel'den mesaj geliyordu.

“Seni düşünüyorum, Charlie Brown. xxx”

Mesaja boş boş baktım. Bundan öncekilere baktığım gibi, göğsüm sıkışarak ve dişlerimi sıkarak. Ona gerçeği, benim de onu düşündüğüm gerçeğini söyleyebilirdim ama bu ne işe yarayacaktı ki?

Telefonumu sessize alıp örtünün altına kaydurdım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. İngilizce dersinde *Romeo ve Juliet*'i okuyorduk, akşamı o konuda video klipleri seyrederek ve araştırma yapıyorum diye kendimi kandırarak geçirmeyi planlamıştım. Arama yapmak için kelimeleri girdim. Çıkan video listesini incelerken kapımın ürkekçe çalındığını duydum.

“Charlie?”

Babam kapının önünde dolanırken parkelerin gıcırdadığı duyuldu.

“Ne?”

Kapı yavaşça açıldı ve babam yarı yarıya odaya girdi. Aramızdaki havayı neredeyse elle tutulur bir şekilde hissedebiliyordunuz: Acı ve durgun, beklemiş su gibi.

“Her şey yolunda mı?”

“Hı hı,” dedim kısaca ve soğukça, kapıyı kilitler gibi. Babam dudaklarını birbirine bastırdı ve sessizce başını salladı.

Aramızdaki tek ses, dışarıdan gelen, penceremin önündeki kuru dalların çıtırtısıydı.

“Kolundaki sıyrık, hâlâ kötü görünüyor.”

Aimee’nin koluma yaptığı sıyrık artık kabuk bağlamıştı ama yakından baktığınızda manikürlü tırnaklarının bıraktığı iki-üç tane izi net bir şekilde görebiliyordunuz. Tişörtümün kolunu bileğime kadar çektişirdim.

“Hokey oynarken herkes yaralanıyor baba, sana söylemiştim.”

“Evet haklısın.” Boğazını temizledi. “Dinle, ben, hımm... Yarın iş için bir yere gitmem lazım.”

“Tamam.”

Tekrar bilgisayar ekranıma döndüm.

“Perşembe ve cuma akşamı Birmingham’da olacağım. Cumartesi sabahı on bir gibi döneceğim. Kendi başına idare edebilir misin?”

“Evet.”

Öne doğru minik bir adım attı ama eli hâlâ kapının kolundaydı.

“Bu bir şeyi değiştirmiyor, Charlie. Hâlâ cezalısın.”

Ona buz gibi bir bakış attım.

“Biliyorum.”

Geri gitmem için ne fotoğraf makinem vardı (en azından

düzgün bir tane), ne davet eden ne de bir nedenim. Babamın endişelenmek için hiçbir nedeni yoktu.

“Mutfak masasına biraz para bırakırım. İstedğin zaman beni arayabilirsin, biliyorsun.”

Telefonum yatak örtüsünün altından titreşti. İkimiz de duyduk.

“İyi. Şey... İyi geceler.”

Başının arkasını kaşıyarak bir an daha oyalandı, sonra odadan çıktı. Telefonuma uzanıp mesajı açtım.

“Cuma çünkü konsere gel. Turnenin son şovu. Londra sahnesinde. Orada benimle beraber olmanı istiyorum.”

Dişlerimi gıcırdatarak bir kere daha okudum. Ergen kızın popstarı takip edip taciz etmesi gerekmez miydi? *Romeo ve Juliet* videolarını tarayıp konularını okumaya başlamış olmama rağmen, kafamın arkasında bir ses çoktan planlar yapmaya başlamıştı. Sadece Londra. Babam uzakta olacaktı. Yakalanmazdım ve eğer işler kötü giderse her an eve dönebilirdim.

Bilgisayar ekranımda bir hareket vardı. Düşüncelerde kaybolmuş bir hâldeyken rastgele bir videoya tıklamış olduğumu fark ettim. Mercutio’nun ölüm sahnesi başlamak üzereydi. Bir reklam yükleniyordu. Sonra, çok çok çok iyi tanıdığım bir ses, bilgisayarımın minik hoparlöründen yük-

selen bir şarkı söylemeye başladı.

“Bir yolculuk yaptık... Tam kenarda durduk ve asla ayrılmayacağımızı söyledik... Senin gözlerinde...”

Müziğin arka planından şehvetli sesli bir kadın spiker duyuldu.

“Bir Kız Hakkında Şarkılar albümü, Dünyanın en SEKSİ gençler grubu Fire&Lights’tan, müthiş bir çıkış albümü! Bir numaralı parçalar Gönül Avcısı ve Benimle Dans Et’in yanı sıra SANSASYONEL yeni bir parça; Benim Olacaksın. Bir Kız Hakkında Şarkılar gelecek cuma çıkıyor... Geç kalmayın, şimdiden ısmarlayın! HEMEN!”

Gabriel, Olly, Yuki ve Aiden’in görüntüleri, hızlı çekim arka arkaya ekrandan akmaya başladı: Damlarda dururken, merdivenlerden koşarak inip çıkarken, birbirlerine su tabancalarıyla ateş ederken... Sağ alt köşede küçük bir kutucukta şöyle yazıyordu: Reklamı atla. Tek yapmam gereken onu tıklamaktı.

Tek yapmam gereken o kutucuğu tıklamak ve hayatıma devam etmektir.

Ama yapamadım; spiker kadının sesinin arka planında duyduğum sözler yüzünden yapamıyordum. Grubun yeni şarkısı hakkında bir klip dönüyordu, Gabriel tarafından söylenen o şarkı sözleri... Yani yanlış duymamıştım... Değil mi?

Bilgisayarın arama motoruna “Benim Olacaksın” diye yazdım ve giriş tuşuna bastım. Şarkı hakkında bir sürü haber vardı ama ne şarkı ne de video klip bulabildim. Haberlerden birine tıklarken şarkının gelecek haftadan önce yayınlanmayacağını hatırladım... Yani dinlemek istiyorsam tekrar o reklamı bulmam lazımdı.

Eski Charlie -Gabriel’den önceki- bu hâlime kahkahalarla gülerdi: Odamda tek başıma oturmuş, bir Fire&Lights şarkısının on saniyesini duyma ümidiyle bir sürü pop müzik videosu seyrediyordum. Ama bir şeyler değişmişti ve artık aynı insan değildim. Gabriel beni zehirlemişti. O yüzden, sonunda reklamı bulduğumda, kulaklıklarımı taktım, sesi açtım ve bekledim.

Gerçekten de duyduğuma emin olduğum kelimeleri tekrar dinledim; Gabriel’in derin hafif pürüzlü sesinden, net ve gittikçe yükselen bir tonda.

*Paramı bir Lincoln 82’ye akıttım
Ve beni sana götürecek yollarda sürmeye devam edeceğim*

Şu iki kelime boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu: Lincoln 82.

Bunu bir yerde gördüğümü biliyordum, hem de geçtiği-

miz ay içinde. Bunu taa kemiklerimin içinde hissediyordum.

Reklamı duraklatıp “Lincoln 82”yi arattım ve resimler tuşuna tıklayınca ekranda belirdi. İşte orada durmuş, sanki bana bakıyordu... Twin Falls kutusunun içindeki fotoğraftaki araba. 1982 Lincoln Continental. Öylesine bir hatıra olduğunu düşündüğüm bir araba, bir anlamı olmadığını düşündüğüm bir saçmalık *ama tabii ki anlamsız değildi*. Annemle babamın fotoğrafı dışında kutudaki diğer tek fotoğraf... O zaman bunun mutlaka *bir anlamı olmalıydı*.

Ve bu her neyse Gabriel de bunu hissetmişti.

Paramı bir Lincoln 82'ye akıttım

Ve beni sana götürecek yollarıda oırmeye devam edeceğim

Bu gece gökyüzünde milyonlarca ızık senin için parlıyor

Bana hiçbir şey vermesen de seni arkamda bırakmayacağım

Yol karanlık ama nerede olursan ol seni bulacağım

Bana hiçbir şey vermesen de benim olacaksın

Bana hiçbir şey vermesen de

O anda, imkânsız gibi görünse de Gabriel'in bu şarkıyı söylerken yine benimle müzik aracılığıyla konuştuğunu his-

settim. Artık onu görmek zorunda olduğumu biliyordum. Ona dokunmak, onunla konuşmak, ona sıkıca sarılmak, kalbinin atışlarını dinlemek, bedeninin ısınıı hissetmek, kokusunu duymak ve kollarında olmak zorunda olduğumu biliyordum. Önceden yaptıkları umurumda değıldi.

Umurumda bile değıldi.

Çünkü artık kesinlikle emindim, vücudumun her zerresiyle ona âşıktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**N**e yapıyorsun? Ne yapıyorsun?”

Melissa sandalyesinden uzanmış, omzumun üstünden eğilip telefonuma göz atmaya çalışırken üstüme berbat bir ton balıklı sandviç kokusu salıyordu. Çevremizde, kantin her zamanki gibi çatal bıçak sesleri ve dedikodularla çınılıyordu.

“Sadece mesajlaşıyorum,” dedim, omzumu silkip ondan kurtulmaya çalışarak.

“Bugünlerde çok sıkıcısın.”

“*Bugünlerde* derken ne demek istiyorsun?”

Sandviçi kutusunun içine fırlatıp attı.

“BİLİNMEYEN BİR NEDENDEN ÖTÜRÜ, sen Fire&-

Lights grubuyla takılmayı bıraktığından beri, hayatımda artık hiç heyecan kalmadı.”

Telefonum yine çaldı. Yeni bir mesaj daha.

“Hay Allah, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.”

“Ben tuvalete gidiyorum. İstiyorsan benim yemeğimi bitirebilirsin.”

Melissa’nın darmadağınık, yarısı yenmiş sandviğine baktım.

“Yok almayayım, teşekkürler.”

“Sen bilirsin,” dedi ve hoplaya zıplaya tuvaletlere doğru gitti. Çıkışa geldiği sırada dönüp omzunun üstünden seslendi: “Bir sürü omega-3’ten mahrum kalıyorsun!”

Melissa çıkar çıkmaz hemen cevap attım.

“Pek bir şey yapmıyorum... Sadece kantinde oturmuş Pisagor’un üstünden geçiyorum.”

“Rock and roll,” yazdı Gabriel cevap olarak. Gülümsedim.

Son şarkısını duyduktan sonra Gabriel’le olan sessizliğimi bozmuştum. O zamandan beri deli gibi mesajlaşıyorduk: Ben ona derslerimi, öğretmenleri ve deneme sınavlarını anlatıyordum; o da bana, grubun radyo röportajlarını, haftalık müzik listelerindeki durumlarını (yeniden bir numara olma yolunda ilerliyorlardı) ve Yuki’nin Gemma James’le olan aş-

kını anlatıyordu. Telefonum her öttüğünde, sanki yıldızları görüyordum.

“Sanki hayatında biraz heyecana ihtiyacın varmış gibi görünüyor,” diye ekledi Gabriel, biraz önceki konuşmamızı dinlemişçesine.

“Fazla heyecan bana göre değil. Bana uymaz.”

“Tabii ki uyar, Charlie Brown. Sen içten içe aslında çok çılgınsın.”

Son üç kelime sanki şarkı sözü gibi geliyor kulağa diye düşündüm. Belki de birkaç ay sonra onları radyoda dinliyor olabilirdim.

“Konsere gel. Harika olacak. Söz veriyorum.”

Telefonumdan başımı kaldırdım. Kantinin öbür tarafında bir grup yedinci sınıf öğrencisi birbirlerine cips atıyorlardı.

“Esas kameram kırıldı.”

“Seni misafir olarak davet ediyorum, fotoğrafçı olarak değil. İstersen bir arkadaşını da getir, özel bir akşam olsun.”

Bunun mümkün olduğunu biliyordum. Teknik olarak babamın bunu keşfetme ihtimali çok küçüktü. Ama hepsinden önemlisi, Gabriel’i görmek için yanıp tutuşuyordum.

“Sana söylemiştim cezalıyım ve bunun tüm suçlusu sensin.”

“Çekiciliğini kullan, bir yolunu bul.”

“Hepimiz hayatın içinden senin gibi çekiciliğimizi kul-

lanarak sıyrılamayız, Gabe."

Onun bunu okurken gülümsediğini gözümde canlandırıp dudağımı ısırdım.

"Seni görmem lazım," diye cevap geldi ve ben de hemen cevap yazdım.

"Benim de."

Uzun bir ara oldu, oldukça uzun. Omzumun üzerinden Melissa geliyor mu diye baktım.

"Bana inanmadığını biliyorum," yazıyordu Gabriel'in mesajında, *"Ama geçen hafta sonu olanlar benim suçum değildi. Ben asla sana böyle bir şey yapmazdım."*

Bir kelime yazdım, sonra sildim... Sonra yeniden yazdım.

"Biliyorum."

"O zaman gel. Sonrasında çok büyük bir parti olacak ve gerçekten istersen yanında seksi bir arkadaşını getir, Aiden'in birisiyle birlikte olmasını sağlamaya çalışıyorum :):)"

"Yanında seksi arkadaşını nereye getir?" diye tepemden Melissa'nın sesi geldi.

"Oh, hiçbir yere," dedim telefonumu saklayarak. "Şu formüllerin üstünden geçmek ister..."

"AMAN TANRIM, orada Aiden yazıyordu, değil mi!!!! O mesaj! Gabriel'dendi! Charlie? Gabriel'dendi değil mi?!"

Tutarsız bir şeyler geveledim ama kaybolup gitti. Fena yakalanmıştım.

“Evet, tamam. Gabriel’ dendi.”

“Senin bir konsere gitmeni istiyor ve kesin büyük bir parti olacak ve yanında seksi arkadaşını da getir diyor ve amantanrımamantanrım O SEKSİ ARKADAŞ BENİM!!”

Kantinde etrafımıza çabucak göz attım.

“Mel, sesini alçalt, bak çok ciddiylim.”

“Lütfeeeeeeeen!”

Onu kolundan yakaladığım gibi sıraya oturttum ve elimle ağzını kapattım.

“Eğer elimi çekersem hiçbir şey söylemeyeceğine söz veriyor musun?”

Melissa gözleri yerinden fırlamış bir şekilde, ellerimin arkasında başını salladı.

“Söz mü?”

“Hı hı.”

Bıraktım ve dramatik bir şekilde abartılı abartılı nefes almaya çalışıyormuş gibi yaptı.

“Amantanrımamantanrımamantanrım... Fire&Lights grubuyla tanışacağım...”

Ona doğru eğildim ve elimi yüzünün önünde salladım.

“Mel, Mel. Beni bir dakika dinle.”

“Hımm.”

“Eğer bunu yaparsak o zaman...”

“AMAN ALLAHIM GERÇEKTEN GİDİYORUZ.”

Yanaklarını yakaladım ve sıkmaya başladım.

“Dur, dur biraz. Sadece... Çeneni kapa. Bir saniye için sus. Eğer bunu yaparsak -*eğer bunu yaparsak*- senden bana bir söz vermeni istiyorum...” Bana ıslak dudaklarıyla yutkunarak baktı. “Normal bir insan gibi davranacaksın.”

Tereddütlü bir şekilde yanaklarını bıraktım. Ağzı kulaklarında bir şekilde ayağa kalktı ve sonra bir selam çaktı.

“Emirleriniz alınmıştır, Kaptan Bloom.”

“Yaa, evet. İşte tam böyle davranışlardan bahsediyorum.”

Melissa, Fire&Lights logolu kalem kutusunu çantasından çıkartmış, Gabriel West resimli yapıştırıcıyı havada sallayarak cuma akşamı giyeceği eteğin ne kadar kısa olması gerektiği konusunda gevezelik ederken ben de ona bir mesaj daha yazdım -gerçek hayattaki Gabriel West’e- ve sonra YOLLA tuşuna bastım.

İçimden bir mutluluk dalgası geçti ve gözlerimi kapattım.

En azından bu sefer, oraya bir arkadaşımınla beraber gidiyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sahne kapısına vardığımızda Melissa artık kaynama noktasına gelmişti.

“Charlie, Charlie, Charlie, Charlie.”

İki elimi omuzlarına koydum ve göz kontağı kurmaya çalıştım.

“Mel, sakinleşmen lazım. Bu hiç hoş değil.”

“Biliyorum, biliyorum ama grupla tanışacağımı her düşündüğümde o kadar korkuyorum ki donuma işlemek üzereyim. Bu çok mu kötü olur?”

Melissa’nın bu geceki görüntüsü, komik derecede kısa bir etek, başının iki yanında atkuyrukları ve beceriksizce yapılmış bir makyajdan ibaretti. Deli bakışlı gözlerinin içine baktım.

“Donuna işemek kötü m diye mi soruyorsun?”

“Hı hı.”

“Evet Melissa, bu oldukça kötü olur.”

“ohamantanrı mohamantanrı mohamantanrı.”

“Hey, Yuki!”

Yuki tam sahne kapısının önünde duruyordu ve arkasını dönüp bizi görünce gülümseyerek eliyle selam yolladı.

“Charlie! Bloomster. Buradasın ve yanında kimi getirmişsin...” Bakışları aşırı hızla nefes alıp veren Melissa’ya takıldı. “Kalp krizi geçiren bir kurban mı?”

“Merhaba, ben Melissa’yım. Yani, tabii ki ben herhangi bir Melissa değilim. Yani ben sadece... Ben Melissa.”

“Hoş geldin Melissa,” diye gülümsedi Yuki, onu eliyle içeri buyur ederken. Melissa kapıdan içeri sanki ilk defa evini keşfeden bir kedi yavrusu gibi tereddütle girdi ve ben de onu takip ettim. Yuki bana ağzının içinden sessizce: “*Bu mu* senin seksi arkadaşın?!” dedi ve ben de onun kolunu yumrukladım.

Londra Konser Salonu’ndaki konser, grubun eve dönüş konseri olarak lanse edilmişti ve Gabriel biletlerin satışa çıktığında, otuz saniye içinde tükendiğini söylemişti. Kapının önündeki sıra şimdiye kadar gördüklerimin en kalabalık olanıydı ve dışarıdaki tezahürat sesi binanın en dip kşele-

rine kadar geliyordu.

Yuki bizi dönemeçli koridorlardan soyunma odasına doğru yönlendirirken Melissa hıçkırıp duruyordu (çok heyecanlandığı zaman böyle olurdu) ve sürekli kendi kendine “bu çok havalı” diye fısıldayıp duruyordu. Vardığımızda Aiden ve Olly kanepelere yayılmış müzik dinliyorlardı. Beni görünce Olly hemen dikilip oturdu.

“Charlie!” derken her zamanki gibi mükemmel beyaz dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“Bende tüm parçalarınız var,” diye patladı Melissa, benim bir adım önüme geçip. “Ve bütün kitaplarınız. Sizi çok seviyorum. HEM DE ÇOK.”

“Bu Melissa,” dedim ve herkes elini sallayıp selam verdi.

“Ben Charlotte’un en iyi arkadaşıyım,” diye ekledi Melissa, elimi yakalayıp. “En favorim grubum sizsiniz ve aslında BİR SÜRÜ grubu beğeniyorum.”

Gençler kocaman açılmış gözlerle birbirlerine bakış attılar. Yanımda duran Melissa bir köpek yavrusu gibi nefes alıp veriyordu.

Dayanamayıp ilk patlayanın Aiden olacağını biliyordum.

“Hımm... Yani bu senin ilk Fire&Lights konserin Melissa?”

“Ohamantanrım, benimle mi konuştun?”

Melissa başparmağıyla kendi göğsüne vuruyordu. Aiden şaşkınlıkla baktı ve sonra yavaşça başını salladı.

“Oh, evet, tabii! Ohamanallahımohamanallahım, bu muhteşem. Ama evet, evet bu benim ilk seferim. Her ne kadar bunu YÜZLERCE defa hayal etmiş olsam da bahse girerim bu hayal ettiğimden bile iyi olacak. Ve inanın bana benim muhteşem bir hayal gücüm vardır.”

Garip bir sessizlik oldu. Olly ayağa kalktı ve Melissa’ya nazikçe, hafif bir gülümsemeyle bakınca Melissa fare gibi bir cırlama sesi çıkardı. Olly sonra bana döndü.

“Kızlar, herkesi içeri almadan önce sahneyi görmek hoşunuza gider mi?”

Olly’e kilitlenip kalmış Melissa’yı kendime doğru çekiştirdim. Ağzı açık, aval aval, sanki mumya müzesindeki bir heykeli seyrederek gibi, Olly’e bakıyordu. Aslında düşününce gerçekten komik bir görüntüydü. Özellikle de Melissa’nın, Madame Tussauds Müzesi’ndeki Olly’nin heykeline bakmak için en az beş defa oraya gittiğini göz önüne alırsanız.

“İSTER MİYİZ?” dedi Melissa çok yüksek bir sesle. Bir an sonra çizgi filmlerdekine benzer şekilde ağzını açıp bir metrelilik dili yere düşecek bir çizgi karaktermiş gibi görünüyordu.

“Çok hoşuma giderdi Olly,” dedim, “Ama söz verdim... Yani Gabriel’e dedim ki...”

“Sorun değil,” dedi Olly bir an için göz göze geldiğimizde. Aramızda bir elektrik geçti ve sanki bana bir Şey söylemek istiyormuŐ gibi hissettim.

Melissa’ya döndüm.

“Sen burada kalmak ister misin?” dedim. Kendimi lunaparktaki bir çocuğun annesi gibi hissetmiştim birden. “ocuklarla takılmak ve belki sahneye bir göz atmak?”

Melissa’nın dili tutulmuŐtu. Yuki bana başını sallayarak bakıyor ve eliyle boğazını kesiyormuŐ gibi bir hareket yapıyordu.

“Melissa? Bu uygun mu?”

“Ha, tamam, ben burada kalırım, çocuklarla takılırım ve belki sahneye bir göz atarım,” diye bir robot gibi cevap verirken gergin bir Şekilde gülümsüyordu ve gözleri yerinden fırlayacakmıŐasına açılmıştı.

“Tamam o zaman,” dedim, kapının koluna uzanırken. “Birazdan görüşürüz. Başını belaya sokma, Mel.”

Olly’nin ısrarcı bakıŐlarından kaçınarak soyunma odasından dışarı süzüldüm, kapıyı arkamdan kapattım ve koridordan aşağıya ilerledim. Gabriel son mesajında, nedense binanın çatısında olduğunu yazmıştı... Ama oraya nasıl ıkacaktım? Duvarda binanın bir planı veya yolu gösteren bir ok filan yoktu. Orada karanlıkta tek başıma durmuş, iki taraftaki çıkışa bakarken Melissa’nın çocuklara tüm Fire&-

Lights envanterini sayıp döktüğünü duyabiliyordum. İçimden sessizce, döndüğümde hepsini canlı bulurum umarım diye dua ettim. Melissa'nın onların kavanozlarda turşusunu kurmasından veya hepsini bağlayıp kendi kıyafetlerini giydirmesinden korkuyordum.

“Bekle, Charlie.”

Hızla arkamı döndüm. Olly hemen yanımda üstüne tek bir spot ışığı vurmuş bir şekilde duruyordu.

“Bu akşam pek iyi bir durumda değil.”

“Ne? Nasıl yani, ne demek istiyorsun?”

Olly omzumun üstünden arkasına doğru baktı.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama Gabriel'i hiç böyle görmemiştim. Sadece... Senin üzülmeni istemiyorum, Charlie. Arkanı kolla. Lütfen.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Garip bir şekilde utanmıştım.

“Çatıya nasıl çıkılır, biliyor musun?”

“Çatı mı? Cidden mi?”

“Sorun yok, Olly. Ben iyiyim.”

İçini çekti ve bir elini saçlarından geçirdi.

“Yaa, tabii. Koridorun sonunda küçük bir merdiven var. Onu sonuna kadar takip et.”

Metal merdivenlerden en üst kata doğru tırmanırken Olly'nin kelimelerini aklımda döndürüp duruyordum. Be-

nim için samimi olarak endişelenmiş gibi görünüyordu. Olly'nin iyi niyetine her zaman güvenmiştim ama Aiden'in Reading'deki sahne arkasında bana ilk gün söyledikleri de aklıma geliyordu. *Olly ve Gabe... Sürekli bir şeyler için rekabet içindeler.* Buna inanabilirim diye düşündüm: Sadece o bir şeyin ben olacağı asla aklıma gelmezdi.

Merdivenlerin sonunda küçük bir kapıyı itip açtım, kendimi karanlık ve ıslak metal kokan kazan dairesi gibi bir yerde buldum. Lambanın düğmesini bulmak için bir süre arandıktan sonra, dışarıya açılan bir kapı olduğunu fark edince itip dışarıya soğuk havaya çıktım. Rüzgâr bir anda yanaklarıma buz gibi yapışmıştı.

Tam önünde demir döküm merdivenler vardı. Onu da tırmanınca çatının esas bölümüne vardım. Her yöne doğru Londra'nın çatıları, gökdelenleri, bacaları, tapınakları ve inşaat vinçleri uzanıyordu. Tüm bunların ortasında, uzun boylu ve esnek bir adam, fonda alev alev yanan şehir ışıklarıyla duruyordu: Gabriel.

"Gabe... Gabe! Allah aşkına, ne yapıyorsun burada?"

Sesimi duyunca hızla arkasını döndü ve gözyaşlarıyla perişan bir hâldeki yüzünü gördüm. Elinde yarısı bitmiş bir şişe viski vardı.

"Neler oluyor, Gabe? Burada ne yapıyorsun?"

Kolunu tuttum. Şişeden bir yudum daha aldı.

“Beni buldun.”

“Seni merak ettim. Ne oldu?”

Bir elini yavaşça kaldırdı ve geceyi işaret etti.

“Şuna bak, Charlie Brown. Şuraya bak. Londra. Milyonlarca insan, minicik evlerin içinde ünlü olmayı hayal ediyorlar, bizim gibi. Tanrım, o kadar yorgunum ki.”

Bir yudum daha aldı ve hafifçe sendeledi. Düşmesin diye bileklerinden yakaladım.

“Burası hiç güvenli değil,” dedim, ne kadar yüksekte olduğumuzu düşünmemeye çalışarak. “Hadi içeri gel. Biraz sonra sahneye çıkacaksın, ayılman lazım.”

“Böyle olmaması gerekiyordu,” dedi alçak sesle. Benden ziyade dünyanın geri kalanıyla konuşuyormuş gibiydi. “*Böyle... Olmaması... Gerekliyordu.*”

“Gabe, lütfen. Konuş benimle.”

Rüzgârı engellemek için onu kendime doğru çektim. Üstünde sadece bir tişörtle durmasına rağmen, bir şekilde hâlâ sıcaktı.

“Onların gömülü kalması gerekiyordu.”

“Neler olduğunu anlat bana,” dedim yumuşak bir şekilde. “En başından.”

Aşağıda, içeri girmeyi bekleyen korkunç kalabalık bir

grup vardı. Işıklar yanıp sönüyor, kornalar çalıyor, ana giriş kapısından dışarı müzik sesi taşıyordu. Şarkıyı hemen tanıdım... *Benim Olacaksın* çalıyordu.

“O herif, uçurumdaki o manyak, beni arayıp durmaya devam ediyor. Beni rahat bırakmıyor. Ona boşuna vakit kaybettiğini söyledim ama peşimi bırakmıyor. Sonra annem hakkında konuşmaya başladı.”

Gabriel’in konuşmasını dinlerken göğsüne yaslanmış, yanağımın altında endişeyle çarpan kalbinin sesini dinliyordum. Şarkının sözleri gecenin içinde havada bana doğru yükseliyordu... *Bu gece gökyüzünde milyonlarca ışık senin için parlıyor... Bana hiçbir şey vermesen de seni arkamda bırakmayacağım...*

“Bana onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu söyledi. Eroin veya öyle bir şey işte. Ve babamın da ezik biri olduğunu, sürekli parasız dolaşan, tüm parasını içkiye yatıran biri olduğunu. Borçlarını ödemek için uyuşturucu satışı yaptığını. Önce biraz bahsetti, sonra iyice detaylara girdi. Ve sonra mason dediği şu herif, babama satması için uyuşturucu veren herif ama sonra, birkaç yıl sonra her şey ters gitmeye başlayınca babam ona kazık atmış... Ve annem sürekli uyuşturucudan kafası kıyak dolaşmış... Ve...”

“Ve şimdi senin ona kefareti ödemeni istiyor.”

Gabriel bir tane, daha da büyük bir yudum daha içti.

“Ona parayı verdim.”

“Oh Tanrım. Oh, Gabriel.”

“Beni tekerlekli sandalyeye oturtacak insanlar tanıdığını söyledi.” Gabriel burnunu çekti ve şehre doğru baktı. “Ona umurumda olmadığını söyledim.”

“Ama anlamıyorum... Ona parayı verdiğini söyledin?”

Gabriel bana bakmak için döndü. Tıraş olmamıştı ve gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı.

“O zaman seni tehdit etti.”

Gabriel’in yumruğunu sıktığını hissettim.

“Senin kim olduğunu bildiğini, seni nerede bulacağını bildiğini ve eğer hafta sonuna kadar ödemezsem o zaman...”

Ellerimle çıplak kollarına tutundum ve beni kendine çekti. Simsiyah gökyüzünün sonsuzluğunda başımı kaldırıp ona baktım.

“Benim için bunu yaptığına inanamıyorum.”

Başparmağıyla çenemi okşayıp boynumdan aşağıya doğru inerken içimden parmak uçlarıma kadar ılık nehirler akıyordu sanki. Sonra beni öptü, uzun ve sertçe, tüm kanımı kaynatan bir açlıkla. Onu arzuladım, onu istedim ama nefesindeki viski tadı midemi bulandırmıştı.

Ondan uzaklaştım.

“Viskiyi elinden bırakmayı düşünmüyor musun?”

İçki şişesini tekrar ağzına götürdü.

“Buna ihtiyacım var.”

“Hayır yok,” dedim şişeye uzanarak. Gabriel tepkisel olarak benden kaçırdı ama tekrar uzandım ve bu sefer şişenin altından tutup dudaklarından çektim. Hâlâ şişenin boğazından tutarak onu yarı yarıya arkasına sakladı ve o anda yüzünde bir şeyler değişti. Sanki bir perde inmiş gibi üzerine bir karanlık çöktü. Normalde pırıl pırıl parlayan kehribar rengi gözleri bir anda kararıp sert, siyah granite dönüştü.

“Harry’nin gömülü kalması gerekiyordu!” diye tükürürken şişedeki sıvı çalkalandı. “Ama şerefsiz herif duramadı, değil mi? *Mezarında gömülü kalamadı* ve şimdi tek düşünebildiğim... Onunla benim aramda gerçekten *ne fark var ki?* Ha?”

Şimdi arkaya doğru gidiyordu ve çatının kenarına iyice yaklaşmıştı.

“Hiçbir fark yok,” diye devam etti, gözlerinde yaşlarla. “O zaman bununla savaşmaya ne gerek var? Bu benim kaderim, Charlie Brown.”

Birden atlayabileceğinden korktum, koşup onu kendime çektim ve elindeki şişeyi kaptım. Elinin boş kaldığını fark edince bana bakmak için döndü ama gözlerinde müthiş bir

öfke vardı. Beni boğazımdan sıkıca yakaladı.

O anda beni kenardan aşağıya atabilirdi.

“Ver bana o viskiyi.”

Şoka girdim, şişeyi bıraktım ve elini gevşetip beni bırakınca tökezleyip yere düştüm. Düşüşümü yavaşlatmak için ellerimi açtım ve yere sürtünen avuçlarımdan acısıyla haykırdım. Tekrar başımı kaldırdığımda, arkasından vuran ay ışığında, tepemde bir gölge gibi duruyordu. Elimi boynuma, beni tuttuğu yere götürdüm. Birden gözlerinde bir panik belirdi.

“Charlie, bunu yapmak istememiştim... Gitme... Sana ihtiyacım var.”

“Bunları kendine sakla, Gabriel,” dedim boğulurcasına ve bir daha bana dokunmasına izin vermeden kendimi toparlayıp ayağa kalkarak demir merdivene koşup yuvarlanırcasına aşağıya indim. Kanayan avuçlarım rüzgârda batıyordu.

Boynum hâlâ onun tutuşunun acısıyla sızlarken küçük kasvetli kazan dairesine kaçtım ve Gabriel’i ay ışığıyla bezenmiş çatıda, şişedeki şeytanlarıyla beraber, karanlıkta tek başına bıraktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“**B**u hayatımın EN GÜZEL günü. Lütfen Tanrım, yarın öleyim ki bir daha Fire&Lights grubuyla takılmadan geçireceğim tek bir gün daha yaşamak zorunda olmayayım.”

Melissa’yla beraber konseri sahnenin yan tarafından seyrediyorduk. Müzik başladığından beri heyecandan yerinde duramıyor ve hiç durmadan konuşuyordu.

“Mel... Mel!”

Onu dört-beş defa omzundan dürttüm. Sonunda bana döndü.

“Ha?”

“Bütün gece böyle zıplayıp duracak mısın?”

Oğlanlar hareket eden bir platformun üstüne atlayıp çıktıklarında, etraflarında kırmızı ışıklar yanıp sönerken Melissa'nın zıplaması da iyice arttı.

“Evet. Evet, aynen öyle yapacağım.”

“Eh, öğrendiğim iyi oldu.”

Bu hareketli platform numarasını artık birkaç kere seyretmiştim. O yüzden de artık şovun içini dışını gayet iyi biliyordum ve Gabriel'in geçişlerde bazı yerleri kaçırdığını çok net olarak görebiliyordum.

Konser başlamadan önce onu ayıltmak için kolektif bir çaba gösterilmişti. Fizzy kola ve koyu kahve, yüzüne buz gibi soğutulmuş bezler, her taraftan koşuşturan insanlar... Gabriel iyi olduğu konusunda ısrarlıydı ve hiç kimse onu eleştirmemişti, eh işte çünkü o Gabriel West'di ve bir tek Barry King o çizgiyi aşabilirdi. Bay King'in ise neyse ki o sırada star şarkıcısının berbat durumda olduğundan haberi yoktu. Tüm sahne ekibi onları birbirinden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmıştı.

Daha sonra, sahnede, neyse ki çığlık çığlığa bağırان binlerce Fire&Lights hayranı hiçbir şeyin farkında değillerdi ama Gabriel hiç kendinde değildi. Çatıda beni boğazımdan yakalayan insan, benim tanıdığım Gabriel değildi. Bu akşam onun içinde bir canavar vardı ve onu iplerinden oynatı-

yordu. Onun şarkılarını söylüyordu.

İşte sorun tam olarak buydu. Sadece ayak sürüyerek uyduğu koreografi veya tüm şov boyunca yüzünde duran sahte gülümsemeden bahsetmiyorum. Bazı şarkı sözlerini söyleyiş şekli farklıydı, daha önce de dinlediğim sözler, bu gece, sanki daha bir karanlıktı...

İçimdeki acıyı hissediyor musun?

Daha iyi bir hayatın hayalini mi kuruyorsun?...

...Kolay olmayacağını biliyordum

Beni görmek istemediğini söylediğin zaman

...Onu koruması gereken benim

Ama bu kasabadan kaçmanın o kadar çok yolu var ki...

Gabriel'in en iyi yeteneklerinden biri ki bunu çok iyi biliyordum, kalabalığın içindeki kızlara şarkıyı direkt olarak onlara söylediğine inandırabilmesiydi. Tam sahnenin kenarına gelir, tüm bir bölümü, en önde duran hayranlarından birine doğru elini uzatarak söylerdi. Kızın parmakları ona ulaşmaya çalışır, gözleri özlemle dolardı. Fakat bu gece bunu yapmaktan kaçınmıştı. Şarkıları içine kapanık bir şe-

kilde, adeta karanlık bir sakinlikle sanki müzik onu t ketiyormuş, bir şekilde onu kontrol ediyormuş gibi söylüyordu.

Sanki lanetlenmiş gibi.

Bir buçuk saat sonra, ışıklar yanıp sönerken ve davullar gök gürültüsü gibi inlerken Fire&Lights grubunun dört  yesi finale geçtiler. Turnenin en kulakları sağır edici alkışları kopuyordu. Yuki geri geri yürürken ellerini yukarılarda oturan ve çılgın gibi zıplayan seyircilere doğru kaldırdı. Aiden'in elinde akustik gitarı vardı. Her zaman son şarkıda çalar ve sonra penasını salona fırlatırdı. Kızlar bu  d l  kapmak için birbirlerinin üzerine ullanırlardı. Gabriel isteksizce hayranlarına el salladı, kafasının başka yerde olduğu belli oluyordu. Her zamanki gibi, acaba ne düşünüyor diye merak ettim. Nasıl bir histi acaba kendini herkesten uzak, yapayalnız hissetmek hem de o sırada elli bin kişi tarafından hayranlıkla seyredilirken?

En sonda, Gabriel'in arkasından Olly yürüdü ve asıl dikkatimi çeken de o oldu. Kalabalığa bakmıyordu, her zaman şovun sonunda yaptėı gibi arkadaki orkestrayı da alkışlamıyordu ve tam önündeki sahnenin yanındaki kanatlara da bakmıyordu.

Bir şahin gibi sadece Gabriel'i seyrediyordu.

“Evet, hadi toplanın ocuklar. Bir atışta iki topu birden

bira-pong⁴ bardaklarına sokabileceğime kim inanıyor?”

Son konserin arkasından verilen partide, normal turne kuralları bir yana bırakılmıştı. Yönetimin bir kıyağı olarak buzdolapları ağzına kadar içki doluydu. Yuki, odanın ortasındaki bir masanın üstüne çıkmıştı. Etrafı kendinden geçmiş bir grup VIP hayranları ve birkaç tane Fire&Lights müzisyeniyle çevrilmişti. Hoparlörlerden gürültülü pop müzik şarkıları yükseliyordu.

Aiden ona bir kek parçası fırlattı ama vuramadı.

“Sen fazla içmişsin, Harrison.”

“Yaa öyle mi sanıyorsun? *Ha, öyle mi sanıyorsun?*”

“İddiaya girerim yapabilirsin!” diye bağırdı Melissa, aşağı yukarı zıplayıp dururken. “İddiaya girerim sen her şeyi yapabilirsin.”

“Ehh Melissa,” diye cevapladı Yuki, elindeki toparla jonglörlük yaparak, “Şunu söylemeliyim ki sen gerçekten özel bir leydisin.”

Melissa bana bakmak için hızla döndü ve Yuki bunu söylediğinde o kocaman ağzını gerçekten çok ama çok kocaman açtı.

“Ama dürüst olmak gerekirse benim de yapamayacağım şeyler var. Nükleer füzyon ve sepet örmek gibi. Ama

⁴ Bira bardaklarına pınpon topu sokup kaybeden tarafa birayı içerek oynanan takım oyunu. (Ç.N.)

iş bira-pong oynamaya gelince?” Elindeki toplardan birini gösteri yapar gibi etrafındakilere gösterdi. “Herkesi EZER GEÇERİM.”

Arkasını döndü, başının üstünden geriye doğru topu fırlattı ve top sıralanmış bira bardaklarından birinin içine girdi. Herkes çıldırdı. Melissa sanki daha önce korktuğu gibi, gerçekten donuna işeyecekmiş gibi görünüyordu.

“Oyun başlasın, Roberts,” diye güldü Yuki ve Aiden’la ikisi masanın karşılıklı tarafına geçip savaşa hazırlandılar.

Bu arada ben odanın bir köşesindeki masanın üstüne tünemiş, elimdeki limonatayla oyalanıyor, kamışla içindeki buzları sağa sola itip karıştırıyordum. Kameram olsa da olmasa da gözlemci olarak çok daha mutluydum.

“Selam.”

Gabriel oturduğum masaya zıplayıp oturdu ve bacaklarımız birbirine değene kadar bana doğru kaydılar. Ben biraz uzaklaştım.

“Konserden önce beni çok korkuttun, biliyorsun.”

Ağır ağır nefesini verdi ve başını aşağıya sarkıttı.

“Yani, gerçekten ödümü koparttın.”

“Bak, ufaklık...” Gözlüklerini saçının üstüne doğru itti. Gözleri çok güzel ama ölmekte olan korlar gibi parlıyordu.

“İşleri berbat ettim. Biliyorum. Ama sana kendimi affetti-receğim.”

Ona dik dik baktım.

“Nasıl?”

Bir eliyle yüzümü avuçladı, kendine doğru yönlendirdi ve önce çok yumuşak bir şekilde öptü, sonra daha sert ve istekle. Parmakları saçlarımın arasına dolanmıştı. Omuz-larım çöktü, belim arkaya büküldü ve damarlarımdaki kan çılgınca akmaya başladı. Bu durum, en azından bir süre için diğer eliyle ne yaptığını algılamama engel oldu. Diğer eli vücudumda dolaşıyor ve sütyenimi çekiştiriyordu.

“Gabe, sen ne yapıyorsun?”

Dudaklarında hain bir gülümseme dolaşıyordu.

“Bu bir parti. Ben de parti yapıyorum.”

Tekrar boynuma daldı. Sinir uçlarım çıldırmıştı ve bana dokunması için kıvranıyordum ama siyah saçlarının dalgalarının arasından koca bir oda dolusu insanı görebiliyordum. Onu itmeye çalıştım.

“Gabe burada bir ton insan var.”

“Aaah, hadi ama. Bu benim kapanış partim. Ve kimse bize bakmıyor.”

Kendimi onun kollarından kurtardım ve arkamı döndüm.

“Sen sarhoşsun.”

“Bu korkunç bir itham.”

Eliyle gizlice sırtımın altını okşuyordu ve bu muhteşem bir duyguydu. Bana doğru gülümseyerek baktığını hissedebiliyordum ve arkamı döndüğümde, ümitsizce kendime engel olmaya çalışsam da ben de ona gülümsemeye başladım.

“Hey o zaman, bu akşam benimle kalacak mısın?”

Yüzümü inceledi ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Ne?”

Cebinden bir şey çıkardı ve elime tutuşturdu. The Rochester diye bir otelin lüks krem rengi kartvizitiydi. Arkasına, “Gel beni bul, Beaumont Süiti xx” yazmıştı.

“Bu da ne?”

“Benim odam. Bu akşam benimle kalmanı istiyorum.”

“Gabe, yapamam... Buraya Melissa’yla geldim, hem...”

“Hadi ama Charlie. Sadece bir gece.”

“Sana hayır dedi, Gabriel.”

İkimiz de donup kaldık. Solunda, tam Gabriel’in arkasında duran Olly, onun her hareketini dikkatle izliyordu. Gabriel döndü, masadan aşağıya kayd ve tüm heybetiyle dikildi. Elindeki şarap şişesi hâlâ yanında sallanıyordu.

“Ne diyorsun sen, Samson?”

Çok büyük bir oda değildi ve herkesin neler olduğunu

fark edip durup bizi seyretmeye başlaması sadece birkaç saniye aldı. Yuki tam atışının ortasında duruvermişti.

Bir sessizlik çöktü.

“Bana ne diyorsun diye sordum,” diye çıkıştı Gabriel. Kolunu tutmak için uzandım ama elimi itti.

“Kız sana hayır dedi,” diye tekrar etti Olly. Sadece çok kısa bir an için yüzünden bir tereddüt ifadesi geçmişti. “O yüzden onu rahat bırak.”

“Şunu bir anlayalım,” derken Gabriel, havalı bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi, “Bu seni neden ilgilendiriyormuş?”

Olly bana kısa bir bakış attı.

“Onu korkutuyorsun. Ayılman ve eve gitmen lazım.”

“Saçmalıyorsun Samson,” diye karşı çıktı Gabriel, bana doğru dönerken. Tam elimi tutmak üzereydi ki Olly onu arkasından yakaladı ve oda boyunca sürüklemeye başladı. Gabriel de aniden tepki gösterdi ama hazırlıksız yakalanmıştı ve Olly onu sıkıca kısırmıştı. Bir süre itiştiler ve elindeki şişedeki kırmızı şarap etrafa döküldü. Sonunda Olly onu bırakınca Gabriel tökezledi ve toparlanınca benim dışımda herkesin onun karşısında gruplandığını gördü.

“Bu da ne? Ortada sıçan mı oynuyoruz?”

Olly gözlerini Gabriel’den ayırmadan sakince konuştu.

“Bence gitsen iyi olur.”

“Ne? Kendi partimden mi gideceğim? Hıyarlık etme.”

Kimse bir şey söylemedi. Gabriel şişeden büyük bir yudum içti, koluyla ağzını sildi, Yuki ve Aiden’a döndü.

“Siz de mi onun tarafındasınız çocuklar?”

Yuki direkt onun gözlerinin içine baktı ama hiçbir şey demedi. Aiden kıpkırmızı kesildi ve yere baktı. Arkalarında duran hayranlar grubu gözlerini kocaman açmış sessiz sessiz duruyorlardı.

“İyi,” dedi Gabriel tişörtünü düzelterek. “Sonra görüşürüz. Bedava içkinin tadını çıkartın.”

Çenesini kasmış bir şekilde ana kapıya doğru gitti ve grup arkadaşlarına hiç bakmadan kapıyı açtı. Fakat tam gözden kaybolmadan önce bana bir bakış attı. Bu bakışa karşı koymakta çok zorlandım.

Dünyadaki her şeyden çok onunla beraber gitmek istiyordum.

“Beni bir Fire&Lights konseri sonrası partiden çıkarttığına İNANAMIYORUM,” diye homurdanıyordu Melissa, Paddington Tren İstasyonu’nda yürürken. “Bu hayatımın en kötü günü. EN KÖTÜ.”

“Biraz karışık bir durum,” diye cevapladım, şapkamı çe-

kiştirerek. Soğuk bir geceydi ve yağmur geliyordu.

“Karışık mı? Popstarlarla takılmanın karışık bir şeyi yoktur, *Charlotte*.”

O kadar az şey biliyor ki diye düşündüm kendi kendime.

“Okulda hiçbir zaman böyle bir şey yaşayamayız,” diye hâlâ söyleniyordu trene adımımızı atarken. “En azından bir tanesinin memelerime dokunmasına izin vermek istiyordum.”

“Melissa!”

Boş dörtlü bir koltuk bulduk ve kendimizi karşılıklı koltuklara bıraktık. Tren uyuklayan sarhoşlar ve Burger King yiyen karamsar görünüşlü, her gün işe gidip gelmekten bıkmın yolcularla doluydu.

“Beni yargılama,” diye karşı çıktı, çantasını yanındaki koltuğa atarken. “Bunda yanlış bir şey yok. Sadece bir meme dokunmasına izin verecektim ve bir daha onu asla yıkamayacaktım.”

“Çok iğrençsin.”

Tren ağır ağır istasyondan ayrıldı. Bitmek bilmeyen küçük loş ışıklı kasabaların içinden geçerek eve doğru ilerlerken dakikalar ağır ağır aktı. Ealing Broadway, Southall, Hayes&Harlington. Boş boş telefonlarımızla oynayarak sessizce oturduk.

“Oh Tanrım, bütün gece hiç çişe gitmediğimi şimdi fark

ettim,” dedi Melissa birdenbire ve ayağa kalktı. Bu cümledeki ironinin farkında değildi.

“Şurada ileride,” diye vagonun aşağısını işaret ettim. Uyuyan barbar görünümlü bir grup herifin yanından dikkatle geçerek tuvalete vardı ve tereddütlü bir şekilde kapıyı açtı.

“İyyyy, tren tuvaletleri...” diye söylendi, bir eliyle burnunu tıkayarak. Kapıyı kapattığında, telefonunu dikkatsizce oturduğu yerde bırakıp gittiğini fark ettim. Bazen şu kız çok aptalca davranıyordu.

Telefonu aldım ve tam çantasının içine atıyordum ki ekrandaki bir uyarı mesajı dikkatimi çekti. “Yeni bir e-postanız var.” Yoldan sıkılmışım. Yoksa büyük ihtimalle altında yazan satırları okumazdım.

*[KOMCU: Sunucu Alanı üyelik yenilemeniz]
Sevgili Melissa Morris,
Bir veya birkaç tane Web-Sihirbazı sunucu alanınızın
kullanım süresi 17 Aralık'ta sona eriyor.
Detaylar için bakınız:
➤www.fireandlightsforever.net*

Kanım dondu.

Bu mümkün değildi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

E-postayı tekrar okudum ve tekrar ve tekrar.

Bu doğru olamazdı. Kesinlikle mümkün değildi.

Bütün bu süre zarfında.

O kişi *Melissa*'ydı.

“Aman Tanrım, şu tuvaletler O KADAAAAAAAR iğrenç ki yemin ederim, eğer bir daha...”

Elimde telefonunu görünce Melissa'nın cümlesi yarım kaldı.

“Hey, o benim telefonum.”

Cevap vermedim.

“Bir şey söyle Charlotte, beni korkutuyorsun,” dedi o heriflerin yanından sıyrılarak geçip elimdeki telefonu kapar-

ken. Çantasına atmadan önce ekrana bir göz attı ve yüzü bembeyaz kesildi.

“Charlie, bak görüldüğü gibi değil, gerçekten...”

“Bana, sen olmadığını söyle.”

“Hiç istemezdim.”

“Bana, sen olmadığını söyle.”

Gözlerine yaşlar doldu ve iki eliyle ağzını kapatarak kendini koltuğa bıraktı. Düzensiz nefes alıp veriyordu.

“Çok özür dilerim, tümüyle kontrolden çıktı. Düşünmeden yaptım, lütfen benden nefret etme...”

Önce ne hissedeceğimi bilemedim. Acı, ihanet, öfke... Hepsi birden midemde toplanmış, düğüm düğüm olmuştu.

“Nasıl yaparsın? *Nasıl yaparsın?*”

Melissa bana bakmıyordu. Yaşlar yanaklarından akıyor ve başını sallıyordu.

“Bilerek olmadı. Sadece bir şeye ihtiyacım vardı... Kimse bloğumu okumuyordu. Bir tek şu salak sekizinci sınıflar dışında ve ben de düşündüm ki... Düşündüm ki belki herkes benim Fire&Lights sitemi okumaya başlarsa yorum filan yaparsa o zaman belki insanlar benden hoşlanmaya başlarlar.”

En iyi arkadaşımın yüzüne bakakaldım ve bir yabancı gördüm. Trende ağlayan bir yabancı.

“Beni kullandın.”

“Sadece bir kere yapacaktım, yemin ederim. Kimse sen olduğunu bilmeyecekti ve asla bulamayacaklardı, öyle düşünmüştüm...” Hıçkırıklarının arasından kelimeler dökülüyordu. “Sadece bir kere, sadece bir fotoğraf ve sonra...”

“Fotoğraf,” diye tekrarlardım, donup kalmıştım. Geçtiğimiz ayki olaylar, kırık cam parçaları gibi bölük pörçük gözümün önünden geçiyordu. Melissa, Olly’e mesaj yollamak için benim e-posta hesabımı kırdığı zaman, bir şaka gibi görünmüştü ama şimdi o zamandan beri benim tüm gizli mesajlarımı okuduğunu anlamıştım.

Midemde asit kaynıyordu.

“Benden... Benden mi çaldın?”

“Keşke yapmasaydım, korkunç bir şey yaptım ama sadece neler olduğunu bilmek istemiştım ve senin Gabriel’e yolladığın o fotoğraf eklenmiş e-postayı bulunca ben... Oh Tanrım. Resmî siteye koydum ve birden bir sürü insan tıklamaya başladı, yazılarıma bir sürü yorumlar gelmeye ve yüzlerce takipçi...”

“Ben senin *arkadaşınım* Melissa. Bunu anlıyor musun? Takipçilerin bir anlamı yok eğer sen... *Eğer sen en yakın arkadaşına bunu yapabiliyorsan.*”

Ne yaptığımın farkına varınca benim de gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bu olanlar için Gabriel’i suçlamış-

tım. Tümü için.

“Bu yüzden kaç geceyi uykusuz geçirdiğimi biliyor musun?”

“Biliyorum ama tüm dünyanın bunu görmesini planlamamıştım. Bana inanmak zorundasın.”

“İnternetin nasıl çalıştığının farkındasın herhâlde değil mi?”

Gözleri kocaman, çaresizlikle açılmıştı. Göz bebekleri büyümüş, makyajı yanaklarından aşağıya simsiyah çizgiler hâlinde akmıştı.

“Ve neden... Yani, neden benim hakkımda bu kadar korkunç şeyler yazmak zorundaydın?”

“Ben... Lütfen, Charlie...” Yüzü pençe pençe berbat bir şekilde kızarmıştı ve kelimeleri bulamıyordu. “Tıklanma almanın tek yolu dedikodu, tek yolu bu. Bu yaptığının çok yanlış olduğunu biliyorum. Of Tanrım... Charlie...”

Ayağa kalktım, başım dönüyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Bir istasyona girmek üzere yavaşlamıştık. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama artık onun yakınlarında olmaya dayanamayacağımı biliyordum.

Trenden inmek zorundaydım.

“Nereye gidiyorsun?”

“İniyorum.”

“Ne?” Afallamış göründü. “Yapamazsın.”

“Seni görmeye tahammülüm yok, Mel.”

“Charlie, lütfen gitme. Çok özür dilerim... Çok özür dilerim...”

Melissa histeri krizi geçiriyordu ve şimdiye kadar bizim vagondaki herkes uyanmıştı. Buruşuk takım elbiseli, üzgün görünümlü adamlar bana bakıyorlardı. Tren yavaşlıyordu ve kapı ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Düğmeye bastım, ona son bir kere baktım ve gecenin içine çıktım.

Tren istasyonunun platformunda tek başıma durmuş, Reading’e giden gece yarısı treninin onu alıp benden uzaklaştırmasını seyrederken birden farkına vardım ki sonunda gerçekten tek başımaydım. Babamı arayamazdım çünkü ceza kurallarına uymamıştım ve evden kalkarak gelip beni bulacak başka kimse yoktu. Neredeyse hiç parasız, yabancı bir kasabada tek başımaydım ve eve giden sonraki trenler ancak sabah 4’ten sonraydı.

Gidebileceğim tek bir yer kalmıştı.

“Rochester Oteli lütfen,” dedim taksi şoförüne. Üstümdeki paranın oraya gitmemize yetmesi için dua ediyordum.

West Drayton, karanlık ve kasvetli bir yerdi. İstasyondan dışarı çıktığımda kendimi direkt sanayi bölgesinde buldum. Yüzümü kesen yağmura karşı ana yolu aradım. Sonunda

ana caddeyi gördüğümde de boş bir taksi bulmak için soğukta on beş dakika beklemek zorunda kaldım. Bu arada yoldan geçen hepsi de yalnız, ölü bakışlı adamları görmezden gelmeye çalışıyordum.

“İyi misin, canım?” diye sordu şoför, taksimetreyi çalıştırırken. Sessizce başımı salladım, dikiz aynasından hâlime bakarak. Saçlarım karman çormandı ve yüzüm gözyaşlarından allak bullaktı.

“Ben iyiyim. Kırk pound yeter mi acaba?” diye sordum, cüzdanımdaki buruşuk son birkaç banknota bakarak.

“Hımm...”

Yüz ifadesi hafif dertli bir şekilde biraz düşündü.

Param yeterli değildi.

“Şey... Evet, evet, canım,” dedi, vites takarken.

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim...”

“Kötü bir gece, ha!” diye bir yorum yaptı ve yola çıktı. Yağmur pencerelerden sicim gibi akıyordu ve camdan dışarı titreyerek akan yağmur perdesini seyrederken trende tek başına, üzgün ve korkmuş hâldeki Melissa’yı düşündüm.

Bu gerçekten berbat bir durumdu.

Gabriel’e saldırıp durduğum zamanları düşündüm. Benim suçlamalarım, onun inkârları ve Carla hakkındaki teorileri... Bütün bunlar yaşanırken bir an için bile, gerçek

zanlının, yanı başımda, karanlıkta dizüstü bilgisayarına eğilmiş bir şekilde hemen yanımdaki evde yaşadığı hiç aklıma gelmemişti.

Her ne kadar Gabriel'e hiçbir zaman tam olarak güvenemesem de her seferinde geri dönüp onun kollarına atılıp duruyordum, çünkü bana ne yaptığını düşünürsem düşüneyim, bir tek gerçek diğer her şeyin önüne geçiyordu.

Ona âşık olduğum gerçeği.

Ve şimdi gerçeği bildiğime göre, ona sadece âşık olmaktan öteye geçebilirdim.

Sonunda, artık ona güvenebilirdim de.

Taksi Rochester'a varana kadar, Londra'nın neon ışıklı caddeleri etrafımda akarken hızla çarpan kalbim biraz yatışmıştı ve ellerimin titremesi neredeyse geçmişti. Kat kat yükselen lüks otele doğru başımı kaldırıp baktım ve hangi balkon acaba Gabriel'inki diye düşündüm. Beni görünce neler söyleyeceğini düşündüm. Yanık tenli ellerini nasıl saçırma dolayacağını, nasıl beni kendine çekeceğini ve beni nasıl Charlie Brown diye çağıracağını hayal ettim.

"Kırk pound lütfen, canım."

Taksimetreye bir göz attım. 59,40 pound yazıyordu.

"Ama taksimetrede yazıyor ki..."

“Ah, boş ver sen onu. Saat 1’den sonra taksimetreyi kullanmıyoruz.”

Nezaketi için ona yarım yamalak bir gülümsemeyle baktım.

“Kendine dikkat et, ha?” dedi ben arabadan inerken.

Rochester Oteli, kapısında melon şapkalı adamların durup zenginler içeri girerken kapıyı tuttukları cinsten bir oteldi. Buraya ait olmadığım çok açıktı ama şu anda hiç önemli değildi. Gabriel buraya aitti ve ben de ona.

Telefonum tekrar biyledi ve çantamdan çıkarıp bakınca Melissa’dan gelen on dört tane okunmamış mesaj gördüm. Şimdi değil diye düşündüm. Başka bir gün.

Lobiye girdim.

“Şeyi görmeye geldim...”

Resepsiyona gidip görevliyle konuşmaya başlamıştım ama cümlemi bitirmeden önce kendimi durdurdum. Eğer Gabriel West’i görmeye geldiğimi söylersem bana bakar bakmaz -yağmurdan sıırılsıklam olmuş kıyafetler, gözyaşlarından şişmiş bir yüz- benim kaçık bir tacizci olduğuma karar verirlerdi.

“Bir arkadaşımı görmeye.”

Görevli bana yan yan baktı ve burun delikleri seyirdi.

“Senin için onu arayayım,” dedi adam, beyaz eldivenli

eliyle yakınındaki telefona uzanırken. “Oda numarası kaç?”

“Gerek yok,” dedim burnumu çekerek. “Nerede olduğunu biliyorum.”

Aceleyle açık asansöre doğru ilerledim ve kendimi içine attım. Duvardaki tabelada Beaumont Süiti’nin on üçüncü katta olduğu yazıyordu, o yüzden düğmeye bastım, duvardaki parmaklığa dayandım ve bekledim.

Asansör yukarı doğru çıkarken aynaya doğru döndüm ve irkildim. Gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Saçlarım şapkamın altında nemli ve arapsaçı gibi birbirine girmiş hâldeydi, tepeden tırnağa sıırılsıklamdım. Dünyada başka hiçbir kızın, Gabriel West’i görmeye bu şekilde gidiyor olması kesinlikle mümkün değildi.

Asansör durunca koridora adım attım ve işaretleri aradım. Bir uçta, geniş bir balkona açılan çok süslü iki kapı vardı ve öbür uçta da duvardaki tabelada yazdığına göre Beaumont Süiti vardı. Kalın halı döşeli koridorda sessizce ilerledim. Her an bir yerden bir otel müşterisinin çıkıp güvenliği çağıracağından neredeyse emindim.

Gabriel’in odasına varınca kapıyı hafifçe vurdum ve bir hareket olacak mı diye bekledim. Önce hiçbir şey olmadı. Acaba uyuyor muydu? Partide ne kadar çok içtiğini düşününce eğer sonradan yavaşlamadıysa kim bilir şimdi ne ka-

dar içkilidir diye endişelendim. Veya acaba hep beraber bir gece kulübüne filan gitmiş olabilirler miydi? O zaman ben ne yapardım?

Ama biraz sonra kapının kolunun çevrildiğini duydum ve kapı açıldı.

Kapının ağzında, dünyaca ünlü film yıldızı Callie Austen, üstünde sadece bir tişört ve külotla duruyordu.

“Oh Tanrım, çok özür dilerim,” diye kekeledim, elimi ağızıma götürüp. “Yanlış odaya gelmişim.”

Gerçek hâli televizyonda görüldüğünden bile daha çarpıcıydı. İrkildim. Sadece gecenin bir yarısı, bir Hollywood aktrisinin kapısını çalmakla kalmamıştım, üstelik bunu bir de ıslak bir sıçan görüntüsünde yapmıştım.

Nasıl bu kadar felaket bir hata yapmış olabilirdim. Eğer yanlış otele geldiysem tam anlamıyla mahvolmuştum.

“Sorun değil,” diye ağır ağır konuştu ama yüzünde garip bir ifade vardı. Tam kapıyı kapatacaktı ki birden beni işaret etti.

“Hey, seni tanıyor muyum?”

Sonunda ben de ünlü oldum, diye düşündüm. Aslında kötü şöhretli desek daha iyi bir tanım olurdu ya neyse.

“Yoo hayır, tanıımıyorsunuz,” dedim, geldiğim yöne bakarak. Bir kapı fazla mı yürümüştüm acaba?

“Cidden, senin yüzünü daha önce gördüm.”

“Hayır görmediniz, sizi rahatsız ettiğim için özür dile-
rim... Ben gideyim.”

Yanaklarım alev alev arkamı dönüp gidecektim ki bir tu-
valet sifonunun çekildiğini, içeride bir kapının açıldığını ve
ikinci bir sesin konuştuğunu duydum.

“Hey, hadi bebek. Geri gel artık. Biz şu şarabı bitirdik mi?”
Bu Gabriel’di.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Kapıda bir kız var, Gabe,” dediği anda, bedenimdeki her hücre donup kaldı.

“Oda servisine bir şey mi ısmarladın?” diye cevapladı Gabe, esneyerek. “Belki bize bir bira filan getirebilir...”

Gabriel, Callie’nin arkasında belirdi ve beline sarılıp burnuyla boynunu gıdıkladı. Beni hâlâ görmemişti.

“Hadi yatağa geri gel,” diye mırıldandı Callie’nin omzuna. Sanki birisi boğazımdan aşağıya uzanıp ciğerlerimi sökmüş ve hamur yoğuruyormuş gibi hissettim.

“Oda servisi olduğunu sanmıyorum,” dedi Callie, bana doğru yüzünü buruşturarak. Sonra omzunun üstünden uzandı ve Gabriel’in saçlarını okşadı.

“Eh, eğer oda servisi değilse,” dedi Gabriel başını kaldırırken, “O zaman gecenin bir yarısı burada ne işi v...”

Ve işte o anda göz göze geldik.

“Charlie?”

İki kelime yavaşça ağzımdan döküldü.

“Oh Tanrım...”

“Charlie, ne...”

Başım dönerek arkamı döndüm ve koridordan aşağıya doğru koştum. Asansöre varınca düğmesini yumrukladım ama düğme ışıkları bana asansörün lobide, yani on üç kat aşağıda olduğunu söylüyordu. Koridorun öbür tarafına doğru, balkondan dışarıya doğru baktım. Belki orada bir alt kata inen merdivenler vardır.

Tek bildiğim, onu artık göremeyeceğim veya konuşamayacağımdı. Veya bana bir daha asla dokunmasına izin veremeyeceğim. O yüzden koşmaya devam ettim.

Balkon kapılarına ulaşınca ikisini birden hızla açıp tökezleyerek geceye çıktım. Dondurucu bir soğuk vardı, yağmur yüzüme kırbaç gibi iniyordu ve başka bir çıkış gözükmüyordu. Gabriel arkadan gelip kolumu yakaladı. Kurtulmak için çekiştirdim ama benim için fazla kuvvetliydi. Hızla arkamı dönünce onu karşımda buldum. Dar bir kot pantolon ve çıplak ayaklarla durmuş, buz gibi yağmur damlaları çıplak

göğsünden aşağıya akıyordu.

Şu anda bile, tüm kalbimle ondan nefret ederken o kadar güzel görünüyordu ki içim acıyordu.

“Hop Charlie, yavaş ol.”

Kolumu kurtarmak için kıvrandım.

“Bana dokunma.”

“Açıklamama izin verecek misin?”

Ellerim titriyordu, belki soğuktan, belki öfkeden. Ellerimi yumruk yaptım.

“Açıklamak mı? Konuşacak hiçbir şey yok.”

“Bu bir hataydı... Tüm bu olanlar...”

İki elini ıslak saçlarından geçirdi ve bana duygu dolu gözlerle baktı. Sarhoş ve gergin görünüyordu.

“Senin her zaman yaptığın şey bu mu, Gabriel?” dedim, elimle otelin içini işaret ederek. Callie ortada görünmüyordu.

“Ben her konserden ayrıldıktan sonra böyle mi oluyordu?”

“Hayır, hadi ama. Yemin ederim. Bu ilk defa oluyor.”

“Oh, yemin edersin, ha? Senin verdiği sözlerin bir değeri var mı sanıyorsun?”

Buna bir cevabı yoktu. Arkasındaki balkon kapılarından biri rüzgârdan çarptı.

“Sen niye buradasın?” diye sordu sonunda. “Saat sabahın üçü. Senin eve gittiğini zannetmiştim.”

Söylemek istemiyordum. Artık onun bunu duymasını istemiyordum ama yine de kelimeler acınacak bir şekilde dudaklarımdan döküldü.

“Buraya sana söylemeye gelmiştim... Sana âşık olduğumu.”

Başını eğdi, uzun saçları sıırılsıklam yüzünden aşağıya doğru sarkıyordu.

“Ama sanırım, işaretleri yanlış anlamışım, değil mi? O yüzden ben gideyim. Hem senin zaten Callie'ye dönmen gerekmiyor mu?”

Gabriel omzundan arkasına bir göz attı.

“Onun bir anlamı yok, Charlie.”

“Oh, ama benim var öyle mi?” diye cevaplarırken sesim çatlak çıkmıştı. Ona arkamı döndüm ve balkonun kenarına doğru yürüdüm.

“Sen benim her şeyimsin.”

İçimde hâlâ küçük, korkunç bir parça ona inanmak istiyordu. Orada durmuş on üç kat aşağıdaki şehrin ışıklarına, arabaların ışıklarına, pırıldayan su birikintilerine, dükkân-lara, barlara ve neon ışıklarına bakarken uçuşumun kenarındaki günü hatırladım. Beni kenara kadar götürdüğü, o kadar korktuğum ve bir o kadar da kendimden geçip büyü-lendiğim, müzikten ve hayattan konuştuğumuz, beni kollarına aldığı ve ona güvenmemi söylediği günü.

Tam arkamda durduğunu hissediyordum ama kıpırdamadım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya dökülüyordu.

“Charlie, bana bak, lütfе...”

“Sen bir yalancısın!” diye haykırdım hızla arkamı dönerken. “Kim olduğuna güvenerek her şeyden sıyrabileceğini sanıyorsun ama... Bu sefer değil. *Benimle değil.*”

Bunları söylerken kime benzediğimin farkına vardım.

Aynı Carla Martinez gibi konuşmuştum.

“Öyle değil.”

“Sana kalbimi açtım. Bunu anlayamadın mı?” Biraz sııcaklık için yalvarıyordum ama bana soğuk, karanlık gözlerle baktı yalnızca. “Senin için tüm *zırhımı indirdim* ve sen... Sen bunu yapıyorsun.”

“Bu iş daha bitmedi.”

“Buna sen karar veremezsin.”

Tekrar beni yakalamak için uzandı.

“Beni yalnız bırak,” diye tersledim.

“Bunu inanarak söylemiyorsun.”

“Beni dinlemiyor musun? Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Ona sırtımı döndüm, hıçkırarak ağlıyordum.

“Charlie...”

Beni sertçe tuttu, zorla geri çevirdi ve korkuluğa kısırdı.

Gözlerinde birazcık pişmanlık var gibiydi.

Birazcık.

“Görmüyor musun Charlie? Sen ve ben, biz birbirimize bağlıyız.”

“Bırak beni.”

“*Bir birbirimize bağlıyız.*”

Daha sert ittim ama beni bırakmadı ve onun kucağına düştüğümü hissettim.

“Bunu söyleyip duruyorsun ama sen hiç kimseye bağlı değilsin. Kendinden başka *hiç kimseyi* umursamıyorsun.”

“Bu bir hataydı. İçkiyi fazla kaçırdım ve Callie şehre gelmiş ve...”

Artık yağmur muydu yoksa gözyaşlarım mı ama Gabriel'i sadece gecenin içinde bulanık bir silüet olarak görüyordum ya da beynimin yarattığı bir hayalet.

“Beni dinle,” dedi beni iyice kendine doğru çekerken. “Bütün bunlar... Yani, bunların hiçbiri... *Benim olmak istediğim insan bu değil.*”

“Belki değil,” diye yanıtladım, yağmurun altında başımı kaldırıp ona bakarken. Ve işte artık o karanlık ve ümitsiz noktada, kalbim sonunda tümüyle kırıldı.

“Ama sen busun.”

“Neler oluyor burada Tanrı aşkına?”

Arkamızdan yeni bir ses duyuldu. Olly, kapının ağzında duruyordu. Yağmurda ıslanarak gözlerini Gabriel'e dikmişti.

"Sen iyi misin Charlie?" diye sorarken bize doğru yürüdü. Gabriel onun yoluna çıktı.

"O iyi, arkadaşım. Yatağına git. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Olly, Gabriel'e dik dik baktı ve sonra birden olanları anladığı yüz ifadesine yansıdı.

"Şu aktris kızla yattın değil mi?"

Olly artık ondan sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Sana işine bak dedim."

"Sen sarhoşsun, Gabriel. Kızı rahat bırak artık."

Gabriel dikleşti ve Olly'nin yüzüne doğru eğildi.

"Sen kaybettin, Samson."

Artık göz gözeydiler ve neredeyse senkronize nefes alıp veriyorlardı. Aşağıdan bir yerlerden polis sirenlerinin sesi duyuldu.

"Senin sorunun ne?" diye homurdandı Olly, yüzünden aşağıya sular akarken. Gabriel sadece sırtarak baktı ona.

"Kesinlikle hiçbir şey. Ve işte o yüzden beni çekemiyorsun."

Sonunda, Olly'nin sabrı taşı. Çevik bir hareketle kolunu arkaya çekti, arka ayağından kuvvet aldı ve Gabriel'e bir yumruk çaktı. Gabriel oyuncak bebek gibi havada dönerek yakındaki masanın ve sandalyelerin üstüne devrildi. Mo-

bilyalar devrilerek gürültüyle yerlere çarptı ve birkaç saniye boyunca Gabriel ıslak seramik zeminde kıpırdamadan yattı. Sonra homurdandı ve yavaşça yerde yuvarlanarak döndü.

“Hadi içeri girelim,” dedi Olly, ceketini çıkartıp omuzlarına sararken. Beni kapılara doğru yönlendirdi ve içeri girerken kendi kendime arkana bakma dedim. Ama bakmak zorundaydım.

Gabriel yere yayılmış, yarı çıplak, kanlar içinde ve kolları bacakları açık yatıyordu. Gözleri gölgelerin arasında kalmıştı.

“Bizim burada yukarıda olduğumuzu nereden bildin?” diye sordum titreyerek asansörde aşağıya doğru inerken. Olly yumuşak bir şekilde güldü.

“Benim odam tam balkonun altında. Sanırım zaten otelin yarısı sizi duydu.”

Gözlerimi kapattım. Tuzlu gözyaşlarından dolayı artık yanıyorlardı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Eve gidemem. Hiç param kalmadı ve gidecek bir yerim yok.”

“Charlie, sorun yok. Benim odamda kalabilirsin.”

Karşı çıkmaya başladım.

“Rahat ol. Sana saldıracak filan değilim. Sen yatakta yatarsın, ben de kanepeyi alırım.”

Zorla hafifçe gülümsedim.

“Sadece senin iyi olduğuna emin olmak istiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve o sırada asansör ding sesiyle durdu.

Olly’nin mermer banyosunda, yorgun argın ıslak kıyafetlerimden kurtuldum, sıcak bir duş aldım ve bana ödünç verdiği büyük bir tişörtü giydim. Aynadaki görüntüm yıpranmış, yorgun, neredeyse hayalet gibiydi ama en azından ısınmış ve kuruydum, yatacak yumuşak bir yer de bulmuştum.

Saat neredeyse 4’e geliyordu. Birkaç saat içinde tekrar kalkmam lazımdı yoksa babam eve geldiğinde beni bulamazdı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Olly, kanepeye uzanırken. Ay ışığında omuzları mavi görünüyordu. Kanepenin için fazla kısaydı ve ayakları kenardan aşağıya sarkmıştı.

“Ben iyiyim,” dedim, Olly ince ve kısa bir çocuk battaniyesini üstüne çekerken. Benim yatağım devasaydı. Neredeyse üç kişi rahatça sığardı ama ben bir köşesine çekilip top gibi kıvrılmıştım.

Bir süre birbirimizin nefesini dinledik.

“Hey,” dedi birkaç dakika sonra Olly, tavana doğru konuşarak. “Paedo Peters’i hatırlıyor musun?”

Sırtüstü yuvarlandım.

“Ne?”

“Paedo Peters. Caversham Lisesi’nde yedek öğretmendi sanırım, 2011’de?”

Kafamdan öğretmenlerin listesini geçirdim ve yün kravat takan sinirli bir adam gözümün önüne geldi.

“Galiba.”

“Hep ‘ummm’ derdi, ama yani *sürekli olarak*, sonunda sınıfta ne zaman bunu yapsa bütün sınıf ona UMMM diye yankı yapmaya başladık yüksek sesle. Çok aptalcaydı.” Olly ciddiyetini korumaya çalıştı ama bulaşıcı bir kahkaha yavaş yavaş yükselmeye başladı. “Hatırlıyor musun bunu?”

Onun gülmesi beni de tetikledi ve ben de kıkırdamaya başladım.

“Evet... Evet hatırlıyorum.”

“Paedo Peters,” dedi Olly tekrar, kendi kendine kıkırdarak. “Ummm.”

Yatağın yanındaki saat yanıp sönüyordu ve ne kadar geç olduğuna inanamıyordum. Dışarıdan hâlâ sokaklardaki arabaların homurtusu ve gece kulüplerinden yayılan müzik sesi geliyordu.

“İyi geceler,” dedi Olly. Onun yavaşça yana dönüp o küçücük sıkışık yerde rahat etmeye çalışmasını ve battaniyenin hışırtısını duydum.

Bir süre daha uyanık yattım. Camlara vuran yağmuru

dinledim ve Gabriel'in bizden sonra ne yaptığını merak ettim. Tekrar Callie'ye mi dönmüştü? Belki de bir içki daha veya başka bir kız daha aramaya sokaklara çıkmıştı.

Dakikalar tıkr tıkr akarken kalan son gücümle düşünmemeye çalışsam da sonunda uyuyakalana kadar, yüzü, elleri, gözleri düşüncelerime hâkim olmaya devam etti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

A larmım beni uyandırdığında, güneş doğmak üzereydi.

Sersem sepet kalkıp oturdum. Perdelerin ardında Londra çoktan canlanmıştı; kamyon şoförleri pencerelerden bağılıyor, taksiler deli gibi korna çalıyorlardı. Esneyerek yatağın yanındaki su bardağına uzandım ve yanında beyaz bir zarf buldum. Üzerine el yazısıyla bir şey yazılmıştı. İçine bakınca gıcır gıcır elli poundluk banknotlar buldum. Ön tarafında: “*Tren için. O xx*” yazılmıştı.

Olly otel odasında böyle bir para bulunduruyor muydu yoksa uyumamı bekleyip kalkarak yağmurda benim için para çekmeye mi gitmişti? Ona doğru baktım. Kanepede,

üstünde dün geceki tişörtüyle yatıyordu. Göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Perdelerin arasında tam üstüne vuran, doğmakta olan güneşin ışığında toz taneleri dans ediyordu.

Sanki eski bir rüyadan kalan bir parça gibi kafamda Gabriel'in sesini duydum. İlk defa doğru düzgün konuştuğumuz günden, Brighton'daki boş sahneden, bir cümle.

"Ben ateşim, o ışık."

Bunu şimdi düşündüğümde, sanki bir uyarı gibiydi. Aca-
ba söylemek istediği bu muydu?

Tüm bu zaman boyunca yanlış kişiyle mi olmuştum?

Kafamdan bu düşünceleri atıp hâlâ bir gece önceden
nemli olan kıyafetlerimi üstüme geçirdim ve sessizce dışarı
sıvıştım.

*

Caversham'a dönüş yolum, oldukça sessiz ve huzurluy-
du. Saat on bire yirmi vardı ve bahçe yolundan yürürken
babamın eve erken gelmemiş olması için dua ediyordum.

Kapıyı itip açarken başımı kaldırıp Melissa'nın yatak
odası penceresine baktım. Arka duvardaki Fire&Lights pos-
terini görebiliyordum ve de pencerenin pervazındaki karın-
ca çiftliğini. Arkadaşım dediğim kızın bu tanıdık tarafları-

na bakınca ihanetinin içime tekrar bıçak gibi saplandığını hissettim ve eve girdim.

Onu affedebileceğimi hayal bile edemiyordum.

Üst katta anahtarlarımı tıkmak için çekmecemi açınca onu hatırlatacak sonsuz anılar yine karşıma çıktı. Little Boy Blue CD'si, sahne arkasında şakalaşan grubun fotoğrafları, Fire&Lights bilekliklerim. Biraz dinlendikten sonra onların hepsinden kurtulacaktım. Yakar mıydım atar mıydım artık ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunlar Gabriel'e ait parçalardı ve artık benim hayatımda yerleri yoktu.

Yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Gözlerim hâlâ ağrıyor ve beynim zonkluyordu. Birkaç saniye içinde, babamın anahtarı kapıda dönerken çok derin bir uykuya dalmıştım.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

YENİ FIRE&LIGHTS ALBÜMÜ BUGÜN PİYASAYA ÇIKIYOR!!

Bir Kız Hakkında Şarkılar artık satışta, millet!!!!

:):):)

Sonunda çıktı, F&L hayranları! Beklediğimiz gün geldi... BUGÜN ALBÜMÜN ÇIKIŞ GÜNÜ!! AAAAARRGGH!!!

Olly, Gabriel, Yuki ve Aiden BİR KIZ HAKKINDA ŞAR-

KILAR albümünün tanıtımı için süüüüüper meşguldüler ve pazar günü listelerin en tepesine fırlayacağına eminiz. Hepsini dinlemediniz mi daha? Ne düşünüyorsunuz? Bize yorumlarınızı aşağıda yazıuuun!!!

Arkası Yarın!!xxx

x www.fireandlightsforever.net x

Web'deki en iyi Fire&Lights hayran bloğu!!

Balkondaki o geceden sonra neredeyse iki hafta geçmişti.

Noel geliyordu, okul kaotik bir hâldeydi; öğretmenler stresli, öğrenciler sıkıntıdan çıldırmış durumdaydılar. Hayatım deneme sınavları, kompozisyon ödevleri, denklemler ve yüzlerce sıradan şeyle doluydu. Bunları kasım ayında yaşanan anılardan korunmak için bir zırh gibi kullanıyordum. Artık Aimee Watts yoktu; kameramla beraber yaşananlardan sonra okuldan atılmıştı. Artık Melissa yoktu; trenden indiğimden beri onunla konuşmamıştım. Hayatım eskisi gibi önemsiz, tahmin edilebilir ve sıradan hâline geri dönmüştü.

Hayatımdaki Gabriel West bölümü sanki kötü bir rüyaymış gibi gelmeye başlamış, anılar kış sisi gibi puslanmaya başlamıştı. Zamanla olanları tümüyle unutacağıma emindim. Çok emindim; ta ki soğuk bir gece hiç beklemediğim bir e-posta alıncaya kadar.

Charlie'ye, Konu: Fire&Lights

Bu ismi tekrar duymak tüylerimi diken diken etmişti. Eğer ondan geliyorsa silip atacaktım. Hiç düşünmeden, hemen.

Charlie, benim ismim Patricia Davis ve Satellite Yayıncılık için çalışıyorum. Fire&Lights hayranları için yeni bir kitap çıkartacağız ve son turnenin tüm fotoğraflarını ve filmlerini toparlıyoruz. Umarım bu şekilde irtibata geçmemiz senin için uygundur ama Barry King seninle irtibata geçmemizi söyledi..."

Barry King? Afallamış bir şekilde başımı sallayarak ekrana baktım. Hiç yüz yüze tanışmamıştık ve bir an için olsun işlerime gerçekten bakıp değerlendireceğini hayal bile etmemiştim.

"Kısacası, F&L hayran sitesindeki fotoğraflarını gördük ve muhteşem olduklarını söylemek istiyoruz..."

Bu cümleyi birkaç kere okudum. Yani gerçekten benim fotoğraflarımı kullanmışlardı. Ve onları gerçekten beğen-

mişlerdi.

“İş grubun gerçek ruhunu yakalamaya gelince sihirli bir dokunuşun var! Bunu düşünerek bazı fotoğraflarını kitapta kullanmak istiyoruz. İsmin arka kapakta yer alacak ve sana birkaç tane bedava kopya yollayacağız. Senin portfolyon için de harika olacaktır. Eğer bu konuyla ilgileniyorsan bana bir cevap at lütfen. O zaman sana yasal evrakı filan yollarım. Teşekkürler! PD.”

Anında cevap yazdım. Ertesi gün bana imzalamam için bir kontrat yolladılar. Okulun kapısında durmuş, gözlerimi kısarak “*KDV’si dahil fatura,*” ibaresini anlamaya çalışırken uzun zamandır duymadığım bir ses düşüncelerimi böldü.

“Charlie.”

En sevdiği eldivenlerini giymişti; Hello Kitty’li olanları ve kollarının yanlarından sarkıyorlardı.

“Merhaba, Melissa.”

Telefonumu kaldırdım ve ona yarım yamalak bir gülümseme yolladım. Ayakları içe doğru bakıyordu, sanki birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi.

“Şey, yani iyi misin?”

“Hı hı.”

Yüzü kederliydi ve dudaklarını büzdü.

“Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama...”

“Sorun değil.”

Kendimi garip bir şekilde sakın hissediyordum ama Melissa huzursuz huzursuz kıpırdanıyor ve eldivenini kemiriyordu. Sonunda, baklayı ağzından çıkardı:

“Gerçekten, çok ama çok üzğünüm.”

İlk başlarda Melissa’ya karşı hissettiğim duygu öfkeydi. Ama günler geçtikçe öfke acımaya dönüşmüştü ve şimdi çiseleyen yağmurun altında önümde duran Melissa’ya bakarken esas hissettiğim üzüntüydü.

“İnsan bir arkadaşına böyle bir şey yapmaz, biliyorsun değil mi?” dedim katı bir sesle.

“Biliyorum.”

“Yaptığın şey, Mel... Çok korkunçtu.”

“Biliyorum.”

Gözyaşlarını durdurmak için dudaklarını ısırdı.

“Çok üzğünüm, Charlie. Kendimi çok kötü hissediyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Ton balıklı sandviç hariç.”

Gülümsememi bastırdım.

“Artık bloğunda dedikodu yapmadığını görüyorum.”

“Ya evet. Sadece haberler, yani...” Yüzü birazcık aydınlandı. “Senin için tümüyle kapatmayı düşündüm ama...”

“Bunu yapmana gerek yok. O senin projen.”

Uzunca bir süre orada öyle sessizce durdum. İnsanlar kapıdan çıkarken yanıımızdan bize çarparak geçiyorlardı.

“Eve seninle beraber yürüyebilir miyim?” diye sordu Melissa, dudakları titreyerek. Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım bu yüze bakarken midem tereddütle kasıldı.

“Belki başka bir zaman,” diye cevapladım, kapıdan onsuz çıkarken. “Seninle konuşmak güzeldi, Mel.”

Gürültücü kalabalığa karıştım, çocuklar gülüyor, küfrediyor, telefonlarında müzik çalıyorlardı ve beni tekrar gerçek dünyaya sürüklediler. Ben giderken Melissa beni seyrediyordu.

Kasabayı geçerek eve doğru yürürken Melissa’yla beraber eve dönüş yolculuğunu paylaştığımız yüzlerce, belki de binlerce kereyi düşündüm. Aslında her şey bir yana, kötü biri olmadığını biliyordum: Sadece insanların onu fark etmesini istemişti. Fakat bunun uğruna arkadaşlığımızı harcaması kötü olmuştu.

Olly’nin eski oturduğu yolun ucundan geçtim ve sokak tabelasının önünde durdum: Twin Oaks. O gece Rochester Oteli’nde benimle ilgilendiği için ona teşekkür etmek istemiştim ama bu bile eski bir yarayı deşmek gibi gelmişti. Her şeyi unutmaya ihtiyacım vardı, her anıyı, her yüzü. Fakat

Olly'nin nezaketi hâlâ aklımdan çıkmıyordu; müziği ve mükemmel gülümsemesi de.

Yürümeye devam ettim ve kulağımın bir köşesiyle yakınımda ilerleyen bir arabayı fark ettim. Önceleri önem vermedim ama arka sokaklardan geçerek Tower Close'a yaklaşıırken benim her dönüşümü taklit ediyor gibi geldi. Endişem artmaya başladı. Courtnenay Drive'ın ortasında karşıya geçtim, belki bu beklenmedik yön değiştirme izimi kaybettirirdi. Ama araba da kararlı bir şekilde arkamdan hızlandı. Motoru gürleyerek yolun ortasından tam üstüme doğru gelmeye başladı. Arabanın farları görüşümü kaplar-ken kaçmaya vaktim kalmadığının farkına vardım. Bir an sonra benim çılgılığım arabanın acı fren sesini bastırmıştı. Çarpma anını ve metalin kemiğe çarpma sesini duymayı bekliyordum.

Fakat araba durmuştu, bana sadece birkaç santim kala.

Şoför tarafından bir adam indi ve bana dik dik baktı. Belalı görünümlü, kirli sakallı tekinsiz bir yüzü ve dövmelele kaplı bir boynu vardı. Garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

"Ne yapıyorsunuz?" dedim, karanlığın içine. "Neredeyse bana çarpıyordunuz."

Cevap yok.

"Sizi tanıyor muyum?"

Adam kıpırdamadı, sadece orada öylece dirseklerini kapağıya dayamış bir şekilde durdu. Sonunda arabaya eğildi ve konuştu.

“Acele et, bütün gece bekleyemem.”

Yolcu kapısından kilit sesi geldi ve hızla arkasına kadar açıldı. Arabadan çıkan kişi Aimee Watts idi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

OTUZUNCU BÖLÜM

“Charlie Bloom, benim sevgili eski okul arkadaşım.”

Eve varmama sadece birkaç dakika kalmıştı. Belki hızlı davranırsam ondan kurtulabilirdim.

“Merhaba bile yok mu?” diye homurdandı, bir sigara çıkarıp yakarken.

“Beni mi takip ediyordunuz?” dedim, Aimee bana doğru yürürken ve sigaranın dumanını soğuk havaya doğru savururken.

“Sadece, benim morukla beraber biraz dolaşıyorduk, ha?” dedi arabadaki babasını işaret ederek. İçeride, gölgele-
rin arasından adam beni seyrediyordu. “Eee, okul nasıl gidi-

yor? Hâlâ sınıfın dahisi misin?”

Bir adım geri attım ve yolun yukarısına doğru baktım. Tam fırlayacaktım ki beni kolumdan yakaladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Benim için her şeyi mahvettin, bunun farkında mısın? Beni ispiyonladın. Tümüyle mahvoldum.”

Kolumda hissettiğim tırnakların batması ve nefesindeki acı sigara dumanı kokusu çok tanıdıktı. Korku göğsümde düğümlendi.

Aynı şey tekrar oluyordu.

Fakat artık okulda değildik ve bu sefer, her şey farklı olacaktı.

“Ben değildim, Aimee,” dedim, kolumu kurtarmak için çekerken. Hızla tuttu tekrar.

“Tabii ki değildin.”

“Gerçekten,” diye ısrar ettim. Bu sefer tüm vücudumu, her kasımı kullanarak, kendimi kurtarmak için aniden kolumu silkeledim ve Aimee’nin tutuşundan kurtuldum. Bu beklenmedik güç karşısında hazırlıksız yakalandı ve arkaya doğru tökezledi. Birkaç saniye kadar sessizce durduk, hiç kıpırdamadan birbirimizi seyrettik. Birden Aimee daha küçülmüş gibi göründü. Sigarasından derin bir nefes aldı ve tüyleri diken diken olmuş kollarını ovuşturdu.

“Babam okulu aradı,” diye devam ettim. “Ona aramamasını söyledim ama yine de aradı ve gerisini kendileri tahmin ettiler.”

Bana inanma isteğiyle savaşılan Aimee’nin üst dudağı titredi.

“Ama biliyor musun?” dedim, farklı bir hâl gelmişti üstüme. “Keşke *ben* yapmış olsaydım.”

Aimee bana şaşkınlıkla bakarken dudağının kenarındaki sigara titredi.

“Keşke senden korkmasaymışım, çünkü korkulmaya değmezsin. İsteddiğin kadar kır dök, istediğin kadar canımı acıt, hiçbir şey değişmeyecek. Bunlar seni daha mutlu biri hâline getirmeyecek.”

Bana burnunu kıvırdı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Vur bana. Hadi.” Ona doğru yürüdüm, yüzüne dik dik bakarken haftalardır beni esir alan korku yavaş yavaş bedenimi terk ediyordu, boşalan bir musluk gibi. “Gerçekten, artık hiç umurumda değil.”

Aimee beni baştan aşağıya süzdü, deli gibiydi, beyni kısa devre yapmıştı. Birden, bana vurmak yapacağı en son şeymiş gibi göründü.

Sesini neredeyse fısıltı hâline alçalttı.

“Bu yüzden babam beni evden atıyor ya. Bunun farkında mısın? Anneme de gidemem çünkü o yine içmeye başladı ve pisliğin tekiyle takılıyor. O yüzden tek başıma kaldım. Tanrım, Charlie, *ne yapacağımı bilmiyorum.*”

O sırada Aimee’nin yüzü sokak lambasının ışığının altına girdi ve sol gözünden saçlarının dibine kadar uzanan kocaman, berbat görünümlü morluğu gördüm. Bana doğru eğilmişti ve ellerinin titrediğini fark ettim.

“Gidecek hiçbir yerim yok.”

Babası sigarasını sokağın öbür tarafına fırlattı.

“Arabaya bin, Aimee.”

“Daha işim bitmedi,” diye seslendi arkaya doğru.

“Sormuyordum. *Arabaya bin.*”

“Git başımdan, baba.”

Aimee’nin babası kapıyı çarparak kapattı ve sert adımlarla yanımıza geldi. Bize yaklaştıkça ne kadar uzun boylu olduğunu fark ettim, bir doksan vardı. Öfkeyle kızına haykırdı.

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin, seni nankör piç kurusu. Seni taa buraya kadar arabayla getirdim, ama şimdi artık bir içki istiyorum, o yüzden gidi...”

“Sen de ondan daha iyi değilsin,” dedim, sakın ve mesafeli bir sesle. Aimee’nin babası cümlesinin ortasında donup kaldı ve bana doğru döndü.

“Ne dedin sen?”

“Sen de ondan daha iyi değilsin. Aslında daha da kötüsün çünkü senin yetişkin olman gerekiyor ama ona bir pislik gibi davranıyorsun.”

Güldü, kısa ve boş bir kahkaha ile ve Aimee’ye bir bakış attı.

“Tanrım, Aims, onun münasebetsizin teki olduğunu söylemiştin, ama bu ne be! Sen de mi suratının ortasına bir yumruk istiyorsun?”

Kocaman pis elini kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Kalbim kontrolüm dışında deli gibi atıyordu ama kaçmadım. Sadece bekledim, tekrar gözlerinin içine baktım ve sonra konuştum.

“Sanırım, ergen bir kızı dövmenin seni erkek yapacağını sanıyorsun... O zaman hiç durma.”

Yumruğu sıkılı kaldı ama kafası karışmış bir şekilde bakışları sağa sola gitti. Arabanın motoru arkamızda usul usul çalışıyordu.

“Benden bu kadar,” dedi sonunda ve Aimee’yi kolundan kabaca yakalayıp arabaya doğru sürükledi. Son dakikaya kadar Aimee benden gözlerini ayırmamıştı. Adam onu arabaya tikip kapıyı suratına çarparak kapatıp kendi tarafına doğru giderken tüm bu süre boyunca pencereden bana yüzünde

daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle baktı.

Buz gibi soğuk bir korku ifadesiyle.

Tower Close'un köşesine geldiğimde dönüp arkama, geldiğim yola baktım. Aimee'yi kafamdan söküp atamıyordum. Babası onu bozmuş, korkutarak kendine benzetmişti. Acaba hiçbir zaman mutlu olabilecek mi diye düşündüm. Yoksa her zaman huzursuz, öfkeli ve yalnız mı olacaktı?

Önümde, sokağın ortalarında benim küçük evim duruyordu: 15 numara. Kaldırımın her çizgisini, her çatlağını, her kusurunu ezbere biliyordum. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim ama aslında bu insanı garip bir şekilde rahatlatan bir duyguydu. Bu sokağın dışında ne olursa olsun, kim beni üzmeye, değiştirmeye veya kırmaya çalışırsa çalışsın, her zaman eve dönecektim ve bu kaldırımı taa yürümeyi bile bilmediğim günlerden beri olduğu gibi aynı yerde ve aynı şekilde bulacaktım.

Anahtarımı kilide sokarken babamı düşündüm. Benim için yaptığı tüm fedakârlıkları, anneme yazdığı mektubu, hiç konuşmadığımız gerçekleri... Önünde koca bir hayat varken o kadar yıl önce, her şeyden vazgeçmişti... Benim için.

O akşam geç vakit, babam eve geldiğinde, merdivenlerin başında onu karşılamak için bekliyordum.

“Merhaba baba.”

Babam atkısını portmantoya astı ve çantasını yere bıraktı.

“Oh... Merhaba Charlie.”

“İş nasıl geçti?”

“Hımm... Fena değil. Tracy her zamanki gibi kafamı şirdi ama...” Paltosunun düğmelerini açarken merakla beni süzüyordu. “Nasıl olduğumu sormayalı günler oldu... Şey aslında bana bunu *hiç* sorduğunu hatırlamıyorum.”

Ayakkabılarını çıkartırken prova yaptığım kelimeler, alelacele dudaklarımdan döküldü, plansız ve dümdüz.

“Özür dilerim, baba.”

Babam boğazını temizledi ve cebindeki bozuklukları çingırdattı.

“Ne için?”

“Daha iyi bir kız olmadığım için.”

Gözleri kocaman açıldı.

“Oh... Charlie,” dedi, çoraplarıyla antrede bana doğru yürürken. “Yapma ama böyle söyleme.”

“Hayır, doğru. Sen benim için gerçekten çok çalışıyorsun ve benim için... Bir sürü şeyden vazgeçtin ve... Ben sadece... Ben sadece daha doğru dürüst bir aile olmak isterdim.”

Eliyle hafifçe omzuma dokundu.

“Biz doğru düzgün bir aileyiz,” dedi sesi hafifçe titre-

yerek. Bir an için göz göze geldik ama sonra ben yine yere baktım.

“Düşünüyordum da,” dedim, ayaklarıma doğru, “Acaba bir ara beraber gidip bir pizza filan mı yesek?”

“Ne... Sadece ikimiz mi?”

“Hı hı.”

Babamın yüzünü göremesem de gülümsediğini hissediyordum.

“Evet. Evet, tabii ki. Bir ara pizza yemeğe gideriz.” Sonra komik bir sesle ekledi: “Ajandamı bir kontrol etmem lazım.”

Beceriksizce en alt basamağa çöktüm, yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

“Oh,” dedi babam. “Neredeyse unutuyordum. Bu sabah senin için bir posta geldi.”

Pencerenin kenarından küçük bir zarf alıp bana verdi. Kaşlarımı çattım. Banka dökümleri veya okul mektupları dışında bana neredeyse hiç posta gelmezdi. Bu zarf her ikisine de benzemiyordu.

El yazısını görünce midem altüst oldu.

Gabriel’in el yazısıydı.

Odama çıkıp yatağın kenarına oturdum ve zarfı iki elimle kavradım. Neden bunu yapmıştı? Neden beni rahat bırakmıyordu?

Derin bir nefes alıp seçeneklerimi gözden geçirdim. Göz ardı edebilirdim. Edebilir miydim gerçekten? Açmadan bir çekmecenin dibine atabilirdim, hatta çöpe. Yakabilirdim. Gabriel'in artık hayatımda yeri yoktu. Ne onun, ne şarkılarının, ne de mektubunun.

Fakat bana postayla yollamıştı. Eğer bir telefon mesajı veya e-posta olsa başka bir şeydi ama bu her neyse uğraşıp paketlemiş ve kapıma kadar yollamıştı.

Bunun bir anlamı olması lazımdı.

Zarfı yırtarak açarken kendime bir söz verdim. Okur okumaz, çöpe atacaktım. Ne yazarsa yazsın. Ne kadar özür dilerse dilesin, kaç tane bahane bulursa bulsun, kelimeleri ne kadar onu özletirse özletsin, yapacağım buydu. Artık geri dönüş yoktu.

İçindekileri çıkardım.

İçinde, bir mektup yerine, tek bir tane kenarları eskilikten kıvrılmış bir fotoğraf vardı. Sol tarafından yırtılmıştı. Küçük bir oğlan çocuğunun fotoğrafı. Belki beş yaşlarında filan. Birkaç saniye bakınca onun Gabriel olduğunu tanı-
mıştım. Onun hiç çocukluk fotoğrafını görmemiştim ama eminim ki bu oydu. Aynı yanık ten, aynı siyah saçlar... Aynı kehribar gözler.

Bu yaptığı çok kibirli bir hareketti, Gabriel gibi biri için

bile. Arkasında hiçbir şey yazmıyordu. Ne bir mesaj ne bir açıklama. Belki de ün, para ve kızlar sonunda ona kafayı yedirtti diye düşündüm. Herhâlde aklını kaçırmıştı.

Kendime verdiğim sözü tutmaya kararlı bir şekilde fotoğrafı yırtmak için iki elimle tuttuğumda, çok çok minik bir detayı fark ettim ve kalbim duracak gibi oldu. Beş yaşındaki Gabriel halının üstünde bir kutuyla oynuyordu. Dikdörtgen şeklinde, tahtadan oyulmuş bir kutunun üstünde, beş kelimelik bir cümle yazıyordu.

Gerçek olduğuna inanana kadar, tam üç defa okumak zorunda kaldığım bir cümle.

Twin Falls-Idaho'nun gururu.

Dahası da vardı çünkü fotoğrafın bir köşesinde, solmuş ama hâlâ görünen ikinci bir şekil daha vardı. İki üç yaşlarında küçük bir çocuk, Gabriel'den sadece birkaç metre uzakta arkası kameraya dönük olarak oturmuştu. Yüzünü görmeden söylemesi zordu ama kıyafetine bakılırsa bir kız çocuğuna benziyordu.

Ve işte o anda onu gördüm. Boynunun arkasındaki siyah leke. Minicik, önemsiz bir kızarıklık gibi, tam saç çizgisinin altında... Alev şeklinde bir doğum lekesi.

O kız çocuğu bendim.

